

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/04 • 2 Şubat 2007 • 50 YKr

Faşizme ve şovenizme karşı

İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği için!

Kerkük çıkışının anlamı ve hedefleri

Sayfa 4

Darbelerde "son gülen" olmak isteyen patronlar demokrasiden söz ediyorlar!

Demokrasi işçi sınıfının dişe diş mücadelesiyle kazanılacaktır!

Sayfa 6

Komşu halklara karşı saldırı üssü...

İncirlik Üssü

derhal kapatılmalıdır!

Sayfa 7

Sermaye düzeninin zor yılı

Sayfa 16

Kadınlar mücadele ile özgürleşir!

Sayfa 24

İÇİNDEKİLER

Düzenin şovenizm dalgasını kırmak için devrim rüzgarını güçlendirelim!.....	3
Kerkük çıkışının anlamı ve hedefleri ...	4
ABD'nin hesapları ve uşakların “muhatap” krizi!.....	5
Demokrasi işçi sınıfının dişe diş mücadelesiyle kazanılacaktır!	6
Komşu halklara karşı saldırı üssü...	
İncirlik Üssü derhal kapatılmalıdır! ...	7
Sendikal hareketin durumu/2	8-9
Hrant Dink protestoları!.....	10-11
Sermaye düzeninin has hizmetkârı... İsmail Cem devlet töreniyle uğurlandı!.....	12
Büyük korku!.....	13
İLGİP'den basın açıklaması eylemi... “Karneler çürüten sistemin aynasıdır!”.....	14
Sağlık emekçilerinin eylemlerinden... .	15
Sermaye düzeninin zor yılı (Orta sayfa).....	16-19
Filistin'deki çatışmanın gerisinde ABD-İsrail var	20
Emperyalist/siyonist güçlerin Lübnan halklarını birbirine kırdırma planı ...	21
Suudi bakandan İran'a tehdit! ..	22
Afganistan'a ek kuvvet gönderme hazırlığı	23
Kadınlar mücadele ile özgürleşecek!	24-25
2007'ye girerken/4.....	26-27
Bir emperyalist yeniden yapılandırma projesi: Geniş Ortadoğu İnisiyatifi/3	
GOİ, NATO ve Türkiye.	28-29
Eylem ve etkinliklerden.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/04 ● 2 Şubat 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Devlet hala Hrant Dink cinayetiyle yarattığı sorunlarla uğraşıyor. Gelişmeler, daha da epey bir süre uğraşmak zorunda kalacağını gösteriyor.

Sorunlardan biri, tetikçi anında yakalayıp teşhir etmekle paçayı kurtaramaması, şaibeleri ortadan kaldıramaması üzerinden gelişen olaylardır. Döne döne bireysel saikler/milli duygular üzerinde durmalarına ve sözde tüm bilgi akışını tekellerinde tutmalarına rağmen, cinayetin, önce Trabzon ardından da İstanbul emniyetiyle bağlantılı olduğu bilgileri ortalığa saçılmış, bu bombardıman üzerine de önce Trabzon Emniyet Müdürü ile Trabzon Valisi görevinden alınmıştır. Şimdi de suçun İstanbul Emniyeti ile bağlantısı ve Müdür Celalettin Cerrah'ın görevden alınıp alınmayacağı tartışılıyor. Bakanlık müfettişleri, güya, olayı soruşturmak üzere İstanbul Emniyeti'ne gönderilmiş bulunuyor.

Gerek Trabzon'da görevine son verilmiş olan yetkililer, gerekse de İstanbul'da soruşturulmakta olanlar, kuşkusuz, bir hükümet yetkilisinin de itiraf ettiği gibi, başka yerde daha önemli görevlerle taltif edileceklerdir. Çünkü gerçek katil nasıl ki 18 yaşındaki tetikçi değilse, bu görevliler de değildir. Hepsini bir arada ve elbirliği ile katil devletin tetikçiliğini yaptıklarına göre, korunma ve ödüllendirilme hakkına sahiptirler. Geçmişte pek çok olayda da olduğu gibi, korunup ödüllendirileceklerinden kimsenin bir kuşkusu bulunmamaktadır.

Devlet ve düzen cephesinden, Dink cinayetiyle ortaya çıkan bir başka sorun, cinayetle amaçladıklarının ters tepmesi, şovenizm dalgasını güçlendirmek yerine, ona karşı bir dalgakıran oluşmasına yol açmasıdır. Faşist devlet, uzun yılları bulan yoğun çabalarla oluşturabildiği şovenizm kampının gücü ve genişliği ile övünedursun, Hrant Dink'in katli, hiçbir özel çaba ve örgütlenme ihtiyacı duymadan, tek bir ilde, İstanbul'da onbinlerce emekçiye anti-şovenist bir gösteride birleştirebilmiştir. Bu sorun, hiç kuşkusuz, ilkinde aşan bir güç ve etkinliktedir, ve devleti çok daha uzun süreçte etkileyeceği kesindir.

İlk sorun, daha teknik olmakla birlikte daha kısa sürede gündemden düşürülebilir. Farklı gündemlerin öne çıkarılması suretiyle kitlelere unutturulabilir. Ancak Dink cenazesinde açığa çıkan şovenizm karşıtı kitle

gücünü unutmak ya da unutturmak kolay değildir. Zaten devlet unutmak değil, kırmak, bozmak, tersine çevirmek için hesap-kitap yapmayı, plan program çizmeyi tercih edecektir.

Bu çok önemli ve muazzam gelişmeyi, işçi ve emekçi kitlelerin unutmaması, daha da ileri götürebilmesi için görev ve sorumluluk ise, devrimci ve sosyalist harekete düşmektedir.

Devrimci baharın olanakları bu görev ve sorumluluklar için önemli bir imkan sunmaktadır. Bu imkanları bu doğrultuda ve elbirliği ile değerlendirebilmek gerekiyor.

Parti
değerlendirmeleri-1

Parti
değerlendirmeleri-2

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Düzenin şovenizm dalgasını kırmak için devrim rüzgarını güçlendirelim!

Faşist devletin kadim politikası ve kitleler için zehirli otu şovenizm

Hrant Dink cinayetiyle bir kez daha görüldü ki, şovenizm bu toplumun iliklerine kadar işletilmiştir. Sadece faşist devletin, faşist parti ve örgütlerin söylem ve eylemlerinde değil, artık toplumsal zeminde de, yani sıradan kitleler içinde de yer bulduğu ortadadır. Trabzon ilk olabilir, ancak tek olmadığı, faşist/ırkçı örgütlerin tutunabildiği, kolayca militan derleyebildiği üç-beş ilin daha olduğu, kamuoyuna yansıyan olaylar üzerinden uzun zamandır biliniyor. Ne var ki artık problem bu birkaç ildeki faşist örgütlenme sınırını çoktan aşmış, yıllar boyu sistemli biçimde estirilen şovenizm dalgası toplumu önemli ölçüde zehirlemiş, tüm ülkede ciddi hasarlar yaratmıştır. Özellikle CHP’nin son zamanlarda ırkçı-şoven söylemleri öne çıkarması ve sistemli biçimde işlemesi, işin nerelere vardığını göstermekle kalmamış, dalganın boyutlarını da iyice büyümüştür.

Burjuva gericiliği ve onun iktidar aygıtı olarak devlet zaten bütün bir ömrünü “milliyetçilik” adı altında sürdürülen ırkçılıkla, toplu kırımlara kadar varabilen halklara düşmanlıkla geçirmiş bulunuyor. Bunu onyıllardan beridir komşu halklara açık düşmanlık, ülke içindeki halkları ise yok sayma, sindirme, kültürel açıdan yoketme politikalarıyla sürdürüregeldi. Burjuva gericiliği ve devleti için bu gök kubbe altında uşaklığını yaptıkları Amerikan emperyalizmi dışında herhangi bir ‘dost’, ‘müttefik’ ya da ‘kardeş’ topluluk yoktur. Onların “Türkün Türkten başka dostu yok” söylemleri gerçekte “Türkün Amerika’dan başka dostu yok” ile aynı anlama gelmektedir. Amerikancılık bu ülkenin burjuva gericiliğinin iliklerine öylesine sinmiştir ki, onyılları bulan bir macera olarak Avrupa Birliği süreci bile ona bu birliğin üyesi ülkeleri olsun ‘dost’ olarak görme olanağı sağlayamadı. Öcalan meselesinde İtalya’ya ve Ermeni yasası konusunda Fransa’ya karşı yürütülen histerik kampanyalarda görüldüğü gibi, her fırsatta şovenizmi ve halklara karşı düşmanlık duygularını körükleyip durdu. Düşününüz ki bu aynı ülkeler neredeyse 60 yıldır NATO üzerinden de bu aynı burjuva gericiliğinin güya dostu ve müttefiki idiler. Yine de burada bir bakıma herhangi çelişki yok; zira Türk burjuva gericiliği NATO’ya Amerikan emperyalizmi üzerinden girdi ve AB’ye de aynı Amerikan emperyalizminin beşinci kolu olarak girmeye çalışıyor. Üzerine bir yığın ikiyüzlü laf edilen AB, tüm ötekiler için olduğu gibi Türk burjuvazisi için de halklar arası bir ilerici birleşme ve bütünleşme zemini değil, fakat yalnızca emperyalist ve gerici çıkarların platformudur.

Şoven kudurganlıkla toplumun sersemletilmesinde neredeyse tüm düzen güçleri artık eleledirler. Geleneksel ırkçı-milliyetçi düzen güçleri ile düzen solu artık aynı çizgide ve söylemlerde buluşmuş durumdalar. Son zamanlarda CHP’de doruğuna ulaşan şoven-faşizan söylemler, bu konuda burjuva gericiliği için adeta bir taze kan işlevi gördü, şovenizmin ve ırkçılığın sıradan kitleler içinde meşrulaşmasını kolaylaştırdı.

Bu aynı konuda geçmişten bugüne temel bir zehirleme ve sersemletme kaynağı da doğal olarak düzen medyasıdır. Her konuda olduğu gibi bu konuda da geniş kitleleri etkileme, yanıltma ve sersemletme konusunda düzen medyası, düzenin ve devletin elinde yeri doldurulamaz bir araçtır.

Medyanın gerçekte ne kadar etkili (ve aynı ölçüde rezil!) bir araç olabileceğini, son olarak Hrant Dink cinayeti bir kez daha çarpıcı bir biçimde göstermiş bulunuyor. Televizyon kanalları bir yandan Dink’e her türlü samimiyetten yoksun övgüler ve ağıtlar düzdüler. Diğer yandan ise daha baştan Hrant’ın gerçek katillerini

gizleme ve daha cenazesi ancak kalkmışken de ırkçı faşizmi aklama yarışına girdiler. Bu ülkenin onlarca değerli aydını ve binlerce devrimcisi gibi Hrant Dink’i de kimlerin katlettiği ayan-beyan ortadayken bunu gözlerden gizlemeye çalıştılar. Faşist katillerin önde gelenlerinden ve “bin operasyon”ların elebaşısı durumundaki Mehmet Ağar gibileri anında ekranlara konuk edildi ve güya konuya ilişkin olarak toplumu aydınlatacak olan görüşleri alındı. Devletin ağzından kaçırmayı adet edindiği ‘milliyetçi duygularla işlenmiş cinayet’ gafi, faşist mayalı Türk milliyetçiliğini savunma ve övme fırsatına dönüştürüldü.

Susurlukta ortalığa saçılan kirli-kanlı gerçekleri ‘bin operasyon’ söylemiyle ‘dobra dobra’ savunarak devletin en kanlı örgütü kontr-gerillaya toz kondurmayan Ağar, Dink cinayetinden bile şovenizm dalgasını yaymak üzere yararlanmaya kalkan bu kokuşmuş düzende hiç de yalnız değildi. En sağından en soluna, tüm düzen partilerinin liderleri, sözcüleri günler boyu ekranlardan eksik olmadı. Günler boyu, el birliğiyle besleyip büyüttükleri şovenizmi, ağız birliğiyle savundular. Bireysel ve toplu katliamlardaki suçları düzen yargısının kararlarıyla bile sabit faşist partilerin sözcülerine dahi, hiç utanıp sıkılmadan söz verdiler düzenin medya kanalları ve organları.

Dink cenazesiyle kırılan dalga

Düzen cephesinin bu süreçteki kolektif savunma pozisyonu anlaşılmasa da değil. Çünkü Dink’in cenazesi, onlarca yılın emeğiyle yarattıkları şoven milliyetçilik canavarının, aslında, nasıl da kağıttan bir kaplana dönüşebileceğini de göstermiş oldu. Özellikle Ermeni sorunu üzerinden bunca kışkırtmaya rağmen, onbinlerin ‘hepimiz Ermeniyiz!’ şiarıyla, İstanbul’un göbeğinde sabahdan akşama gösteri yapması, zeminin aslında neye uygun olup neye olmadığını da ortaya koydu. Emekçi halklarımız özgür ve demokratik bir ortamda birlikte kardeşçe yaşamaya hasrettir. İstanbul’un ilerici halk kitleleri, bunu Dink’i sahiplenme biçimiyle bir kez daha göstermiş oldular. Sadece İstanbul’un işçi ve emekçileri de değil, çok sayıda ilde gerçekleştirilen protesto eylemlerinin de gösterdiği gibi, bu, yurt sathında kendini gösterebilen güç ve umut verici bir gelişme oldu.

Dink’in katli, büyük bir ihtimalle tam tersi bir amaç uğruna hazırlanmıştı. Fakat faşizmin kirli ve karanlık hesapları ters tepti. Bu alçakça cinayet üzerinden sindirici ve yıldırıcı hesaplar yapanlar, büyük kitlelerin öfkeli ayağa kalkışıyla karşılaştılar. Bu cinayetle şovenizme güç taşımak isteyenler, Türkiye şovenizminin en utanç verici tabusunu hedef alan “Hepimiz Ermeni”yiz tutumunun kamçı etkisi yaratan gücüyle yüzyüze kaldılar. Olayın düzen cephesinde yarattığı telaşın asıl sebebi de gerçekte işte budur. Şovenizm dalgasını yükseltmeye çalışırlarken, hiç beklemedikleri bir dalgakırının oluşmasına vesile olmuşlardır. Şimdi yapmaya çalıştıkları ise bunu yıkma çabasından başka bir şey değildir.

Fakat bu artık o kadar kolay da değildir. Bu ülkenin tarihinde bir ilk yaşanmış, onbinlerce insan faşist Türk katliamcılarına karşı Hrant Dink şahsında kardeş Ermeni halkını sahiplenmiştir. Bu bir kez yaşanmıştır, hiçbir çaba bu son derece anlamlı olayın yarattığı derin izi artık silemez.

Gerici dalgayı devrim rüzgarıyla kırma görevi

Hrant Dink olayı ile görkemli caneze töreni, gerici-şoven-faşist dalgayı kırmanın yolunu ve imkanlarını da

göstermiş bulunuyor. Devrimci hareket bundan gerekli sonuçları çıkarmak ve durumdan en iyi biçimde yararlanmak acil göreviyle yüzyüzedir. Düzen ve devlet, nasıl cenaze eylemiyle ortaya çıkan büyük kardeşlik ve dayanışma duygularını kundaklayıp köreltmek üzere şovenizm dalgasını yükseltme peşindeyse, devrimci hareket de tersinden aynı kardeşlik ve dayanışma duygularını daha da geliştirip güçlendirmek için kolları sıvamak durumundadır. Düzen ve devlet eliyle bizzat yaratılan ve kitleleri sersemleten şoven Türk milliyetçiliğinin karşısına, halkların devrimci birliği ve kardeşliğini eksen alan devrimci enternasyonalist tutumla çıkılmalıdır. Binlerce insanın şovenist histeriye karşı sahiplendiği ve haykırdığı “Yaşasın Halkların Kardeşliği” bu tutumun sözü ve şiarı olmalıdır.

Bir devrim toprağı olduğundan her vesileyle ve övünerek söz ettiğimiz ülkemiz, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın oluşturduğu bu engin deniz, hiç kuşku yok ki, en fazla devrim rüzgarlarıyla dalgalanmayı bekliyor. Türkiye’nin emekçileri yakın tarihimizdeki devrimci yükselişleri besleyen kanallarıyla, bunu fazlasıyla hak ettiklerini kanıtlamış bulunuyor.

Bu ülkeyi derinden derine bir devrim toprağı olarak mayalayan koşullar, bizzat sermaye düzeni ve devleti eliyle hazırlanıyor. Kitleler bizzat bu düzen ve devlet tarafından sefalet bataklığına sürükleniyor. İşsizlik ve açlığa terkediliyor. Eğitimsizliğe ve temel sağlık hizmetlerinden yoksunluğa mahkum ediliyor. Gençlerimiz, bizzat şovenizm bayraktarlığı yapan sicilli Amerikan işbirlikçileri eliyle, emperyalist plan ve politikaların savaş gücü yapılmaya çalışılıyor.

Bu ve daha saymakla bitmez suçları, bu ülkenin emekçi halklarına ve işçi sınıfına karşı sistemli biçimde işleyenler, bu düzenin ve devletin sahipleridir. Bu gerçekleri işçi sınıfı ve emekçi kitleler arasında sistemli bir biçimde işlemek ve yaymak, düzenin ve devletin onları şovenizmle zehirlemesini engellenmek günün temel önemde görevidir. Bu görevi de ancak bu ülkenin devrimcileri yerine getirebilir. Kuşkusuz, bu hareketi oluşturan her bir yapı, kendi çapı, kavrayışı ve gücü oranında bu yöndeki görevleri yerine getirmeye çalışıyor. Bunu, devrimci olmanın bir gereği ve varlık koşulu olarak görüyor. Ama aynı zamanda, aynı işçi sınıfı ve aynı emekçi kitlelere karşı bu görevlerin, kendi aralarında bir bayrak yarışı gibi görüldüğü de açıktır.

Her vesileyle olduğu gibi Hrant Dink cinayeti olayında da görülmüştür ki, gerici düzen ve devlet cephesi, gerektiğinde tek bir yumruk gibi hareket etmeyi başarabilmektedir. Ve iyi bilindiği gibi o yumruk her seferinde öncelikle devrimci hareketin başına inmektedir. Artık emekçi halklarımızı da zehirlemeye başladığı gün gibi ortada olan gerici-şoven dalgaya karşı, devrimci hareketin de tam bir birlik ve dayanışma içinde hareket etmesi, son zamanlarda olumlu örnekleri görülen devrimci güç ve eylem birliğini daha da ilerletmesi zorunludur. Devrimci saflarda “Yaşasın devrimci dayanışma!” şiarının yarattığı etki ve heyecan biliniyor. Aynı şekilde son zamanlarda kitle hareketi içinde giderek daha çok kullanılan ve yaygın biçimde sahiplenilen “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarının özellikle son gelişmelerle birlikte kazandığı özel önem ve anlam da yeterince açıktır. O halde bu anlamlı şiarlara hayatın içinde daha büyük bir güç, anlam ve işlev kazandırmak da her kesimden ve eğilimden devrimcilerin ortak kaygısı ve pratik çabası olmalıdır.

Dink cenazesiyle yakalanan zemin, devrimci baharın imkanlarıyla birleştirilebilir. Ve bütün bu imkanlar birarada, sınıf ve kitle hareketinin yükseltilmesi yoluyla ırkçı-şoven dalganın kırılması hedefine yöneltilebilir.

Kerkük çıkışının anlamı ve hedefleri

Düzen cephesi yeni yılın ilk günlerinden başlayarak Kerkük konusuna yoğunlaşmış durumda. Açılış Başbakan tarafından yapıldı. Erdoğan özlü biçimde “dış politikada önceliğimiz AB değil Irak’tır” diyerek, konuşmasında ayrıca ABD’ye göndermelerde bulunarak, Irak’a müdahale haklarının olduğunu iddia etti. Onu MİT Müsteşarı’nın, “Türkiye bölgedeki gelişmeler karşısında savunmada kalamaz” biçimindeki çok konuşulan çıkışı izledi. Hemen ardından CHP, meclisi Kuzey Irak ve özelde Kerkük konusunda konuşmak üzere olağanüstü toplantıya çağırdı. CHP’nin meclisten talebi Güney Kürdistan’a askeri bir operasyon için düğmeye basılması ve meclisten bu yönde karar çıkarılmasıydı. CHP’nin bu girişimiyle toplanan Meclis konuyu “gizli gündem” kapsamına alarak görüştü. Son olarak ise, Irak Milli Petrol Şirketi’nin, petrol ticareti yapan Türk şirketlerine bundan böyle muhataplarının Güney Kürdistan yönetimi olduğu biçimindeki kararı gündeme geldi.

Kerkük gündemi bu tartışma konularına bağlı olarak sistemli bir şekilde işleniyor, bu şoven-milliyetçi bir kampanya biçiminde yürütülüyor. Belli ki, sermaye devletinın gündemini seçimlerle birlikte 2007’nin önemli gündemlerinden biri olan Kerkük oluşturuyor.

Kerkük’ü düzen için bu denli önemli bir gündem haline getiren neden, Kerkük’ün statüsünün belirleneceği referandumun 2007 yılı içerisinde yapılacak olmasıdır. Zira referandumun sonucu şimdiden bellidir. Kürt nüfusu Kerkük’te ezici bir ağırlığa sahiptir ve bu durumda Kerkük’ün Güney Kürdistan yönetimine bağlanacağı kesin gibidir. Bu sonuç, Irak petrollerinin yüzde 45’inin çıkarıldığı bu kentın Kürt yönetimine bırakılması anlamı taşıdığı ölçüde, bağımsız bir Kürdistan için de hayati bir adım olacaktır. Öyle ki, Barzani’nin de vurguladığı üzere Kerkük Kürdistan’ın kalbidir. Kerkük’ün Kürdistan’a bağlanması, bağımsız bir Kürdistan’a sağlam bir ekonomik temel hazırlayacaktır. Elbette bu durum, Türkiye’de de Kürt sorununu alevlendirecek ve Kürt sorunu konusunda 80 yıllık politikası iflas etmiş bulunan düzen açısından büyük bir handikap olacaktır.

Bu çerçevede Güney Kürdistan’daki gelişmelerin Kuzey’de yaratacağı sonuçlar konusunda uzun süredir etraflı bir tartışma yapılıyor. En son eski MİT müsteşar yardımcısı soruna ilişkin oldukça net ve çarpıcı ifadeler kullandı. Devletin inkar ve imha siyasetinin çözümsüz bir siyaset olduğunu, artık Güney Kürdistan’daki önü alınamayan devlet oluşumu karşısında imha siyaseti dışında yeni politik açılımların üretilmesi gerektiğini, aksi halde Türkiye’nin oldukça ciddi bir bölünme riskiyle yüze kalacağını, Kürt sorunu konusunda inisiyatifini tümünden yitirebileceğini dile getirdi.

Statüsünün kesinleşmesiyle birlikte Kürdistan devletine sağlam bir ekonomik temel kazandıracak olan Kerkük, tam da bundan dolayı sermaye devletinın öncelikli siyaseti haline gelmiş durumdadır.

Fakat, düzen cephesinden yapılan açıklama ve

çıkışlara bakılırsa, sermaye devletinın Kerkük üzerinden geliştirdiği tek siyaset, hiçbir karşılığı olmayan Türkmen kartı ve askeri bir saldırıdan başka bir şey değildir. Hükümetinden muhalefetine düzenin tüm siyasal aktörleri de bu seçenekten başkasını telaffuz etmemektedirler. CHP’ye kalsa hemen bugünden saldırı başlatılmalıdır. Daha gözü dönmüş milliyetçi çevreler ise Kerkük’ü işgal düşleri kurmaya başlamış bulunuyorlar. Oysa daha akıllı olanları (buna CHP de dahil) bu çıkışlarının içeriye dönük etkili bir siyaset malzemesi olduğunun da farkındalar. Bu güçler toplum düzeyinde estirilen milliyetçi-şoven rüzgarlarla yelkenlerini şişirmenin hesabını yapıyorlar.

ABD’ye rağmen Güney Kürdistan’a yönelik bir askeri müdahalenin mümkün olmadığı artık biliniyor. Zira düzenin Güney Kürdistan’a askeri müdahale tehdidi yeni değildir. Dahası bu tehditlerin askeri hareketliliklerle de birleştirildiğini biliyoruz. Ancak, bu tür çıkışların hepsinde devletin siyasi ve askeri yetkilileri tükürdüklerini yalamak zorunda kalmışlardır. Çünkü, köpekçe bir sadakat düzeyinde Amerikancı olan hükümet ve ordunun, daha genelde ise sermaye iktidarının ABD’ye rağmen bunu yapma olanağı yoktur. Öyle ki, Güney Kürdistan konusunu “kırmızı çizgi” diye pazarlık konusu yapmaya kalkanlar, ABD’nin tavrı karşısında, artık kırmızı çizgilerinin olmadığını ilan etmek zorunda kalmışlardır. Böylesine utanç verici bir duruma düşen sermaye iktidarının, bugün kalkıp ABD’ye kafa tutması ve Irak’a girmek üzerinden yüksek perdeden atmasının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Kerkük konusundaki bu tavır yalnızca bir çaresizlik ve aczin ifadesi olabilir.

Ancak, yaşananlar karşısında başka soruları da gündeme getirmek durumundayız. Bu çerçevede en önemli soru şudur: ABD karşısında tam bir teslimiyet sergileyen sermaye iktidarını, böyle bir celallenme içerisine sokan ve sonuçsuz kalacağını bile bile bu tür yollara iten nedir? ABD ile sermaye iktidarı arasındaki ilişkilerin son birkaç yılki seyrini bilenler, buradan ABD’nin sermaye iktidarından yeni taleplerinin olduğu sonucu çıkarması zor olmayacaktır. Sermaye devletinın ABD’ye kafa tutar bir pozisyon takınarak bölge halklarına dış gösterdiği her durumda, geri planda ABD’nin oldukça ağır taleplerinin olduğu görülmüştür. Sermaye devleti böylelikle kendince bir pazarlık marjı oluşturmaya, ABD’ye hizmet karşılığında koparabildiğini koparmaya çalışmaktadır. Dolayısıyla sermaye devletinın Kerkük celallenmesini, “askeri bir saldırı olur mu olmaz mı?” ikileminden çıkararak tartıştığımızda, resmin bütününe görme

imkanımız olacaktır.

Buradan giderek sorulacak en kritik soru şudur: Sermaye devletinın celallenmesi bir pazarlık marjı oluşturmak hedefliyse, o halde ABD ondan bazı ağır taleplerde bulunuyor demektir. Öyleyse bu talepler ne olabilir? Elbette “talepleri şu şu” demek mümkün değildir, görüşmeler kapalı kapılar ardında sürmektedir. Fakat ortada bir takım taşların oynatıldığı gerçeği durduğu ölçüde, bu taşların hareket yönüne bakarak bir takım sonuçlar çıkarmak mümkündür

Bilindiği üzere ABD yönetimi 2007’ye “yeni Irak politikası”nı açıklayarak girmişti. Bush’un açıkladığı bu politika, “Çalışma Grubu”nun hazırladığı ve Baker Raporu olarak bilinen politikadan oldukça farklı görünüyordu. Öyle ki, Baker raporunda Irak’ta çıkış için İran ve Suriye ile işbirliği yapılması bir seçenek olarak sunuluyordu. Bir takım çevreler bu rapora bakarak ABD’nin yeni Irak politikasında ciddi bir esneme olacağı ihtimali üzerinde durmaktaydılar. Fakat Bush’un açıkladığı resmi politika, tersine, askeri güç kullanımında ısrar ve yeni askeri güç takviyesi biçimindeydi. Bush yönetimi bu yönde ciddi adımlar atmaya da başladı. Bu adımlardan ilki, Güney Kürdistan’daki İran Konsolonsluğu’na yönelik bir çuval operasyonuydu. Bunu Irak’taki İran gizli istihbarat ajanlarının öldürülmesi emri izledi. Hemen ardından da yeni bir savaş gemisinin Basra Körfezi’ne gönderilmesi geldi. ABD Başkan Yardımcısı Cheney, bu son adımın İran’a yönelik askeri kararlılığın bir göstergesi olduğunu vurguladı. Tüm bunlar, ABD’nin İran’a yönelik bir askeri operasyon hazırlığı yaptığını gösteriyor. O halde, ABD’nin Türkiye’den istekleri de bu askeri saldırı kapsamında olmalıdır. Nitekim, bu günlerde Türkiye’ye gelen ABD üst düzey yetkilileri çantalarında İran ve Irak konusunu taşıdıklarını özellikle vurguluyorlar. İşte, şoven-milliyetçi kükremelerle kardeş haklara karşı dış gösterenler, böylesine soysuz ve uşakça bir ilişkiden güç alıyorlar.

İşin esasında, ABD Kürt sorununu bir kement gibi kullanmakta, sermaye devletini terbiye ederek kirli planlarının soysuz bir aleti haline getirmektedir. Bu yeni bir durum da değildir. Irak saldırısı öncesinde de bunu etkili bir biçimde kullanmıştır. Fakat gelinen yerde ABD yönetiminin bu oyunu iki yönlü oynadığı daha iyi görülmektedir. Amerikan kementi, sadece sermaye iktidarının değil Güney Kürdistan’daki Kürt güçlerinin de boynundadır. Zira, sermaye iktidarının dışlarını göstermesi, ABD’nin Kürt halkının hamisi maskesini takmasını kolaylaştırmakta ve Kürt yönetici güçleri ABD’nin dümenine çok daha sıkı biçimde bağlanmaktadır. Dikkat edilirse, sermaye devletinın diklenmesi, Güney Kürdistan Yönetimi’nin ABD hesabına Irak’ta savaşma isteksizliğini dışa vurdukları bir zamanda olmuştur. Güney Kürdistan yönetimi üzerinde bundan daha etkili bir denetim mekanizması bulunamaz. Bu mekanizmanın etkinliği, özellikle Baker Raporuyla dışavurulan politika değişikliği ihtimaliyle birlikte son derece artmış bulunmaktadır. Zira, bir kez daha görülmüştür ki, ABD’nin Kürt halkıyla ilişkisi gerici çıkarları temelindedir. Bu çıkarlar başka bir yoldan gitmeyi gerektirirse, ABD bunu yapmaktan çekinmeyecektir.

Bu tablo, halkların emperyalizme ve işbirlikçi gerici rejimlere karşı birleşmesinin, tam bir dayanışma içerisinde hareket etmesinin ne denli yakıcı bir ihtiyaç haline geldiğini göstermektedir. Bölgenin mazlum halklarının birbirlerine dayanmaktan, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşmekten başka bir çıkış yolları yoktur.

ABD'nin hesapları ve uşakların “muhatap” krizi!

Güney Kürdistan ve Kerkük sorunu gündemin ön sıralarındaki yerini koruyor. TBMM, geçtiğimiz hafta Kerkük gündemiyle bir gizli oturum gerçekleştirdi. Oturum sonrasına damgasını vuran ise, bildik kararlılık mesajları oldu. ASAM tarafından düzenlenen bir toplantıda konuşan ABD elçisi Türkiye'nin bu konudaki hareket alanının sınırlarını çizmiş görünüyor. Öte yandan ABD ve Irak Kürdistan Bölge Yönetimi, Türkiye'yi bu konuda daha da sıkıştıracak yeni adımlar atmayı sürdürüyor.

Basına yansıyan bilgilere göre, Irak Milli Petrol Şirketi (SOMO) Genel Müdürü Dr. Fallah Alamri, Dış Ticaret Müsteşarlığı'na bir yazı göndererek, Irak'tan petrol ürünleri ihraç eden Türk firmalarının, bundan sonra süresi biten sözleşmelerini Irak hükümeti ile değil, Kürdistan Bölge Yönetimi ile yapması gerektiğini bildirdi. Firmalara gönderilen yazıda; *“Bahse konu kontratlar... tarihinde sona ermiştir. Ancak, Türkiye üzerinden Irak'a petrol ürünü sevkiyatına devam etmek istiyorsanız kuzey eyaletlerindeki ilgili yetkililerle temasta bulununuz”* denildi.

Ankara'da soğuk duş etkisi yaratan bu gelişmenin bir ifadesi olarak, SOMO'nun yeni tavrının kabul edilemez olduğunu vurgulayan Devlet Bakanı Kürşat Tüzmen, *“Türkiye bölünmemiş ve toprak bütünlüğü olan bir Irak'ı tanımaktadır. Dolayısıyla petrol ticaretindeki muhatabımız Irak Merkezi Hükümeti'dir, Irak Milli Petrol Şirketi SOMO'dur. Birileri Türkiye'ye bir şeyleri dayatmak istiyorsa, bunu başaramayacaklarını görecektir. Türkiye Cumhuriyeti, oldu bittilere asla izin vermez”* dedi.

Benzer yönde sert bir açıklama yapan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ise, *“Bu konularla ilgili muhatap kesinlikle merkezi hükümettir”* dedi. Anlaşılacağı üzere, Ankara'da gerilim yaratan olayın gerisinde, Türkiye'nin, Kürdistan Bölge Yönetimi'ni muhatap almaması yatıyor. Kürdistan Bölge Yönetimi yetkilileri ise, son gelişmeler üzerine muhatap alınmadıkları sürece sınırdaki akaryakıt geçişine izin vermeyeceklerini belirttiler.

Yine basına yansıyan bilgilere göre, Kürdistan Bölge Yönetimi yetkilileriyle temas kuran ve bu kararı tanımadıklarını açıklayan Türk devlet yetkililerinin çabaları sonuçsuz kalınca, gözdağı vermek amacıyla Cizre Tank Taburu'ndan zırhlı araçlar, sınır bölgesine konuşlandırıldı. Daha sonra da Uludere-Beytüşşebap sınır bölgelerinin Gülyazı ve Andaç Alay Komutanlığı bünyesindeki sınırdaki bulunan birlikler, sınırdaki belli aralıklarla top atışı yaparken, Şırnak'ın Silopi ilçesine bağlı Demirköprü mevkiinden de yine gözdağı amacıyla savaş uçaklarının uçuşları gerçekleştirildi. Türk ordusunun Şırnak'ın Silopi ilçesine bağlı Demirköprü mevkiinden Federal Kürdistan Bölgesi'ne girmek istemesine peşmergeler engel oldu. Bunun üzerine Habur Sınır Kapısı kapatıldı. Akaryakıt geçişlerine de izin verilmedi. Halen karşılıklı gerginlik devam ediyor.

Açıktır ki, “muhatap krizi”nin sınırdaki fiziki bir gerginliğe dönüşmüş olması, her iki tarafın da bağımsız hareket ettiği anlamına gelmiyor. Tarafların tutumlarına açıkça yön veren temel etken, ABD emperyalizmidir. Her iki taraf da ABD'nin desteğini aldığı ölçüde sesini yükseltip kükrüyor, aksi halde ise, sesini kısıp yeniden destek alabilmek için

uşaklığının sınırlarını sonuna kadar zorluyor. Türk ve Kürt işbirlikçi takımının temel hareket noktaları, ABD'nin bölgede kendilerine duyduğu ihtiyaçtır. Bu, sınırları olmakla beraber kuşkusuz ki bir gerçeği ifade etmektedir. Zira ABD emperyalizmi, rakiplerinin önünü enerji kaynakları ve taşıma yolları üzerinde tam ve kesin denetim sağlayarak kesmeyi amaçlıyor. Irak'ta petrolün geleceğine dair bugünden kararlar almak, Hürmüz Boğazı'na patriot yerleştirmek, Suudi Arabistan'la gerilen ilişkileri düzeltmek gibi İran'a müdahale etmek de bu adımlardan biridir. Ancak, Irak sorunu dahil çeşitli nedenlerle bölgede yaşadığı sıkışma, geleneksel işbirlikçi rejimleri istediği biçimde kullanmayı güçleştiriyor.

Böyle bir süreçte Türkiye'ye, özellikle komşusu olduğu ülkelere dönük ABD politikaları doğrultusunda yeni roller biçilmiş durumda. MİT Müsteşarı'nın *“Türkiye'nin bekle-gör-tavır al politikası izleyemeyeceği; statükocu davranılamayacağı ve gecikmeden aktif politikalar geliştirilmesi gerektiği”* vurgusu, Erdoğan'ın Saddam'ın idamından sonra, *“Artık öncelikli işimiz AB değil Irak'tır”* açıklaması ve ABD ile Türkiye arasında yoğunlaşan diplomatik trafik bunun yansımalarıdır.

Söylenenler, özgün koşulları dikkate alınmak kaydıyla, Irak Kürdistan Federal Bölgesi için de geçerlidir. Zira, ABD için tam bir bataklığa dönüşen Irak'ta şimdilik ayağını güvenle basabileceği yegâne bölge burası. Onun, salt Türkiye istiyor diye buradan vazgeçmesi mümkün değil. Nitekim ABD Büyükelçisi'nin ASAM'da yaptığı konuşma da bu yönde olmuştur. Kısacası, ABD emperyalizmi bir yandan Türkiye ile ilişkilerini sıcak tutmak istemekte, diğer yandan da Kürt peşmergeleri Bağdat'ta savaştırmak istemektedir. ABD, her iki işbirlikçisine olan yoğun ihtiyacından dolayı, bir bakıma Kerkük konusunda sıkışmış durumdadır.

Ancak bu, Türkiye'nin Kerkük üzerinde şu veya bu oranda üstünlük kurabileceği anlamına gelmiyor. Halen kopartılan fırtına, göz boyama amaçlı iç siyaset malzemesinden ibarettir. ABD'nin Türkiye'yi Ortadoğu savaş bataklığına sürüklemeye isteği sermaye

iktidarı tarafından Kerkük ve Türkmenler'in mağduriyeti ile perdelenmektedir. Ancak, Türkiye'nin ABD işgali altındaki Irak'a geçmişte olduğu gibi girme veya onun izni olmadan askeri müdahalelerde bulunma olanağı yoktur. Son zamanlarda tırmandırılan milliyetçilik ve şovenizmin gerisinde, bir yanı sıra Irak petrollerinin yarıya yakını bulunduran Kerkük'ün referandumla Güney Kürdistan'a dahil olmasıyla Kürtler'in bölgede elde edecekleri güç ve etkiden duyulan korkunun yanı sıra, ABD'nin bölge politikalarına yedeklenme çabalarını gizlemek de yatıyor. ABD, Türkiye halkında hayli yüksek olan kendisine dönük tepkileri yumuşatmak amacıyla bir yandan Mahmur Kamp'ına yönelik operasyon gibi göstermelik adımlar atıyor, öte yandan da Türk ordusunun sınır ötesine çok sınırlı boyutlarda sarkmasına göz yumabiliyor. Son yaşanan gelişmelere bu gözle bakılmalıdır.

ABD bir yandan her iki “müttefiki”ni Kürt sorunda ortak bir politikada birleştirmekte zorlanırken, öte yandan “Kerkük krizi”ni kendisi için bir imkana da dönüştürebilmektedir. ABD, bir yandan Türkiye'yi, Kürtleri ve diğer bölge ülkelerini kendi bölge stratejisine bağlıyor, öte yandan da Türk, Kürt, Arap, Acem, Şii, Sünni gibi ulusal ve mezhepsel ayrımları kışkırtarak kendi varlığını bölgenin istikrarı için bir ihtiyaç gibi gösteriyor. ABD, Güney Kürtleri'ne “Bölgeden ayrılırsam Türkiye size müdahale eder”; Türkiye'ye de, “Ben olmazsam Kürtler Kerkük'ü alır, bağımsızlığını ilan eder” diyor. Kısacası, ABD'nin Kürt politikası, sorunu bölgedeki varlığını kalıcılaştırmak ve sorun üzerinden karşı karşıya getirdiği güçleri kendi stratejisine yedeklemektir.

Kapitalist emperyalizm, açıktır ki, her türlü kötülüğün olduğu gibi, Kürt sorununun da ana kaynağıdır. İşçi sınıfı ve ezilen halklar bu ana kaynağı hedefleyen devrim ve sosyalizm bayrağını yükselterek kısır döngüyü kırabilirler. Ancak “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” temelinde yükseltilecek bir mücadele, emperyalizmin ve işbirlikçi uşak takımının Kürt sorununu, bölge ülke ve halklarını kendi gerici emellerine yedeklemek için kullanmasını engelleyebilir.

Darbelerde “son gülen” olmak isteyen patronlar demokrasiden söz ediyorlar!

Demokrasi işçi sınıfının dişe diş mücadelesiyle kazanılacaktır!

Patronlar kulübü TÜSİAD yine gündemdeki yerini aldı. Önce, mutat “demokratikleşme raporu”nu güncelleştirip açıklayarak, ardından da başkanlığa bir kadın patron seçerek, demokrasi havariliğini tescillemiş oldu. Üstüne üstlük faşist partilerden birinin başındaki Devlet Bahçeli’nin pek ‘sert’ eleştirileri ve ‘büyük’ basının kimi köşelerinden gelen övgülerle bu tescil iyice pekişti.

TÜSİAD’ın demokratlığına şıracı şahitlerden biri, Milliyet’in Hasan Cemal’i. Ancak, rapordaki demokrasi

numunelerini sıralarken övdüm sandığını gerçekte yerin dibine batırıyor. Çünkü bu yorumlarla ortaya koyduğu, aynı zamanda kendinin de benimsediği bir ‘demokrasi’ anlayışdır. Bu ise, burjuva demokrasisini bile anlatmıyor.

Sadece iki örneği üzerinden bile bunu görmek mümkün. “*Örneğin*” diyor Hasan Cemal, “*yargıdaki bozuk düzen, Türkiye’ye daha çok yabancı sermaye akışını engelleyen nedenlerin başında geliyor. Yargı reformu bunun için şart.*” Yani TÜSİAD’ın yargı reformundan kastı yabancı sermaye akışını serbestleştirmekmiş. Kapitalisttir ve istemesi normaldir; bunun demokrasiyle alakası nedir diye ne soran var, ne de açıklayan....

Öteki yorumu ise eğitim reformu üzerine: “*Eğitimde reform da öyle. Yetişmiş, vasıflı insan gücünün yetersizliği de bir başka engel çünkü...*” Görüleceği gibi yorum, yorum gerektirmeyecek kadar açık. TÜSİAD’ın arzuladığı eğitim reformunun tercümesi -ki bunu her fırsatta tekrar edip duruyorlar- kalifiye işgücü ihtiyaçlarının karşılanmasıdır. Başka hiçbir şey değil.

Oysa demokrasi ile hak ve özgürlükler etle tırnak gibidir. Birbirlerinden ayrı düşünülemez, ele alınamaz, yorumlanamaz, hele hele uygulanamaz. Yargıda demokratik reformdan söz edilecekse, düşünce, söz, basın, örgütlenme, gösteri vb. özgürlüklerden mutlaka söz edilmek zorundadır. Yabancı sermayeye kolaylık sağlanmasının bu tanımda hiçbir yeri yoktur.

Benzer bir biçimde, eğitimde demokratikleşmeden söz ederseniz; eşit, bilimsel, anadilde, demokratik, parasız vb.’nden mutlaka söz etmek zorundasınız. Burada da burjuvazinin kalifiye eleman ihtiyacından bahsetmenin imkanı yoktur. Eğitim hakkı çocukların, gençlerin, yetişkinlerin, toplumu oluşturan tüm bireylerin öğrenme, yetişme, gelişme hakkıdır. Burjuvaziye ucuz işgücü hakkı değil.

Kulüp üyelerinin bir kadını başkan seçmelerinin de demokrat olmalarıyla ilgisi bulunmuyor. Kendilerinin de belirttiği gibi, TÜSİAD tarihinde ilk kez bir kadın başkan görüyor. Bu ‘ilk’lik bile durumu yeterince anlatıyor. Kaldı ki, Türkiye Cumhuriyeti de tarihinde “ilk” ve tek kez bir kadını başbakan yapmıştı. Ne oldu? Kirli cinayetlerde tetikçilik yapanların şerefli ilan edildiği bir “demokrasi”ye kavuştu bu ülke!

Kaldı ki, TÜSİAD’ın demokrasi anlayışı böylesine demokrasiyle alakasız olmasa bile, yayımladıkları

demokrasi raporları, bilinen, genel kabul gören bir demokrasi anlayışıyla yüklü olsa bile, demokrasi konusunda sicili bu kadar kirli bir kulübün aklanma ihtimali bulunmuyor. TÜSİAD’ın sicilini kanla kirleten tarihi orta yerde duruyor.

Bu ülkede demokrasinin yeşermesi, yerleşmesi, gelişmesi için, ne zaman toplumsal bir mücadele gelişti ve yükseldi ise, bu mücadelenin önu kanlı darbelerle kesilmiş, ülke her seferinde faşizmin

karanlık sularına itilmiştir. Her darbe ile demokratik hak ve özgürlükler biraz daha daraltılmış, zemin TÜSİAD baronlarının azgın sömürüsü için adeta dozerle düzeltilmiştir. Sendikaları kapatan, sınıf ve kitlelerin örgütlenme/hak arama yollarını tıkayan darbelerin arkasında, dışta ABD emperyalizmi, içte ise TÜSİAD lordları durmaktadır. 12 Eylül darbecileri, Pentagon’da “bizim oğlanlar başardı!” alkışlarıyla övülürken, patronlar kulübünde de “gülme sırası bizde” sevinciyle karşılanıyordu.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, hala 12 Eylül anayasasının gölgesi altında inlemekteyken, darbe destekçisi patronların “demokratikleşme” masallarıyla avunacak değil elbette. Onlar, demokratik hakların raporlarla, yasalarla, bahşedilerek kazanılmayacağını, hak ve özgürlükler için kıyasıya bir sınıf savaşımının ne kadar gerekli ve zorunlu olduğunu biliyorlar. Bu bilgiyi, kanlı darbelerle, hukuksuz yargılarla, yüzlerce şehitle öğrendiler. Yani, öyle kolay unutulacak cinsten bilgiler değil bunlar. Sınıf mücadelesi tarihine kanlarıyla yazıldı. Ve akan o kanlarda en az darbeci generaller kadar TÜSİAD lordlarının da suçu ve sorumluluğu vardır.

Bu ülkede demokrasi, patronların bağışlaması sayesinde değil, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dişe diş mücadelesi sayesinde kazanılacaktır. Bu nedenle, demokratik bir yaşam isteyen herkes, işçi sınıfının iktidar mücadelesine destek vermek durumundadır.

ABD ile nükleere karşı işbirliği kimi hedef alıyor?

ABD ile Türkiye 14 Haziran 2005’te “kitle imha silahlarının yayılmasını önleme” konusunda işbirliği anlaşması imzalamıştı. Yürürlüğe girmesi için 7 aydır meclis onayını bekleyen anlaşma, 24 Ocak’ta onaylandı.

Anlaşmanın yürürlüğe girmesine vesile olan yasa tasarısına göre amaç; “Taraflar arasındaki işbirliğinin güçlendirilmesi. Türkiye’nin kitle imha silahları, füze fırlatma sistemlerinin ve bağlantılı çift-kullanımlı malzeme ve teknolojisinin yasadışı ticaretinin engellenmesi, caydırılması, tespit edilmesi ve önlemesine hazırlık yapması. Bu çerçevede Türkiye’nin ulusal ihracat kontrol sistemini, kolluk uygulamalarını ve sınır güvenliğini takviyeye dönük çabalarının ABD tarafından desteklenmesini sağlamak”tır.

Kamuoyuna verilen bilgide ülke adı zikredilmese de, bu anlaşmanın İran’a karşı, emperyalist/siyonist güçlerle işbirliğini pekiştirmeye yönelik bir hazırlık olduğu ortada. Sözü edilen sınır bölgelerinin Türkiye-İran sınırına işaret ettiğini ise hatırlatmaya bile gerek yok. “Sınır güvenliğini takviyeye dönük çabalar” ise, belli ki ABD-İsrail ikilisinin İran’a karşı casusluk faaliyetlerini daha da yaygınlaştırma ihtiyacını karşılamaya dönük bir düzenlemedir.

Anlaşma başlığının “kitle imha silahlarının yayılmasının önlenmesi” şeklinde açıklanması kaba bir riyakarlıktır. Zira ABD emperyalizminin

kitle imha silahları tüm dünya halkları için ciddi bir tehdittir. İkincisi, Incirlik Üssü’ne 90 atom bombası stoklayan ABD ile Ankara’daki uşaklarından başkası değil. Üçüncüsü, herkes biliyor ki, Ortadoğu’nun silah deposu İsrail’dir. Bu ülke ise, ABD, Türkiye ile “şer eksenini”nin üçüncü ayağıdır. Demek ki, Ortadoğu halklarını tehdit eden kitle imha silahları ABD-İsrail-Türkiye üçlü “şer mihverisi”nin denetimi altındadır. Bu durumda Ortadoğu’da nükleer silahların yayılmasına karşı çıkmanın ilk adımı, öncelikle üçlü “şer mihverisi”nin denetimindeki silahların ortadan kaldırılmasını talep etmektir. Oysa ABD-Türkiye anlaşmasında tam tersi yapılıyor.

Nükleer silah peşinde koşan İran’ın Türkiye’den değil, Rusya, Çin gibi ülkelerden teknoloji/yardımcı malzeme aldığı bilinmektedir. Yani bunun Türkiye-İran sınırı ile bir ilgisi yok, ama hazırlık bu sınır etrafından yapılıyor. Bu da asıl niyetin sınır güvenliğini güçlendirmek değil, emperyalist/siyonist güçlerin İran’a karşı olası bir saldırısı için hazırlık yapmaktır.

Göründüğü kadarıyla Türkiye’nin egemen sınıflarıyla komuta ettikleri savaş makinesi, ABD-İsrail saldırganlarından yana aldıkları tutumu pekiştiriyor. Komşu halklar şahsında insanlığa karşı işlenecek ağır suçlara ortak olmamak için anti-emperyalist-anti-siyonist güçlerin de savaş tellallarına karşı mücadeleyi daha da yükseltmeleri gerekiyor.

Komşu halklara karşı saldırı üssü...

İncirlik Üssü derhal kapatılmalıdır!

Defalarca komşu halkların üzerine bomba yağdıran Amerikan Awacs erken uyarı sistemli uçakları ile F-16 savaş uçakları 3 yıllık aradan sonra yeniden İncirlik Üssü'ne getirildi. F-16'ların, ABD'nin Almanya'daki üslerinden Awacslar eşliğinde İncirlik Üssü'ne getirilmesiyle ilgili yapılan açıklamada, savaş uçaklarının “Türkiye-ABD ortaklığıyla yapılacak bir askeri tatbikatta kullanılacağı” belirtildi. Bu açıklamaya göre uçakların geliş sebebi tatbikata katılmak.

Bu açıklamanın gerçeği yansıtmaktan çok, üstünü örtmek amacıyla yapıldığı bellidir. Bu şartlarda sözü edilen “ortak tatbikat” yapılsa bile, bu manevranın, komşu halkları hedef alacak olası bir emperyalist/siyonist saldırıya hazırlıktan öte bir anlam taşımayacağı açıktır.

ABD savaş uçaklarının İncirlik Üssü'ne getirildiği günlerde gelişen olaylar, belli merkezlerden yapılan açıklamalar, bu güç kaydırmasının salt tatbikatla ilgili olmadığını ortaya koyuyor.

İlkin, “yeni Irak stratejisi”nin Suriye ile birlikte İran'ı hedef alacağı resmen ilan edildi. Bu küstahça tehdidin ardından bölge turuna çıkan ABD dışişleri bakanı, gerici Arap rejimlerini İran'a karşı harekete geçirmek için uğraştı. Aynı günlerde ABD donanmasına bağlı ikinci savaş gemisinin Basra Körfezi'ne doğru yola çıktığı açıklandı. Bu arada İsrail ordusunun da, Türkiye'nin açacağı hava koridorundan ilerleyerek İran'a nükleer başlıklı bombaların da kullanılacağı bir saldırı hazırlığı içinde olduğu ilan edildi.

Irak'ın “toprak bütünlüğünü” korumaya çalıştığını öne süren savaş kundakçıları, bu bütünlüğü bozan faaliyetlerde bulunduğu gerekçesiyle, İran'a dönük sınırötesi askeri operasyon yapılabileceğini tekrarlamaya başladılar. Tehdide resmi boyut katan haydutbaşı Bush'un “ulusal güvenlik” danışmanı Stephan Hadley, ABD askerlerine terörist saldırılar düzenleyen İranlıların yakalanması için İran'a sınırötesi operasyon düzenlenebileceğini söyledi.

Tehditlere katılan Amerikan Donanması 5'inci Filosu komutanı Kevin Aandahl, uçak gemisi Stennis'in Basra Körfezi'ne gelişiyle bölgede, 2003'te Irak'a müdahaleden sonra ilk kez iki Amerikan uçak gemisinin olacağını belirterek, “Bu, bölgeye güvenlik ve istikrar getirmek için ne yapabileceğimizi gösteriyor. Bu açıkça diğerlerini bizim ulusal çıkarlarımızı karşı hareket etmekten vazgeçirmek” diye konuştu.

Bu pervasız tehditler, sadece basına yansıyanların bir kısmı. Tabi savaşın esas hazırlıklarının gizli yürütüldüğünü unutmamak gerekiyor.

ABD yönetim merkezlerinin son günlerdeki tablosunu değerlendiren emperyalist Amerikan rejiminin -suç dosyası en kabarık olanlardan biri- tanınan akıl hocalarından Brzezinski, şu yorumu yapıyor: *“Başkan Bush'un yeni politikası, Irak'ta işleri düzeltmeyi başaramayacak. Ama bu politika, Amerika'nın askeri müdahaleyi pekala İran'a genişletmesiyle sonuçlanabilir. Bu da bütün Ortadoğu'yu, komşu bölgelere ve Batı başkentlerine kadar yayılacak yeni bir kargaşaya sürükleyebilir. Irak dalgası, Vietnam savaşındaki tırmanışa benzemeye başladı. O zaman Vietnam'daki savaşı Kamboçya'yla Laos'a yaymış olan Amerika, şimdi de aynı şeyi İran ve Suriye'ye karşı yapabilir.*

Tek olasılık savaşı yaymak olmamakla birlikte, neo-faşist çetenin temsil ettiği Amerikan tekellerinin bu yönde çaba harcadığı, toplam tablodan anlaşılıyor.

İşte F-16 ve Awacs uçaklarının İncirlik Üssü'ne getirilmesini bu tablo içinde değerlendirmek, meselenin tatbikattan ibaret olmadığını görmek gerekiyor. İncirlik Üssü'nün komşu haklara karşı kullanılması sürpriz olmayacaktır elbet. Zira kurulduğu günden beri bu üssün komşu halklara bomba yağdırma merkezi işlevi gördüğü bilinmektedir. Ankara'daki Amerikan uçaklarının bu yönde itiraz ettikleri zaten görülmemiştir.

Emperyalist/siyonist güçlerin İran'a savaş ilan

etmesinin, istisnasız tüm bölge haklarının kaderini yakından ilgilendireceğini hemen herkes kabul ediyor. Böylesi bir savaşın bölgeyi yangın yerine çevirmesi ihtimalinin çok yüksek olduğu da bir sır değil. Dolayısıyla anti-emperyalist/anti-siyonist güçlerin saldırganlık ve savaş karşıtı mücadeleyi bu bilinçle örmelerinin önemi büyüktür. Bu mücadelede, İncirlik Üssü'nün emperyalist ordulara açılmaması, dahası tamamen kapatılması, öncelikli şiarlar arasında yer almalıdır.

F-35 savaş uçağı projesi için ABD ile yeni anlaşma...

Silah tekellerinin kasaları dolduruluyor!

“Savunma” adı altında savaş aygıtlarına tahsis edilen bütçeler katlanarak artarken, bu çılgınlığın başını ABD emperyalizmi çekiyor. Dünya jandarması ABD, halen dünyadaki toplam savaş harcamalarının yarısını yapıyor. Ortadoğu'da ise silahlanma yarışının başını Türkiye, Suudi Arabistan, İsrail gibi ABD işbirlikçileri çekiyor.

Emperyalizmin “ileri karakolu” misyonuna soyunan Türk sermaye devletinin, savaş aygıtının finansmanı ve silahlanmaya ayırdığı harcamaların haddi hesabı bilinmiyor. Ancak son yıllarda silah teknikleri geliştirme, yeni silah alımları, eldeki silahların modernizasyonu için yapılan harcamaların astronomik rakamlara vardığı biliniyor. Bu harcamalar sonucunda ABD ile İsrail'deki silah tekellerinin kasalarına on milyarlarca dolar akıtılmıştır.

Emperyalist/siyonist güçlerin bölge halklarını köleleştirme saldırısına destek vererek bu ağır suça ortak gerici rejim, geçen hafta savuna bakanı Vecdi Gönül'ü Washington'a göndererek, yeni bir silahlanma hamlesine daha imza attı.

Washington'a gelişinde, “İki ay evvel bu sözleşmenin esaslarını görüşmek üzere gelmişim. O zaman bir hayli mesafe aldık. Şimdi sözleşmeyi imzalamak için geldim” diye konuşan Vecdi Gönül, JSF (Joint Strike Fighter) Projesi Üretim ve Destek Evresi'ne Yönelik Uluslararası Mutabakat Muhtırası'nı imzaladı. Böylece işçi sınıfı ve emekçilerden gaspedilen milyarlarca

dolar Amerikan silah tekellerinin kasalarına akıtılacak.

Sermaye devleti, bu anlaşma ile F-35 savaş uçaklarının alımı konusunda gerekli olan prosedürü tüketmiş oldu. Böylece emperyalist silah tekellerinin yeni geliştireceği F-35 savaş uçaklarının finansörlerinden biri de Türkiye oldu.

Bu arada Washington ziyareti sırasında bir gazetecinin sorusu üzerine Eurofighter savaş uçağı satın alınmasının gündemde olmadığını söyleyen savunma bakanı, “ayrılan parayla 30 tane F-16 alıyoruz. Belki iki sene sonra alınabilir. Yeni hükümetin kararına bağlı” dedi.

F-16, yeni geliştirilecek F-35 savaş uçakları yetmiyor olmalı ki, Eurofighter savaş uçağı alımı için de hazırlıklar yapılıyor.

İşçi sınıfının ürettiği artı değeri yağmalayarak dünyanın en büyük savaş aygıtlarından birini besleyen Türk burjuvazisi ve onun devleti, herhangi bir dış tehdit altında olmadığı halde, bu silahlanma çılgınlığına neden ihtiyaç duyuyor? Burjuvazinin, emperyalist saldırganlık ve savaş seferine katılıp yağmadan pay alma hevesi, bu soruya verilebilecek yegâne yanıttır.

Yağmadan pay alma hesabı yapan asalak kapitalistler, işçi ve emekçi çocuklarını Amerikan askeri olarak cepheye sürmenin yolunu arayacak. Emekçilerin ise, hem komşu halkların cellâtlığını, hem de hangi kılıf altında olursa olsun Amerikan askeri olmayı kesin olarak reddetmeleri gerekiyor.

Sendikal hareketin durumu/2

Düzen sendikacılığı ve uzlaşmacı sendikacılık anlayışı, bugün sendikal hareketin bünyesinde bir hayli yayılmış durumdadır. Kimi istisnalar dışında, sendika ya da şube yöneticilerinin pek çoğu sendikacılığı tıpkı konfederasyon yönetimleri gibi kavramakta ve uygulamaktadır. İşyeri temsilciliklerinde de durum pek farklı değildir. İşverenlerin ve sendika yönetimlerinin ortak çabalarının da bir sonucu olarak, hemen tüm önemli işletmelerde, sendika yöneticilerine ve aynı zamanda gerici düzen partilerine yakın işçiler işyeri temsilcisi olarak görev yapmaktadır. Bu alanda çok ciddi bir kadrolaşma, hatta kastlaşma yaşanmaktadır.

Elbette bu durumu sadece işverenlerin ve sendika yönetimlerinin çabalarının bir sonucu olarak görmek mümkün değildir. Sınıf içerisindeki devrimci politik çalışmanın ve örgütlenmenin zayıflığı, işçi kitlesinin mevcut sendikalara bilinen nedenlerden dolayı giderek daha fazla yabancılaşması, daha da önemlisi işçi yığınlarının kendi sınıf kimliklerine yabancılaştırılmaları neticesinde işverenler ve ihanet çeteleri sendikal hareketin tüm basamaklarını kendi istedikleri şekilde biçimlendirme imkanı bulmaktadır. Sendikalarla ilgili yasal düzenlemeler ve örgütlenmenin önündeki her türlü engel de onlara bu konuda büyük bir hareket sahası açmaktadır.

Bu durum konfederasyonların tepesini tutan ihanet çetelerinin nereden güç aldıklarını da bir parça açıklamaktadır. Tepeleri tutan ihanet çeteleri, sendikaların iç mekanizmaları yoluyla tabanın kendilerine hesap sormayacağını, soramayacağını bildikleri için bunun rahatlığıyla davranmaktadırlar.

Rahatlıkla anlaşılabileceği gibi, bu kastlaşmış yapıyı, sendikaların iç mekanizmalarını kullanarak tasfiye etmek neredeyse imkansızdır. Bu yapıyı parçalamanın, tasfiye etmenin yolu tabanda yürütülen devrimci

politik çalışmanın güçlenmesinden, bunun ürünü devrimci örgütlenmelerin yaratılmasından geçmektedir.

Konfederasyon yönetimleri ve sınıfın sendikal örgütlenme arayışı

Konfederasyon yönetimleri her fırsatta sendikaların üye tabanının eridiğinden şikayet ederler. Hatta örgütlenmenin önünde engel oluşturan yasalar yüzünden kaç işçinin işten atıldığını gösteren raporlar yayınlamayı da ihmal etmezler. Yasaların sendikal örgütlenmenin yaygınlaşmasının önündeki temel engellerden biri olduğu doğrudur. Keza yayınlanan raporlar da önemli ölçüde gerçekleri yansıtmaktadır.

Fakat ne bu konudaki yakınmalarda, ne de yayınlanan raporlarda sendika yönetimlerinin örgütlenme konusunda üzerlerine düşen görevleri yapıp yapmadıkları sorgulanmaz. Sanki sendikacılar örgütlenmek için gece gündüz canla başla çalışıyor da yasalar onları engelliyor gibi bir hava yaratılır.

Son yıllarda yaşanan sendikal örgütlenme pratikleri

gerçeklerin hiç de yansıtıldığı gibi olmadığını göstermektedir. Bugün Deri-İş ya da Dev Sağlık-İş gibi parmakla sayılabilecek istisnalar dışında hemen hiçbir sendikanın elle tutulur ciddiyette bir örgütlenme politikası yoktur. Bu konuda sistemli bir çalışmalarına da rastlamak mümkün değildir.

Son bir iki yılda yaşanan başarılı örgütlenme pratiklerinin hemen hepsinde sendikalaşma süreçleri öncü işçilerin, ilerici ve devrimci unsurların çabalarıyla başlamıştır. Çoğu zaman sendikacılar bu çalışmaların ilerleyen aşamalarında haberdar edilmişler ve ancak bu sayede işin içerisine girebilmişlerdir. Sendikaların işin içine girmesi ise çoğu durumda görüldüğü gibi örgütlenmeyi kolaylaştıran değil zorlaştıran bir etken olmuştur. En “solcu” geçinenleri dahil sendikalar, örgütlenmeye çalışan ve bu konuda patronun baskılarıyla, kolluk kuvvetlerinin saldırılarıyla yüzyüze kalan işçileri yüzüstü bırakmaktan çekinmemişlerdir.

Özellikle son aylarda daha rahat gözlenen başka bir olgu var. Bilindiği üzere şu an hemen bütün sendikalar genel kurul süreçleri yaşıyorlar ya da yaşamaya hazırlanıyorlar. İşte sendika ya da şube yönetimleri bu nedenle şu sıralar bütün hesaplarını genel kurullara göre yapıyorlar. Örgütlenme çalışmalarına da bu gözle bakıyorlar. Örneğin birçok yerde şube yöneticileri eğer filanca işyerinde örgütlenirsek oradan seçilecek delegeler genel kurulda bizi destekler mi desteklemez mi diye ölçüp biçmekten geri durmuyorlar. Buradan hareketle bir işyerinin örgütlenmesine ilişkin politika belirleyebiliyorlar. Sınıfın örgütlenmesini böyle küçük hesaplarla sekteye uğratabiliyorlar.

Genel kurullar süreci

Yukarda da değindiğimiz gibi sendikalarda genel kurul süreçleri başladı. Türk-İş’e bağlı sendikalarda şube genel kurulları yapılıyor. Peşinden de Türk-İş genel kurulu yapılacak. Fakat bu konunun henüz Türk-İş’in ya da bağlı bir dizi sendikanın yöneticisinin gündemine dahi girmediği gözleniyor. Bunun nedeni de açık, çünkü Türk-İş genel kurulundan önce milletvekili genel seçimleri yapılacak. Şu anda bir şeyler söylemek için henüz vakit var. Fakat Türk-İş ve bağlı sendikaların yöneticilerinden pek çoğunun kendilerini meclisin ceylan derisi koltuklarında hayal ettiğini, daha şimdiden tüm güç ve ilişkilerini kullanarak üç beş ay sonra açılacak milletvekili borsasına hazırlandıklarını tahmin etmek güç değil. Bugün Türk-İş yönetiminde olanlardan herhangi birini, gelecek hükümet döneminde Çalışma Bakanı olarak görmek kimse için şaşırtıcı olmamalı.

Bunun da ötesinde Türk-İş genel kurulundan sendikal hareket ya da işçi sınıfı adına hiç kimsenin kayda değer bir beklentisi yok. Geçtiğimiz Türk-İş genel kurulu bu bakımdan bir cenaze töreni niteliğindedir. Başbakan Erdoğan’ın huzurunda eğilip bükülerek onun azarlamalarını dinleyen Türk-İş genel kurul bileşeni, geleneksel sendikal harekette bazı şeylerin artık sonuna geldiğini göstermeye yetiyordu.

DİSK’e bağlı sendikalarda da bu yıl genel kurul süreçleri yaşanacak. Türk-İş’in aksine DİSK yönetimi daha şimdiden genel kurul sürecini gündemine aldı, bununla ilgili bazı şeyler söylemiş oldu. 26 Kasım 2006 tarihinde toplanan DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu’nun sonuç bildirgesinin genel kurullar sürecine ilişkin paragrafında; “DİSK ve üye sendikalar 1 Ocak 2007 tarihinden itibaren işyeri delegelikleri, şube

Eğitim emekçilerinden eylem...

İzmir’de sözleşmeli öğretmenler kadro talebiyle yürüdüler

İzmir Eğitim-Sen 1 No’lu Şubesi, sözleşmeli çalıştırmanın son bulması, sözleşmelilerin kadroya alınması talebiyle bir kampanya başlatmıştı. Kampanya çerçevesinde toplanan imzalar 27 Ocak günü gerçekleştirilen eylemin ardından Milli Eğitim Bakanlığı’na gönderildi.

Sümerbank önünde saat 11.00’de toplanan kitle sloganlar, düdükler ve alkışlarla belediye binasına kadar yürüdü. Burada Eğitim-Sen Şube Başkanı ve bir sözleşmeli öğretmen konuşma yaptı. Konuşmalarda İzmir’de eğitimin gerilediği ve sözleşmeli olarak çalışan öğretmen oranının %5’ten %20’lere çıktığı belirtildi. Sözleşmeli öğretmenlerin iş güvencesiz olarak çalıştırılmasına son verilmesi, sözleşmelilerin kadroya alınması talebi dile getirildi.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı basın açıklamasına öğretmenlerin yanı sıra ilkökul öğrencileri de katıldı. “Öğretmeni üzmeyin!”, “Öğretmen istiyoruz!” dövizleriyle yürüyüşte yerlerini alan öğrenciler daha sonra Yeni Kapı Tiyatrosu’yla beraber bir oyun sergilediler. Oyunun ardından

PTT’ye yürüyen kitle burada imzaları Milli Eğitim Bakanlığı’na yolladı.

Eylemde “Ücretli köle olmayacağız!”, “KPSS’ye, sözleşmeye hayır!”, “Kadro istiyoruz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!” sloganları atıldı. Eylem coşkulu geçti.

Kızıl Bayrak/İzmir

kongreleri ve sendika merkez kongreleri ile DİSK Genel Kurul süreci yaşayacaklardır. Bu süreç DİSK’in mücadele içerisinde yeni koşullara uygun yapılanmasını da gündeme taşıyacaktı. Öncelikle bu süreçte genç işçilerin ve kadın işçilerin sendikal örgütlenmelerde konumlarının güçlendirilmesi temel alınacaktır” denilmekteydi.

Kuşkusuz ki genel kurullar sürecine ilişkin bu iddialı ifadeler somut olmaktan uzaktı. Örneğin “DİSK’in mücadele içerisinde yeni koşullara uygun yapılanması”nın ne anlama geldiği belirtilmemişti. Toplantının yapıldığı tarihte DİSK yöneticileri de bunun içini nasıl dolduracaklarını tam olarak bilmiyor olmalı ki, “DİSK kararlarının temellendirileceği Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplantısı’nın Ocak ayı içerisinde gerçekleştirileceği”ni sonuç bildirgesinin son paragrafında özellikle belirtmişlerdi.

Fakat bilindiği gibi Ocak ayı içerisinde DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu böyle bir toplantı yapmamıştır. Neden yapılmadığı konusunda kamuoyuna bir bilgi de verilmemiştir. Ancak onun yerine DİSK Yönetim Kurulu, “2006 yılı değerlendirmesi ve 2007 yılı için hedefler” başlıklı uzun bir açıklama yayınlamıştır.

Bir basın açıklamasıyla duyurulan bu uzun değerlendirme “DİSK kararlarının temellendirildiği”, “DİSK’in mücadele içerisinde yeni koşullara uygun yapılanması” gibi sorulara yanıtların arandığı bir metin olma niteliğinden hayli uzaktır. Enine boyuna hükümeti eleştiren ve işçileri seçmen listelerine kaydolmaya çağıran bu metnin genel kurullardan ziyade seçimler düşünülerek hazırlandığı ortadadır. Fakat hakkını yememek gerekir; DİSK’in önümüzdeki yılda neler yapacağına son arabaşlık altında paragraflar şeklinde değinilmektedir. Değerlendirmede, “DİSK’in mücadele içerisinde yeni koşullara uygun yapılanması”na dair sorulara yanıt oluşturabilecek tek paragraf da burada yer almaktadır. Bu paragrafta harfi harfine şunlar söylenmektedir:

“DİSK olarak, 2007 yılında 12 Eylül hukuku ve yasalarına karşı mücadele edeceğimizi, bu kısır döngü içine sıkışıp kalmayacağımızı ilan ediyoruz. Sendikal örgütlenmede ve sendikal mücadelede, Anayasa’nın 90. Maddesi’nde yer aldığı gibi, uluslararası sözleşmelerden kaynaklanan haklarımızı kullanacağız. Örgütlenmemizi ILO sözleşmelerinin sağladığı doğrultuda ve biçimde sürdürerek, yaygınlaştıracamız.”

Yani DİSK’in 2007 yılında yürüteceği mücadelede, 12 Eylül hukukunun ürünü yasalara bel bağlamayacağı, bu yasaların çizdiği sınırlara takılıp kalmayacağı, onun yerine Anayasa’nın 90. maddesine dayanarak ILO sözleşmelerinin hükümlerini esas alacağı ilan edilmektedir.

Örgütlenmeye, hak mücadelesi vermeye çalışan işçilerin karşısına her seferinde “ama yasalar şöyle”, “fakat mevzuat böyle” diyerek çıkmayı adet edinen DİSK yönetiminin 12 Eylül yasalarına pratik tutum alacağını, örgütlenme çalışmalarında bu yasaların sınırlamalarına takılmayacağını ilan etmesi kuşkusuz ki önemlidir.

Fakat bunu yaparken sırtını, sermaye devletine hemen hiçbir somut yaptırım getirmeyen, bu anlamda da sermayeye hizmet konusunda 12 Eylül yasalarını aratmayan ILO normlarına dayaması burada başka hesaplar olduğunu göstermektedir. Anlaşılan o ki,

2007 yılında DİSK’le ilgili tartışmaların önemli başlıklarından birini bu konu oluşturacaktır.

Sermayenin saldırıları ve sendikal ihanet birbirini tamamlamaktadır. Dolayısıyla 2007 yılında da sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin en temel ayaklarından birisini sendikal ihanet barikatını yıkma, aşma çabaları oluşturacaktır. Bunun bir yanı sınıfın temel mücadele gündemlerini sendikal ihanet çetelerine karşı mücadeleyi de kapsayan bir biçimde ele almaktır. Kıdem tazminatına dönük saldırılar, Anayasa Mahkemesi’nin iptali nedeniyle bir süreliğine askıya alınan ve üç beş ay sonra yeniden gündeme gelmesi beklenen sosyal yıkım saldırısı, kamuda

Altınıyıldız’da işçi kıyımı

Uzun zamandır işçiler arasında dolaşan çıkış söylentileri gerçek oldu. 31 Ocak günü kesin rakam henüz net olmamakla birlikte (zira bu yazının yazıldığı esnada 7-3 ve 3-11 vardiyasında çıkışlar gerçekleşti, gece vardiyası henüz bilinmiyor) 60 civarında işçi işten çıkartıldı. Ağırlıklı olarak mensucat kısmında gerçekleşen kıyım, 4 ikramiye alan ve yüksek ücretle çalışan, kıdem olarak 6 yıl ve üzerinde çalışmış işçileri hedefliyor

Çıkışlar 4 ikramiyeyi hedefliyor

Altınıyıldız patronu, işten atılan işçilerin çoğunluğunun çıkışını istediği demogojisine sığınmaktadır. Bu, atılan işçilerin bir kısmı için doğru olsa da, tamamı için geçerli değildir. Patron bu tür söylemlerle gerçek niyetini gizlemeye çalışmaktadır. Gerçek hedefi fabrikanın son iki yıllık tablosuna bakıldığında son derece bariz bir şekilde görülmektedir. 2,5 ikramiye alan veya hiçbir sosyal hakkı olmadan taşeron olarak çalıştırılan işçi sayısı geçtiğimiz sözleşmeden bu yana her geçen gün artmıştır. Şimdi de 4 ikramiyeyle çalışan işçiler peyder pey işten çıkartılmaktadır. İşten atılan 60 işçiyi ilk grup olarak görmek ve devamının geleceğinden şüphe etmemek gerekir. Bu çıkışlar, patronlar sınıfının, hiçbir sosyal hakkı olmayan, karın tokluğuna çalışan bir işçi sınıfı yaratma düşüne bir adım daha yaklaşması anlamına gelmektedir.

Geçmiş deneyimlerden ders çıkartmalı

Geçtiğimiz sözleşme dönemini hatırlarsak, işverenler 2,5 ikramiyeyi sözleşmeye sokarak bugünü hazırlamaya başlamışlardı. Altınıyıldız işçileri de geçmişteki deneyimlerinden bunu

başlamak üzere olan toplu sözleşme süreci bu alanda ilk akla gelen başlıklardır. Gene 1 Mayıs gündemi bunlardan biridir. Bu yıl gerçekleştirilecek Cumhurbaşkanlığı seçimi ya da milletvekili genel seçimleri de sendikal ihanet çetelerinin sermaye sınıfı ile ilişkilerinin en açık biçimde ortaya serilmesine hizmet edecek gündemlerdir.

Fakat sadece teşhirin yetmediği, tabanda güçlü bir devrimci politik faaliyet örülüp, bunun ürünü örgütlenmeler yaratılmadığı koşullarda genel teşhirin kendi başına çok etkili sonuçlar üretmediği ortadadır. Dolayısıyla çözüm tabanda, fabrikalarda, havzalarda daha hızlı, daha fazla, daha etkin örgütlenmeyi başarabilmekten geçmektedir.

Sözümüzü Castleblair’de örgütlenen, direnen ve bu süreçte DİSK bürokratlarının ihanetini somut olarak yaşayan ve şu anda F Tipi Cezaevi’nde tutuklu bulunan sınıf bilinçli işçilerden Ayten Özdoğan’ın İstanbul İşçi Kurultayı’na gönderdiği mesajla bitirmek en anlamlısı olacaktır.

“İşçi sınıfı denetlenmediği, sahip çıkmadığı koşullarda sendika bürokratları ihanet etmeye devam edecektir. Önemli olan eksikliklerimizi görüp, deneyimlerimizin ışığında başka fabrikalar örgütleyerek mücadeleyi yükseltmektir. Bu yüzden daha bir inatla, daha bir hırsla sendikalarda örgütlenmeliyiz. Çünkü; sendikalar bizimdir. Ancak tabanda, fabrikalarda örgütlenerek sendikalarımıza çöreklenmiş sendika ağalarından hesap sorabiliriz. Bu işçi satıcılarını sendikalarımızdan atıp yerine sınıf bilinçli, sınıfın çıkarlarını savunan öncü işçileri getirebiliriz. Bunun için fabrikalarımızda örgütlenmeliyiz.”

bildikleri için, sendikasının kapısına dayanmış, bu ihanetin hesabını sormuş; eski işçi-yeni işçi ayrımı yapılmaksızın tüm işçilerin 4 ikramiye almasını talep etmiş, sözleşmenin fesh edilmesi için çabalamıştı. Sağlam bir iç örgütlülüğe, kararlı bir birlikteliğe sahip olamadığı için ortaya konulan tepki, işverenin tehditleriyle, prim gibi uygulamalarla bir sonuca ulaşmadan bastırılmıştı. Bir yenilgiyle de sonuçlansa, ayağa kalkmak onurluca bir davranıştı ve TEKSİF Sendikası’na üye işyerlerinden en anlamlı tepkiyi koyan Altınıyıldız işçisi olmuştu. Hem kendisine, hem dosta, hem düşmana, istendiğinde önyargılara, güvensizliklere, kuşkulara rağmen biraraya gelinebileceğini göstermişti. Ancak bunu sürekli kılamamıştı, mücadeleyi sonuna kadar yürütebilecek kararlılığa sahip olamamıştı...

Unutmamak gerekir ki; sınıf mücadelesi salt zaferlerle dolu, kazanımların elde edildiği bir süreç değildir. Çoğu durumda yenilgilerden öğrenmek ve küllerin içerisinde yeniden doğmayı, ayağa kalkmayı bilmek gerekir. Altınıyıldız işçisinin de yapması gereken budur. Yeniden ayağa kalkmak, daha güçlü, daha kararlı...

İki seçenek var: Ya mücadele, ya da köleliğe boyun eğme!

Bu çıkışların arkasının geleceği kesindir. Altınıyıldız işçisinin önünde iki seçenek var. Ya işini savunmak, işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını sağlamak ve işi için, 4 ikramiye hakkı için mücadele etmek, hiçbir ayırım gözetmeksizin birbirine kenetlenmek ve direnmek... Ya da kader, kısmet deyip olanlara boyun eğmek...

Son olarak şu an fabrikada hala çalışan işçi arkadaşlara bir mesajımız var:

Susma sustukça sıra sana gelecek!

Altınıyıldız’dan işçiler

“Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”

Mamak halkı Hrant Dink’i uğurladı

Hrant Dink, katledilişinin birinci haftasında Mamak İşçi Kültür Evleri tarafından düzenlenen bir etkinlikle anıldı. Mamak İşçi Kültür Evleri, katliamı teşhir etmek amacıyla “Hrant Dink’in katili çeteleşmiş sermaye devletidir!” şiarıyla bir çalışma başlattı. Kısa bir sürede yaklaşık 1500 emekçiye ulaşarak Hrant Dink’i sahiplenmeye çağıran Mamak İşçi Kültür Evleri, aynı zamanda yüzlerce afişle emekçilere seslendi.

Anma etkinliği 26 Ocak Cuma günü saat 18:30’da Tuzlucaıyır Feyzullah Çınar Parkı’nda sloganlarla başladı. Yaşlısıyla genciyle tüm kitle hep bir ağızdan “Hrant’ın katili sermaye devleti!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarını haykırdı. Kısa sürede kitlenin sayısı 120 kişiye ulaştı. Hrant Dink’in fotoğrafının önünde toplanan kitle yanlarında getirdiği mumları yakmaya başladı. Ardından Mamak İşçi Kültür Evleri adına bir konuşma yapıldı.

“Sen yanmasan, ben yanmasam, biz yanmasak nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa” sözleriyle biten konuşmanın ardından kitle alkışlar eşliğinde “Katil devlet hesap verecek!” sloganını haykırdı. Anma etkinliği sermaye devletin katliam dolu tarihinden kesitler içeren “Gayrimuayyen” belgeselinin gösterimi ile devam etti. Belgeselin ardından etkinlik alkış ve sloganlarla sona erdi. Etkinlik sonrası Mamak İşçi Kültür Evleri çalışanları kısa bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

ESP’den Hrant Dink için eylem

Hrant Dink’in katledilmesi gündemi ile Ankara’ya gelen ESP’liler 29 Ocak günü öğlen saatlerinde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Saat 12:00’de Kızılay’da YKM önünde toplanan yaklaşık 200 kişilik grup “Hepimiz Kürt’üz, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Katillerden hesabı ezilenler soracak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları ile Adalet Bakanlığı’na doğru yürüyüşe geçti. Çevik kuvvet yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine oturma eylemi gerçekleştiren grup “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!” sloganını attı. Oturma eyleminin ardından basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasının ardından Vardiya müzik topluluğu kısa bir müzik dinletisi verdi. Ardından şair Mehmet Özer ile tutuklu bulunan bir sendikacının annesi konuştu. Eyleme BDSP ve Partizan destek verdi.

ESP’liler akşam saatlerinde Mamak Tuzlucaıyır Mahallesi’nde bir eylem gerçekleştirdi. Saat 17:30’da Tekmezar HBV Parkı’nda toplanan ESP’liler buradan Tuzlucaıyır Mahallesine kadar meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşün ardından mahallenin merkezinde bir basın açıklaması yapıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana

Hrant Dink’in katilleri hakkında suç duyurusu

Hrant Dink’in katillerinin gizlenmesi ve olayın örtbas edilmesi konusunda gösterdikleri çaba ile katliamcılarının suç ortakları olduklarını gösteren devlet yetkilileri hakkında 26 Ocak günü Adana Adliyesi’ne suç duyurusunda bulunuldu. Saat 11.00’de Adana Adliyesi’nde bir araya gelen kurumlar adına okunan

basın metninde şunlar söylendi:

“... Soruşturma kapsamında cinayetin faili ve azmettiricisi 5 kişi tutuklanmıştır. Ancak eldeki deliller ve kamuoyundaki genel kanı bu cinayetin birkaç kişinin bireysel saiklerle, işlemediği düşüncesini yaratmaktadır. Bu cinayeti organize eden arkasındaki suç örgütlerinin ve çetelerin tam olarak ortaya çıkarılması gerekmektedir.”

Basın metninin okunmasının ardından her kurumdan bir temsilcinin oluşturduğu heyet Adliye’ye girerek suç duyurusunda bulundu. KESK, ATO, İHD, EMEP, SDP, ESP, İşçi Mücadelesi, ÇHKM, Halkevleri, BDSP, AMARGİ, THAYD-DER tarafından örgütlenen eylem suç durusunun ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

İHD’den Cerrah’a suç duyurusu

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi 30 Ocak günü İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah hakkında suç duyurusunda bulundu. Sultanahmet’te bulunan İstanbul Adliyesi’ne yapılan suç duyurusunda, Cerrah hakkında “görevi ihmal, görevi kötüye kullanma, suç ve suçluyu övme” gerekçesiyle suç duyurusu yapıldı. Suç duyurusu öncesi bir basın açıklaması yapan şube başkanı Hürriyet Şener, Hrant Dink cinayetiyle ilgili gelişmelerin takipçisi olacağı dedi.

“Anti-emperyalistler yargılanamaz!”

5 Eylül’de Lübnan’a asker gönderme tezkeresine hayır diyen binlerce işçi, emekçi, devrimci, sosyalist, anti-emperyalist Ankara sokaklarını doldurmuştu. 6 Eylül günü Kofi Annan’ın Türkiye’ye gelişini protesto etmek için sokaklara çıkan onlarca anti emperyalist ise polisin terörüyle karşılaşmıştı. Onlarca kişi yaralanmış, 60 kişi gözaltına alınmış, bunlardan 18’i ise tutuklanmıştı. Yaklaşık 5 ay geçmesine rağmen keyfi şekilde Sincan F Tipi Hapishanesi’nde tutulmakta olan anti-emperyalistlerle dayanışmak amacıyla 27 Ocak günü Galatasaray Postanesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamanın ardından Adalet Bakanlığı’na “Tutuklananlar derhal serbest

birakılsın!” talebiyle mektup gönderme eylemi yapıldı.

Saat 12:00’de Galatasaray Postanesi önünde toplanan kitle “Anti-emperyalistler yargılanamaz!” pankartı açtı. Eylem sloganlarla başladı. Ardından basın açıklaması metni okundu.

Eylemde “Anti emperyalistler yargılanamaz!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!” sloganları atıldı. Eylemi Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Hareket, Halk Kültür Merkezleri, Kaldıraç, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, İLPS, Odak, Proleter Devrimci Duruş örgütledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Emekçilerle Hrant Dink'in katledilmesi ile ilgili konuştuk...

“Devlet devrimcileri, ilericiileri yok etmeye çalışıyor”

Hüseyin (işsiz): Ben gazeteci Dink'in derin devlet tarafından öldürüldüğünü düşünüyorum. Gerçekten insanların devlet tarafından böyle katledilmesi ve halen de insanların göz yummasını hiçbir zaman istemezdim. Ama toplumda bilinçsizlik var. Bundan dolayı çok üzülüyorum.

Keşke bütün insanlar iyi şekilde yetiştirilebilse ve insanlara gerçek bir kültür tanıtılsa, insanlar kendi yaşamları konusunda iyi birer yön çizebilse. Ama yine de neden bunlar oluyor? Çok insan kendi haklarını savundu, çok insan sesini duyurdu ve her defasında insanları yok etmek için bir hedef seçtiler. Bu sefer hedef Hrant Dink oldu. Onlar insanların bilinçli olmasını istemezler. Çünkü bu sistemi yöneten, yani üst kademelerde olan insanlar şu anda yaşamları iyi olduğu için eşitliği, kendi ayrıcalıklı yaşamlarının yok edilmesini istemezler. Onlar için insanların ezilmesi bir hiçtir. İnsanların kanlarının dökülmesi onlar için bir hiçtir. Ama çok iyi bilsinler ki, bir gün insanlık ayağa kalkacaktır ve bunların hesabını soracaktır.

Tabii ki çok üzülüyorum bir gazetecinin daha derin devlet tarafından öldürülmesinden. Ve nice insanlar bu ölümlerle karşı karşıya geldiler. Kendi haklarını savunmak için, insanlık için uğraştılar belki. Bizim için Laz, Çerkez, Rum, Ermeni, Kürt, Türk veya insanlar arasında herhangi bir ayrımın olmaması gerekiyor. Ama maalesef bu devlet sürekli olarak insanların arasına ayrımcılık tohumları atıyor. Ve Hrant Dink de kendi hakları, kendi insanı için uğraşım gösteren ve insanların gerçekten de özgür bir iradeye sahip olması için mücadele eden bir kişidir. Ve tabii ki bu da devletin işine gelmedi, derin devlet arkadaşımızın ölümüne neden oldu.

Güler (Ev kadını): Cinayeti duyduğumda müthiş bir öfke duydum. Bu cinayetin failinin 17 yaşında bir genç olmadığını herkes biliyor. Şurası çok açık ki, bu cinayetin asıl faili derin devletin kendisidir. Cinayetin iğrençliğinin karşısında cenazede yüzbin kişiyi görünce ümitlendim. Bu durumun bu ülkede bir şeyler değişeceğinin göstergesi olduğuna inanıyorum. Bu kadar kitleyi bugün 1 Mayıs'a bile götüremezsin. Ama bu cinayet insanlarda büyük bir öfke yarattı. Ve bu öfkeyle oraya geldiler.

Devlet sürekli olarak devrimcileri, ilericiileri yok etmeye çalışıyor. Aylardır operasyon üstüne operasyon yapıyorlar. Medyalarından devrimcilerin çözüldüğünü, dağıldığını, devrimcileri yıldırıldıklarını iddia ediyorlar. Bu gösteri onlara çok güzel bir yanıt oldu. Devrimciler ve ilericiler bir kez daha dağılmadıklarını ve yılmadıkları gösterdiler.

Sözümü bu cinayeti işleyenlere ithafen geçenlerde Kızıl Bayrak'ta yayınlanan bir şiirle bitirmek istiyorum. “Öyle bataklksınız ki, bir çiçek düşü bile geçmemiş içinizden”

Recep (İşçi): Bu cinayetin gerisinde halkların katledilmesi düşüncesi var. Halkları birbirine düşürmek istiyorlar. İnsanları, ileri görüşlü, barış isteyen, halkların kardeşliğini isteyen insanları yok etmek istiyorlar. İnsanların birlik ve beraberlik içinde olmasını istemiyorlar.

Bu saldırının gerisinde BBP'nin ve bir dizi faşistin ismi geçiyor. Geride tamamen faşizm var. Birbirine sahip çıkmak neden vatan hainliği olsun ki? Onlar dünya çapında kafası dik duran insanları yok etmek istiyorlar. Halkların eşitliğini istemiyorlar, birilerinin bir yerlere gelmesini istemiyorlar. Faşizm halkları birbirine boğdurmak istiyor. Bundan ise devlet kazanıyor. Başlarına geleceklerden korktukları için aydınları, devrimcileri öldürüyorlar. Rahat yaşamak, kârlarını korumak için insanların kanını emiyorlar.

Ama bir can almakla bu mücadeleyi bitiremezler. İlla ki faşizm karşısında birileri doğacak, mücadele edecek.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Yurtdışında Hrant Dink protestoları...

Hamburg: “Yaşasın halkların kardeşliği!”

Hrant Dink'in katledilmesi Hamburg'da 22 Ocak günü düzenlenen bir yürüyüşle protesto edildi. Yürüyüş Hamburg'un merkezi Sternschanze İstasyonu'nda başladı Türk Konsoloslugu önünde sona erdi. Eyleme yaklaşık 600 kişi katıldı. Yürüyüş boyunca “Hepimiz bir Ermeni'yiz, hepimiz bir Kürt'üz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Hrant Dink'in katili TC devletidir!” sloganları atıldı.

Yürüyüş boyunca devrimci marş ve türküler söylendi. Yürüyüş güzargahının uzun olması nedeniyle 15 dakikalık dinlenme molası verildi. Molada katliamı teşhir eden Almanca, Türkçe, Ermenice bildiriler okundu. Yapılan konuşmalarda bugüne kadar gerçekleştirilen katliamlar sıralandı ve bunların failinin devlet olduğu vurgulandı.

Konsolosluğun önüne yaklaşıldığında kitlenin önu polis barikatı ile kesildi. Burada günün önemine ilişkin konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı.

Hamburg Bir-Kar

Nürnberg'de Dink anması

27 Ocak günüTürkiyeli demokratik kurum ve kuruluşlar, devrimci gruplar, Türkiyeli dernekler, Alman sol gruplar Hrant Dink'i anma mitingi gerçekleştirdiler.

Etkinlik boyunca Ermenice halk şarkıları çalındı, “Hepimiz Ermeni'yiz, hepimiz Hrant Dink'iz!” yazılı pankart ve dövizler taşındı. Almanca, Türkçe ve Ermenice konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda halkların kardeşliği ön plana çıktı, halkların birlik ve kardeşlik duygularının yükseltilmesi gerektiği vurgulandı. Etkinliğe 90 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Nürnberg

Paris'te Dink anısına gösteri

Fransa'nın başkenti Paris'te Hrant Dink'in anısına 27 Ocak günü sessiz bir gösteri yürüyüşü yapıldı. Paris'teki Türk göçmen derneklerinin girişimiyle düzenlenen gösteri, Republic meydanında başladı ve Bastille meydanında sona erdi. Yaklaşık bin kişinin katıldığı gösteride, “Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!” pankartları taşındı.

Yürüyüşün başında yapılan konuşmalarda, Dink'in barış, diyalog ve uzlaşma yanlısı olduğu belirtildi. Başta “Sarı Gelin” olmak üzere çeşitli Anadolu türkülleri eşliğinde gerçekleşen yürüyüşe, Paris'te yaşayan bazı Ermeniler de katıldı. Strasbourg'un Kleber meydanında da yaklaşık 200 kişi, Hrant Dink'i anmak için toplandı.

Berlin'de Hrant Dink protestosu

Hrant Dink'in katledilmesi 27 Ocak günü Berlin Türk Konsoloslugu önünde yapılan mitingle protesto edildi. Berlin Ermeni Cemiyeti'nin çağrısı üzerine düzenlenen mitinge devrimci, ilerici, demokrat birçok kurum ve kuruluşlar da destek verdi. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde katliam lanetlendi. Mitingde “Hepimiz Hrant Dink'iz, hepimiz Ermeni'yiz!”, “301. madde derhal kaldırılın!”, “1915-16 1.500.000 , 2007 Hrant Dink!” yazılı pankartlar açıldı.

Bir-Kar olarak eyleme “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Hepimiz Hrant Dink'iz, hepimiz Ermeni'yiz!”, “Hrant Dink'in katili faşist sermaye devletidir!” yazılı dövizlerimizle katıldık, Almanca ve Türkçe bildirilerimizi dağıttık.

Bir-Kar/Berlin

İsviçre'de katliam lanetlendi!

Hrant Dink'in katledilmesini 26 Ocak günü gerçekleştirdiğimiz basın açıklaması ile kınadık. Bölgemizdeki devrimci, demokrat kurumlar olarak Hrant Dink'in öldürülmesiyle ilgili bir toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantıda basın açıklaması yapma kararı alındı. Türkçe ve Fransızca bildirilerin yanısıra dosya hazırlanması için planlama yapıldı. Hazırlanan bildiride Dink'in Susurluk güçleri tarafından katledildiği ifade edildi. Basın açıklamasına 50 kişi katıldı. Açıklamanın ardından Fransızca bildiriler dağıtıldı.

Bir-Kar/La Chaux-de-Fonds Suisse

Köln'de Hrant Dink eylemi

Köln'de 27 Ocak günü düzenlenen ve yaklaşık bin kişinin katıldığı eylemle Hrant Dink cinayeti bir kez daha protesto edildi. Eylemi Köln'deki Ermeni Cemaati, Ermeni Kilisesi, Ermeni Kültür Derneği ve Ermeni işadamları vb. kurumlar organize etti. Eyleme, AGİF, ADHF, Yaşanacak Dünya, ÖDP ve Tüday gibi Türkiyeli kurumlar da katıldı. Eylemi organize edenler tarafından pankart, bildiri vb. getirilmemesi yönünde uyarı yapılmasına rağmen, eylemde “Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz” yazılı pankart ve dövizler taşındı. Eylemde Ermenistan bayraklarının taşınması dikkat çekti.

Bir-Kar olarak eyleme katılarak bildirilerimizi dağıttık. Eylem, anma ve sessiz yürüyüşün ardından sona erdi.

Bir-Kar/Köln

Sermaye düzeninin has hizmetkarı...

İsmail Cem devlet töreniyle uğurlandı

Son dönemeçte yolları ayrılmış gibi görünse de, her konuda Ecevit'in sıkı takipçisi olmuş olan İsmail Cem, dünyadan ayrılma konusunda da bu takibi sürdürdü. Elbirliğiyle gerçekleştirdikleri siyasi intiharlarının ardından, çok geçmeden ardı ardına bu dünyadan göçüp gittiler.

Sermayenin devleti, tıpkı Ecevit'e yaptığı gibi, İsmail Cem'e de 'görmekli' bir devlet töreni düzenledi. Belki de sağlıklarında karşılığını hakkıyla ödeyemediğini düşündükleri hizmetleri için böyle teşekkür ediyorlardı. Ancak, düzenin bu 'eski' siyasilerin mevtalarını gömme tutumundaki tek benzerlik resmi törenler değildir. Her ikisinin de ardından edilen laflar, düzülen övgüler nerdeyse aynı sözcüklerle ifade edilecek tarzda benzemektedir.

Barışseverlikten dürüstlük ve tutarlılığa kadar, bir düzen politikacısı için inanılmaz övgüler düzüldü. Televizyonlar akşamdan sabaha İsmail Cem programları yaptılar. Ne kadar değerli bir politikacıyı kaybettiklerinden hayıflanıp durdular.

Övgü düzenler cephesinden bakıldığında, gerçekten de İsmail Cem'in, tıpkı ülküdaşı ve önderi Ecevit gibi, kolay bulunur cinsten bir politikacı olmadığı görülecektir. Yıkım politikalarından huzursuzlanan kitleleri, ortanın solu peşinde düzene yedeklemeyi başarabilen nadir politikacıların başında, Ecevit-Cem ikilisi gelmektedir. Bu da, düzen açısından kolay bulunmaz bir imkandır. Nitekim, halihazırda düzen solu içinde bunu başarabilecek ne bir politikacı ve ne de bir parti bulunmaktadır.

CHP, ki soldan ana muhalefet partisidir, hali

Övgü düzenler cephesinden bakıldığında, gerçekten de İsmail Cem'in, tıpkı ülküdaşı ve önderi Ecevit gibi, kolay bulunur cinsten bir politikacı olmadığı görülecektir. Yıkım politikalarından huzursuzlanan kitleleri, ortanın solu peşinde düzene yedeklemeyi başarabilen nadir politikacıların başında, Ecevit-Cem ikilisi gelmektedir. Bu da, düzen açısından kolay bulunmaz bir imkandır. Nitekim, halihazırda düzen solu içinde bunu başarabilecek ne bir politikacı ve ne de bir parti bulunmaktadır.

hazırdaki kadrosu ve gidişatıyla, Ecevit ve Cemler'in başardığını başarabilmekten son derece uzaktır. Cem'in, Ecevit hükümetinin düşürülmesi operasyonunun ardından, kurduğu partiyle birlikte katılması da CHP'nin bu durumunda en küçük bir değişime yol açacak etkide bulunamamıştır. Kendi hükümetinin, kendi partisinin, kendi liderinin, kendi 'ülkü'sünün kuyusunu kazan bir burjuva politikacısı olarak, halk nezdinde, tencere-kapak meselini tamamlamıştır sadece.

Cem'in politik sağlığında gerçekleştirdiği bu son eylem -partisine ve hükümetine karşı Beyaz Saray'da kotarılmış bir komploya dahil olma-, arkasından düzülen 'dürüstlük/tutarlılık' övgülerini anlatmaya yetecektir. Bu ne menem bir dürüstlüktür ki, nerdeyse bütün bir politik ömrünü birlikte yaşadığı yol arkadaşlarının, özellikle de liderim dediği ülküdaşının arkasından kuyusunu kazabiliyor? Onu sadece siyaseten öldürmekle kalmıyor, anatomik ölüm sürecini de hızlandırıyor. Bu nasıl bir politik tutarlılıktır ki, bir sosyal-demokrat olarak emperyalist merkezlerin hizmetine bu derece kolay girebiliyor? Bu nasıl barışseverliktir ki, hükümeti olduğun devlet, emperyalist savaş ve saldırganlığa çanak tutuyor, emperyalist haydutların hizmetinde, komşu halkların katline ferman imzalayabiliyor?

Bu tür politikacıların ardından bu tür sorular, kuşkusuz, sadece işçi ve emekçilerin zihninde oluşmaktadır. Sermayenin düzeni, sahipleri ve uşakları nezdinde zaten dürüstlük, tutarlılık, namus, vatanseverlik gibi kavramlar çoktan anlamını yitirmiş durumdadır. Böyle olduğu içindir ki, böyle gelişigüzel sarfedebiliyorlar. İşçi ve emekçi sınıflar içinde, on kez düşünüp bir kez kullanılabilen böyle hassas sözcükler, hiçbir anlam ve değer vermeyenlerin dilinde, uluorta her yerde ve herkes için sarfediliyor. Kaldı ki, üzerine yüz kez de düşünseler, burjuva siyaset alanında bu sıfatlardan birini bile hak edecek tek bir adam bulamayacaklardır. Bu yüzden, giden politikacı düzene ne kadar fazla hizmet sunduysa, o kadar fazla övgüye boğuluyor.

İşkenceye bir kez daha zaman aşımı!

“İşkence kanıtlanmıştır ama ceza vermiyoruz”

Aralarında Kızıl Bayrak'ın eski yazı işleri müdürünün de bulunduğu 3 kişiye işkence yapmak suçundan yargılanan polislerin davası zamanaşımına uğratıldı.

Kızıl Bayrak'ın eski yazı işleri müdürü Ahmet Turan ile Müslüm Turfan ve Dinçer Erduvan Kasım 1998'de İstanbul TEM polislerince gözaltına alındılar. Gözaltına alındıklarında sağlam olduklarını, savcılığa çıkarıldıklarında ise bir çok darp izi olduğunu gösteren raporları vardı.

Adli tabibe, ardından savcıya ve hakime ne tür işkenceler gördüklerini anlatıp şikayetçi oldular. Bu şikayetleri de, avukatlarının mahkemeden suç duyurusu yapılması yolundaki istekleri de işleme konulmadı. Avukatlar, İstanbul Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı'na başvurarak ayrıntılı rapor aldılar. Üç Adli Tıp Profesörü tarafından verilen bu raporda, mağdurlardaki darp izlerinin gözaltı süresi içinde olduğu, tarif ettikleri işkence türleri ile uyumlu olduğu ve iddia edildiği gibi direnme sebebi ile oluşamayacağı belirtiliyordu.

Bilimsel olarak işkencenin raporlanması karşısında avukatlar DGM'den yeniden suç duyurusu yapılmasını istediler. Mahkeme bu rapor karşısında suç duyurusunda bulmak durumunda kaldı.

Yetkili Fatih Savcılığı, mağdurlar birkaç kez dilekçe verdiği halde, ancak iki yıl sonra (4/7/2000'de), sanıklar Mahmut Yıldız, Şeref

Bayrakçı ve Mehmet Hallaç hakkında dava açtı. Dördüncü sanık ise firari olduğu için dosyası ayırdı. Bu sanık sendikacı Süleyman Yeter'i işkence ile öldürmek suçundan kırmızı bültenle aranan Ahmet Okuducu idi.

Yargılamayı yapan İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nin dosyanın gereği olmayan birçok yazışması nedeniyle dava uzadı. Mağdurlar duruşmada, teşhis amacıyla getirtilen 15 tane polisin arasından sanıkları teşhis ettiler. Mahkeme, mağdur avukatların itirazlarına rağmen uzun süre, zaten DGM tarafından tastik edilerek gönderilen raporların asıllarını istedi. Sonra da hiç bunlar olmamışcasına kararından vazgeçti. Fakat sadece bu yazışmalar için 1,5 yıl zaman geçmişti.

Mahkemece yapılacak bir işlem kalmayınca, bu defa sanık avukatı istifa etti. Yeni avukat tutsunlar diye üç duruşma daha beklendi ve nihayet 30.9.2004'de bütün bu kesin deliller hiçe sayılarak beraat kararı verildi.

Mağdur avukatları kararı temyiz ettiler ve zaman aşımına uğratılma riskini de belirterek kararın bozulmasını istediler.

Dosya Yargıtay'da bir yıl bekledikten sonra Yargıtay Cumhuriyet Savcısı 30/10/2005 tarihinde görüşünü açıkladı. Bu görüş mağdur avukatlarına tam 5,5 ay sonra postalandı. Avukatlar acilen cevap yazıp tekrar zamanaşımına dikkat çekerek, dosyanın öncelikle ele alınmasını ve bozularak

ivedilikle yerel mahkemeye gönderilmesini istediler.

Yargıtay 26/4/2006 tarihinde kararı bozdu. Yargıtay kararında **“dosyadaki raporlara ve delillere göre gözaltında bulundukları sırada mağdurlara işkence yapıldığının kanıtlandığı, sanıkların cezalandırılması gerektiği”** vurgulandı.

9/8/2006'da dosyayı yeniden ele alan İstanbul 7. Ağır Ceza mahkemesi tam 4 ay sonraya duruşma günü verdi. Bu duruşmada **“temyiz mahkemesinin bozma nedenleri yerindedir”** dedi ve bu karara uydu. Ardından hemen davanın zamanaşımına uğradığını belirterek düşme kararı verdi. Gerekçeli kararını yeni açıklayan mahkeme, bu kararında yer alması gerektiği halde, Yargıtay'ın bozma gerekçesinden ve buna uyduğundan hiç söz etmedi.

Böylece Yargıtay ve yerel mahkemenin uyma kararı ile şu söylenmiş oldu: *“Evet işkence yapılmış ve ispatlanmıştır. İşkenceyi yapanların yargılanmakta olan polisler olduğu da ispatlanmıştır. Ama 8 yıl bu soruşturmayı ve davayı uzatmanın sonunda onlara ceza vermiyoruz.”*

Bir işkence davası için bütün deliller ortada olduğu halde işkenceyi yapanlara ceza vermeyen yargı, onları görevde tutan idare, bir kez daha işkenceci devlet gerçeğine ışık tutmuştur.

Tecrit karşıtı eylemlerden...

İstanbul

İzmir

İstanbul: Direniş kazandı, mücadelemiz sürüyor!

Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelge üzerine Taksim'de gerçekleştirilen cumartesi eylemlerinin sonuncusu gerçekleştirildi. 27 Ocak günü saat 16:00'da Taksim Tramvay duraklarında biraraya gelen kitle "Direniş kazandı, tecrite karşı mücadelemiz sürüyor!" pankartı açtı.

İlk konuşmayı Tecride Karşı Avukatlar grubundan Taylan Tanay yaptı. Tanay, Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelgeyle devletin tecriti kabul ettiğini vurguladı. Bugüne kadar gerçekleşen 122 ölümden siyasi iktidarı sorumlu tuttu. Tanay, Cumartesi eylemlerinin son bulduğunu ancak tecride karşı mücadelenin devam edeceğini ifade etti.

Ardından ortak basın açıklaması metnini PSA Marmara Şubeleri adına Ali Rıza Telek okudu ve siyasal iktidarı tecrit işkencesine son vermeye çağırdı.

Eylemde sık sık "Tecrite hayır!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Abdi İpekçi direnişine ara verildi

TAYAD'lı Aileler 27 Ocak günü, Adalet Bakanlığı'nın attığı adımın ardından, 4 yıldır sürdürdükleri Abdi İpekçi direnişine ara verdiklerini açıkladılar. Etkinlik saat 17:30'da gerçekleştirilen basın açıklamasıyla başladı. "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz/zaferimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın Abdi İpekçi direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Etkinlikte "Yaşasın direniş! Yaşasın zafer!" şiarının yazılı olduğu iki pankart açıldı.

TAYAD'lı Aileler adına okunan basın açıklamasında, direnişin bitirilmediği, ara verildiği vurgulandı. Çağdaş Hukukçular Derneği adına Avukat Selçuk Kozağaçlı ise gelişmeleri aktardı. Genelgenin somut bir adım olması nedeniyle direnişe ara verildiğini ancak tecritin kaldırılması için başka somut adımlar atılması gerektiğini vurguladı. Behiç Aşçı'nın halen hayati tehlikeyi atlattığını sözlerine ekleyen Kozağaçlı, Abdi İpekçi direnişinden ve saldırılardan da bahsetti.

Şiirlerin okunduğu etkinlikte tutsak yakınları da konuşmalar yaptılar. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı etkinlikte ölüm orucu şehitlerinin fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir: "İçerde dışarda hücreleri parçala!"

İzmir'de çeşitli devrimci-demokrat güçlerin ve sendikaların yer aldığı bileşenler, 29 Ocak günü Karşıyaka çarşısında tecrit karşıtı bir eylem gerçekleştirdi. Saat 19.00'da Karşıyaka dolmuş durakları önünde kitlenin toplanmasının ardından "Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!" pankartı arkasında meşalelerle yürüyüşe geçildi. "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu, Sevgi Saymaz yalnız değildir!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarının atıldığı eylem Karşıyaka çarşı girişinde yapılan açıklamayla devam etti.

Yapılan açıklamada ölüm oruçlarına ara veren Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz'ın sağlık durumları hakkında bilgi verilerek, tecridin kaldırılması için mücadele etmeye ve konunun takipçisi olmaya devam edeceğiz denildi. Grup Günişığı ve Grup Kavel'in söylediği marşlarla sona eren eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Büyük korku!..

Yüksel Akkaya

"Büyük Korku", Fransız tarihçi G. Lefebvre'in 1789 yazını anlatan önemli kitabının adıdır. Devrim sonrası, 20 Temmuz-4 Ağustos 1789'da köylülerin aristokrasiye başkaldırısını ve saldıgı korkuyu anlatır. Ne yazık ki bir sürü ıvır zıvır kitabın çeviriliş yayımlandığı ülkemizde bu kitap hak ettiği ilgiyi görmemiştir!.. Son çeyrek yüzyıldır önce "Türk-İslam Sentezi" ile sonra bunun sadece İslamı ile ve en sonunda da Türklüğü ile toplumu "stabilize" edip, sermaye cephesi adına tahkim edenler ulaştıkları noktadan oldukça memnunken Hrnt Dink'in cenazesi ile büyük korkuya kapılmışlardır. Zira, bu gösteri, taşların yerinin pek sağlam olmadığını, harcin bozuk olduğunu göstermiştir. Üstelik, H. Dink'i öldürerek milliyetçiliği daha da tahkim edip, karşı tarafa korku salıp, ürkütmek isteyenler bu kez kendi silahları ile vurulmuş, milliyetçilik bu süreçte hayli yıpranmıştır. Uzun yıllardır sesi çıkmayanlar, önce konuşmaya başlamış, ardından da yüksek sesle düşünceleri dile getirmeye başlamıştır. Milliyetçiliği aşındıran bu dalga ve tersten esen rüzgar hemen karşı tarafın gardını almasına yol açmış, "amiral gemisinin" kaptanı Ertuğrul Özkök hızla sürece müdahale ederek tartışılmaya ve sorgulanmaya başlayan milliyetçiliği rehabilite etmeye soyunmuştur. Bunda da çok başarılı olmuştur. Zira, H. Dink'in öldürülmesinden sonra yaşananlar bir büyük korkuyu da açığa çıkarmıştır: Milliyetçiliğin tam oturmamış olması ve her an aşındırılmaya açık olması. Öyle anlaşılmaktadır ki, 1960'lı yılların sonu ile 1970'li yıllarda bu topraklara ekilen sosyalist, devrimci tohumların filizleri her seferinde budansa da oldukça sağlam bir şekilde toprağa kök salmıştır ve ilk fırsatta, uygun iklimde hızla serpilip büyümektedir. İşte sermaye cephesi ile milliyetçi cenahı en çok korkutan da budur.

Tıpkı Fransız Devrimi sonrasında, taşrada köylülerin kendi korkularını yenip, evlerinden, köylerinden çıkıp, çoğalan köylüler gibi İstanbul'da da evlerinden, sokaklarından çıkanlar şehrin ana caddelerinde bir sel gibi akmıştır. Bu büyük gösteri, bir anda tehlikenin de ne kadar büyük olduğunu göstermiştir. Zira, herkesin cenaze törenine katılmasını isteyen E. Özkök, F. Altaylı gibi sermaye sözcüleri ummadıkları bir başkaldırı ile karşılaşmışlardır. Onlar, bir kırk-elli binlik gösteriyi makul buluyordu; akıllarından yüzbinlerin başkaldırısı geçmiyordu. Kuşkusuz, sorun sadece sayı değildir. Sorun, yıllardır, sindirilmiş olan bir kitlenin, Türkiye'de çok duyarlı olan ve çekinilen bir konuda isyan etme cesaretini göstermesidir, ki, bir büyük korkunun yenildiğini, büyük bir güvenle hareket edildiğini gösterir. İşte, "Hepimiz Ermeni'yiz" düşüncesine karşı çıkışın arkasında da bu korku ve kaygı yatar. Yoksa, herkesin Ermeni olduğu korkusu değil!

H. Dink'in cenaze törenindeki salınan büyük korkunun tersine çevrilmesi için, kuşkusuz, yeni bir milliyetçi dalganın yükseltilmesi gerekecekti. Bunun için de milliyetçilik temelli en ufak eyleme bile büyük önem verilerek, ilk sayfalara ve ilk haberlere taşınması gerekiyordu. Nitekim, çok beklemek gerekmedi. Gazeteler ve televizyonların haber bültenleri bu tür haberler ile dolmaya başladı. Böylece, milliyetçiliğin taşları yeniden örtülmeye, çözülen harcı yeniden karılmaya başlandı. Ne fayda! Ok bir kez yaydan çıkmıştır. Şimdi, emekçilerin, yalnız olmadıklarını gösteren bu büyük gösteriden dersler çıkarak, daha büyük bir güvenle mücadeleye dört elle sarılmaları gerekmektedir. Milliyetçi rüzgarları tersine çevirecek büyük güç sınıf mücadelesinde yatmaktadır.

Tarih devam ediyor, sınıf mücadelesi de.

İLGP'den basın açıklaması eylemi...

“Karneler çürüyen sistemin aynasıdır!”

İstanbul Liseli Gençlik Platformu 28 Ocak günü Taksim Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında eğitim sistemindeki çürüme ve bu çürümenin yarattığı sonuçlar teşhir edildi.

“Karneler çürüyen eğitim sisteminin aynasıdır! Karneler çöpe!/İLGP”

pankartının açıldığı eylem bir liselinin yaptığı konuşma ile başladı. Açıklamada liselilere verilen karnedeki notların hiçbir şeyi ölçmediği, düzenin kendi gediklerini kapatmak amacıyla hazırlanan bir oyun olduğu vurguladı. İLGP adına yapılan açıklamada ise şunlar söylendi:

“Hüseyin Çelik ve elbette yıllardır ticari ve gerici bir eğitim sisteminin düşünsel ve fiili mimarlığını yapanlar, haber bültenlerinde cep telefonu

kamerasıyla yapılmış yakın çekim kavgaları övünerek izleyebilirler. Biz bu görüntülerin başına bir jenerik ekliyoruz ve diyoruz ki 'işte sizin eseriniz!' İşte siyasetten arındırılış, apolitize edilmiş yeni nesliniz, işte 'ne yaparlarsa yapsınlar yeter ki düşünmesinler, sorgulayıp eleştirmesinler' dedikleriniz! İşte yalan

yanlış tarih kitapları, garip yaratılış hikayeleri ile büyüyen, işte ancak parası yettiği kadar okuyabilen, işte ulaşabilecek bir tane kütüphanesi olmayan... Siz yetiştirdiniz onları Hrant Dink'i vursunlar diye, siz yetiştirdiniz onları boyun eğsinler diye!”

“Burjuva eğitim sistemi sınıfta kalmıştır. Bizlere dağıttıkları karneler çürüyen eğitim sistemi gibi küf kokmaktadır. Bu küf kokusunu dağıtacak olansa biz liselilerin özgür bir lise, özgür bir gelecek için verecekleri mücadeledir!”

Eylemde “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!”, “Müşteri değil liseliyiz!”, “Liseler bizimdir, bizimle özgürleşecek!”, “ÖSS, AOBP kaldırılсын!”, “Hrant'ın katili, sermaye devleti!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” sloganları atıldı. “Burjuva eğitim sistemi sınıfta kaldı!” ve “Özgürlük ve gelecek istiyoruz!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!” yazılı dövizler taşındı.

Basın metninin okunmasının ardından büyük boy hazırlanmış karne gösterilerek, bu karnenin Hüseyin Çelik şahsında burjuva eğitim sisteminin bütün sorumlularına verildiği ifade edildi. Açıklamaya ilgi yoğun oldu.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

Devrim Okulları ile yeni döneme hazırlanıyoruz

Esenyurt:

Esenyurt İLGP olarak güz dönemi devrim okuluna 29 Ocak günü gerçekleştirdiğimiz ilk etkinlikle başladık. Çeşitli sorunlardan kaynaklı beklediğimiz katılım gerçekleşmedi.

Bu ilk günün tartışma konusu “Eğitim nereye?” başlığını taşıyordu. Dünyada gençlik hareketinin gelişimini, İLGP'nin amacını ve mücadelesini anlatan sinevizyon gösteriminin ardından konuyla ilgili tartışmalara geçildi. Tartışmalara bütün arkadaşlarımız katıldı. Canlı geçen tartışmalarda eğitimin ticarileşmesi süreci ve sermaye cephesinden gerçekleştirilen saldırılar güncel örnekleriyle ortaya konuldu.

Oldukça verimli geçen ilk günün sonunda etkinliğe sohbetle devam ettik. Sohbetin konusunu, gündemde olan Ermeni sorunu ve bağlantılı olarak Kürt sorunu oluşturdu. Ayrıca “milli tarih” üzerine de sohbet ettik. 10 liselinin katılımıyla gerçekleşen Devrim Okulu derslerine devam edeceğiz.

Esenyurt İLGP

Gaziosmanpaşa:

Gaziosmanpaşa Devrim Okulu 29 Ocak Pazartesi günü gerçekleştirildi. Üç gün sürecek olan tartışma planlamasının ilk günkü başlığı, “Denizler neden devrimci oldu?” idi. Tartışma başlığına geçilmeden önce Devrim Okulları gerçekleştirilerek, burjuva eğitimin anti-bilimsel, ezberci ve gerici yönleri üzerinde duruldu.

Tartışma Denizlerle başladı. Devrimci olma zorunluluğumuzun nedenlerinin temellendirilmesi ve Denizler'in bu noktada anlamlı bir simge oldukları vurgulandı. Sürekli olarak sorular ve karşılıklı konuşmalarla canlı bir biçimde geçen tartışma içerisinde, gençlik hareketi tarihi, '80 darbesinin toplumsal muhalefet üzerindeki etkileri, işçi sınıfının devrimci misyonu gibi bir dizi başlığa değinildi.

İlk günkü toplantımız oldukça verimli geçti. Toplantılarımız devam edecek.

Gaziosmanpaşa İLGP

Anadolu Yakası:

Anadolu Yakası Devrim Okulu 30 Ocak günü başladı. İlk günün konusu olarak “Eğitim Nereye?” başlığı işlendi.

Tartışmalarla güçlenen sunumda, bugün eğitimdeki dönüşümlerin somut olarak nasıl karşımıza çıktığı ve arka planındaki köklü nedenler tartışıldı. Daha sonra ikinci günün planlaması yapıldı ve Devrim Okulları'nı büyütmenin ikinci dönem yürütülecek çalışmalara katkısı vurgulandı. Devrim Okulları'nın ikinci günü 1 Şubat günü gerçekleştirilecek.

Anadolu Yakası İLGP

İzmir Liselilerin Sesi'nin faaliyetlerinden... **Sesimiz şimdi daha güçlü!**

İzmir'den Liselilerin Sesi okurları olarak aynı zamanda Çiğli İşçi Kültür Evi bünyesinde oluşturulan Liseli Komisyonu'nda faaliyet yürütüyoruz. 27 Ocak günü Liseli Komisyonu olarak planladığımız seminerlerden ilkinin

gerçekleştirdik. **“Paralı eğitim ve eğitimin ticarileştirilmesi”**ni konu alan seminerde ilk sunumda paralı eğitimin teşhiri yapıldı. Türkiye'de GATS vb. anlaşmalarla beraber ticarileşen eğitim süreci anlatıldı. Daha sonra liseli bir arkadaşımız **“Ortadoğu'da işgalci okulda müşteri olmayacağız!”** kampanyasının önemini ve ortaya çıkaracağı olanakları anlattı. Seminerin sonunda topladığımız 150'yi aşkın imza değerlendirildi. Önümüzdeki hafta için **“Disiplin yönetmelikleri ve sınav paranoyası”** başlıklı seminerin duyurusu yapıldı.

30 Ocak günü, dershanelerin kalabalık olduğu Karşıyaka Çarşı yoluna kampanya masası açtık. Bu masa aracılığıyla “Savaşa değil, eğitime bütçe!” şiarını haykırdık.

Öğle saatlerinde başlatılan faaliyet boyunca ajitasyon konuşmalarıyla taleplerimizi duyurduk. Yaklaşık bir saat boyunca imza topladık, konuşmalar yaptık ve **Liselilerin Sesi**'nin militan satışını gerçekleştirdik. Yaptığımız konuşmalar ile Ortadoğu'da işgalci, okullarda müşteri olmayı reddettiğimizi, eğitime ayrılan bütçenin artırılmasını, eşit, bilimsel, parasız ve anadilde eğitim hakkını savunduk ve savaşa değil, eğitime bütçe taleplerini dile getirdik. Kampanya masasına ve militan satışa ilgi oldukça yoğunlu. Bir saat içinde 180 imza topladık.

Çalışmamızı daha çok bulduğumuz liselerde yürütmenin yanı sıra açtığımız kampanya masamızla dergimizi ve taleplerimizi birçok liseliyle buluşturduk. 3 Şubat günü gerçekleştireceğimiz **“Disiplin yönetmeliği ve sınav maratonu”** başlıklı seminerle çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

İzmir Liselilerin Sesi

Sağık emekçilerinin eylemlerinden...**“Sağıkta yıkımı durduralım!”**

TTB ve SES üyeleri, “İthal Ucuz Hekim... Zorunlu Mali Sorumluluk Sigortası... Eğitim Hastanelerinde AKP Kadrolaşması... 100.000 Hekimin Başına Geçirilmeye Çalışılan Torba Yasaya Karşı” 30 Ocak’ta, Türkiye’nin çeşitli illerinde, “itiraz eylemi” gerçekleştirdiler.

İstanbul: “İtirazımız var!”

İstanbul’da Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde eylem yapan emekçiler “torba yasa”yı protesto ettiler. “İtirazımız var!”, “Angaryaya son, mesaimiz 40 saate düşürülsün!”, “Radyolojide çalışma saati yükseltilmesin!”, “Memurlar 40 saat sağık personeli 45 saat çalışıyor!” vb. dövizler taşıyan sağık çalışanları sloganlarla da tepkilerini dile getirdiler.

Eylemde konuşma yapan TTB Başkanı Gencay Gürsoy AKP hükümetini eleştirerek şunları söyledi: “Bugün Türk Tabipleri Birliği heyeti diğer oda temsilcileriyle birlikte, mecliste grup başkan vekilleri ve milletvekilleriyle görüşecekler. Umuyoruz ki burada bu sorun çözülür, geri alırlar yasayı ve tarafların soğukkanlı biçimde, bilimsel verileri temel alarak ortak çözümlere kavuşulması konusunda bir kapı açarlar. Bu olmadığı takdirde geçmiş dönemlerde olduğu gibi eylemlerimiz devam edecektir.”

Daha sonra SES Aksaray Şube Başkanı Rabia Tuncer bir konuşma yaptı. Tuncer, hükümetin gerçekleştirdiği uygulamaların sadece sağık çalışanlarını değil halkı da etkilediğini ifade etti. Sağık hizmetinde çalışan tüm emekçilerin saldırılara karşı mücadeleye devam edeceğini vurguladı.

Ardından İstanbul Eczacı Odası Genel Sekreteri Semih Güngör kısa bir konuşma yaptı. Basın metnini İTO Genel Sekteri okudu.

Ankara: “Özelleştirmeye hayır!”

TTB ve SES’in düzenlediği eylemde emekçiler “Herkes eşit ücretsiz sağık!”, “SES’siz kalmayacağız”, “Özelleştirmeye hayır!” yazılı dövizler taşıdılar, benzer içerikte slogan attılar.

Açıklamayı TTB adına Sinan Adıyaman yaptı. Adıyaman, “torba yasa”nın ucuz hekim çalıştırmanın zeminini döşediğini, hekimlere mali sorumluluk sigortası yaptırma zorunluluğu getirdiğini, radyoloji

çalışanlarının çalışma sürelerinin uzatıldığını vurguladı.

Eylemde konuşma yapan SES Genel Başkanı Köksal Aydın da yasanın kazanılmış hakları gaspedeceğini vurguladı, mücadele çağrısı yaptı.

Adana: “Sağıkta tasarruf ölüm demektir!”

Saat 12:30’da Adana Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Servis’i önünde biraraya gelen sağık emekçileri adına basın açıklamasını Adana Tabip Odası Başkanı Dr. Osman Küçükosmanoğlu yaptı. Küçükosmanoğlu şunları söyledi:

“Gerek kamuda gerekse de özel sektörde çalışan; akademisyen, uzman, asistan, pratisyen bütün hekimlerin bu yasa tasarısına şiddetle karşı olduklarını daha önce de defalarca yetkililere ve kamuoyuna duyurduk. Hükümet ise ne yazık ki; hekimlerin bu itirazını duymamak ve anlamamakta ısrar etmektedir.

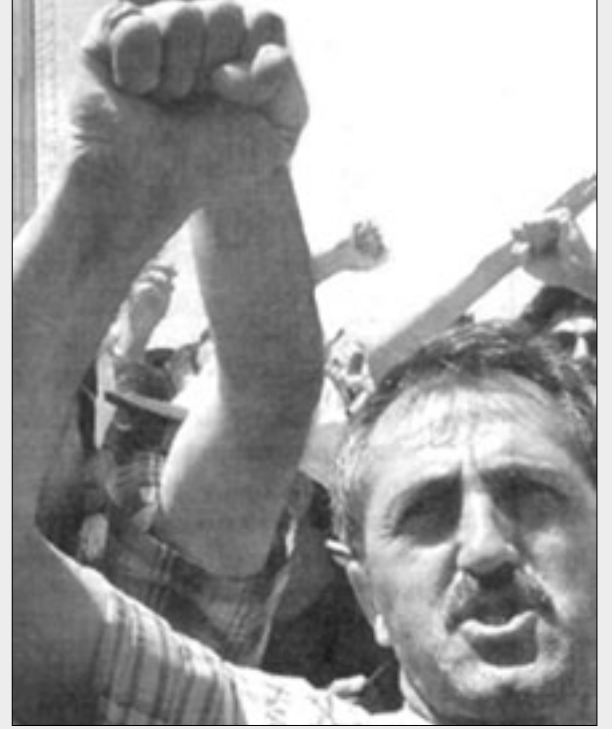
100.000 hekimin başına torba geçirmeye çalışan bu Torba Yasa’nın muhtemel görüşülme tarihi olan bugün bütün Türkiye’de ‘itiraz eylemi’ gerçekleştirmekteyiz. Bugün TBMM’de görüşlerimizi ve tepkilerimizi hükümete ve siyasi partilere ileteceğiz...”

Adana Tabip Odası ve SES Adana Şubesi tarafından düzenlenen eylem Dev Sağık-İş de destek verdi. Eylemde “Sağıkta tasarruf ölüm demektir!”, “Sağıkta yıkımı durduralım!” sloganları atıldı. Yaklaşık 50 sağık emekçisinin katıldığı eylem basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

İzmir: “Herkes eşit, ücretsiz sağık!”

Sağık çalışanları İzmir’de eylemlerini Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi Poliklinikleri önünde gerçekleştirdiler. Taleplerini içeren önlükler giydiler, dövizler taşıdılar. “Sağıkta yıkımı durduralım!” “Sağık haktır satılamaz!”, “Herkes eşit, ücretsiz sağık!” talebini yükselten emekçiler adına basın açıklamasını SES İzmir Şube Başkanı okudu. Açıklamada sağıkta dönüşüm adı altında hem çalışanlara hem de halka yıkım dayatıldığını vurgulandı.

Direnen Dandy işçileriyle dayanışmaya!

Tek Gıda-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan Dandy Sakız işçileri eylemlerine devam ediyor. 15 Aralık’tan bu yana, sendikal örgütlenme faaliyetinden dolayı, 54 işçi işten atıldı. Atılan işçiler birbuçuk aydır “Atılan işçiler geri alınsın!” talebiyle direnişlerini sürdürüyorlar.

3 vardiya olarak üretim yapan fabrikada toplam 1050 işçi çalışıyor. Fabrikada taşeron üretimi yapılıyor. 3 bölüme ayrılan fabrikada bir dizi sorun mevcut. Fabrikanın %70’ini kadın işçiler oluşturmaya rağmen kreş yok ve düşük ücret politikası uygulanıyor. Yeni işe başlayan işçilere asgari ücret verilirken, 10 yıllık işçiler 490 YTL ücret alıyor. İşçiler kadrolu-sözleşmeli olarak birbirinden yalıtılıyor. 5 ay sözleşmeli çalıştırılan bir işçi ardından şirket bünyesindeki başka bir taşeron firmada da 5 ay sözleşmeli olarak çalıştırılıyor. Böylece işçiler toplam 10 ay çalıştırılıyor. Ardından hiçbir hakkı verilmeden işten atılıyor. Geçmişte Dandy işçilerinin mücadelesi ile kazanılan birçok hak bugün bir bir gaspediliyor. Erzak hakları ellerinden alınan işçilerin ikramiye hakları da yavaş yavaş ortadan kaldırılıyor.

Eski bir fabrika olan Dandy Sakız Fabrikası’ndaki sendikal örgütlenme mücadelesi geçmişe dayanıyor. ‘70’li yıllarda DİSK/Gıda-İş Sendikası’nında örgütlü olan fabrika, ‘80 darbesinin ardından Tek Gıda-İş’te örgütlendi. Bu süreçte işçilerin taleplerini karşılayamayan sendikadan ayrılan işçiler, Hak-İş’e bağlı Öz Gıda-İş’te örgütlendiler. Ancak bu sendika da ‘99 yılında patronun saldırılarına karşı etkili bir tutum almadı. Kazanılmış haklar kaybedildi. Üstelik sendika, işçilerin seçtiği temsilciyi de değiştirdi. Bunun üzerine işçiler bu sendikadan da istifa ettiler.

O tarihten beri örgütsüz olan işçiler, örgütsüzlüğün kötü sonuçlarını yaşayarak öğrendiler. Bunun üzerine tekrar örgütlenme çalışmalarına başlayan işçiler, Tek Gıda-İş’te örgütlendiler. Bu durumdan rahatsız olan patron yeni bir saldırı başlatmış durumda.

1,5 aydır işten atılma saldırısına direnen Dandy Sakız işçileri tüm duyarlı kesimlerden sınıf dayanışması ve destek bekliyor. Dandy Sakız Fabrikası işçileri ile dayanışmayı yükseltelim!

Küçükçekmece İşçi Platformu

Sermaye düz

Dünyada ve özellikle de Ortadoğu'daki yeni gelişmelerin Türkiye ve Türk burjuvazisinin izlemekte olduğu dış politika çizgisi üzerindeki etkilerini, yanısıra AB ile ilişkilerin seyrini ayrıca ele almış bulduğumuz için (*Bkz. Yeni Bir Yılın Başında Dünya, Ortadoğu ve Türkiye*) burada daha çok ekonomik ve siyasal cephede düzenin bugünkü durumu üzerinde duracağız.

Bugünün Türkiye'sinin genel durumunu sermaye düzeni yönünden en özlü ama aynı ölçüde en kapsayıcı biçimde ifade eden kavram krizdir. Bu ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşam alanlarını kapsayan, birarada kesen, çok yönlü ve çok boyutlu bir krizdir. Uzun yılların ürünü ve uzantısı olan bu kriz güncel görünümüler içinde halen de sürmektedir ve ortada aşılabileceğine ilişkin herhangi bir belirti de görünmemektedir. Tersine, özellikle dış gelişmelerin de bunalıtıcı etkisi altında, durum gitgide daha karmaşık, içinden daha zor çıkılır bir hal almaktadır.

Krizi yönetme başarısına rağmen ekonomide büyüyen sorunlar

Ekonomideki kriz, dönemsel çöküntülerin ötesinde, yapısal bir dizi sorunun ifadesi olarak uzun yıllardan beridir ve halen de sürüyor. Emperyalizme aşırı bağımlı, tam da bu nedenle geline yerde yönetimini neredeyse tümünden emperyalizmin finans kuruluşlarına teslim etmiş bulunan Türkiye kapitalizminin yapısal bir dizi sorunu var ve bu yapısal sorunlar üzerinden süreç yıllardan beridir bıçak sırtında gidiyor. Kronik bütçe ve dış ticaret açıkları, ödendikçe büyüyen iç ve dış borçlar, yıllardır devlet bütçesinin yarısını yutan ağır faiz yükü, adına “sıcak para girişi” denilen uluslararası borsa spekülasyonlarına bağımlılık ve bunların vurguna dayalı oyunları karşısında tam bir çaresizlik, sürekli biçimde büyüyen bir işsizlikle birlikte emekçileri açlık sınırında çalıştırma zorunluluğu vb., vb... - bütün bunlar Türkiye kapitalizmi için yapısal sorunlardır ve krizin önemli göstergeleri arasındadır. Burjuvazi kronikleşmiş bu sorunlara onyıllardan beridir herhangi

bir çözüm üretemiyor. Ekonomi yapısal olarak bu sorunlarla içiçe yol alıyor ve bu sorunların yarattığı birikimlerin etkisi altında, devrevi olarak çöküntülere uğruyor. Son 10 yılda üç kez (1994, 1999 ve 2001'de) olduğu gibi.

Türkiye'de kriz atlatılmıyor, yalnızca yönetiliyor, olduğu kadarıyla başarı burada. İMF ve Dünya Bankası reçeteleri engelsizce uygulanabiliyorsa, emekçilerin sefaletini derinleştirmek pahasına faiz ve dış borç ödeme çarkı döndürülebiliyorsa, devlet kuruluşları haraç mezat satılıp borç çarkının dönüşü bir de bu yolla bir parça kolaylaştırılabilirse, emekçilerin ücret artış talepleri engelsizce savuşturulabiliyor ve gerçek ücretler sistemle biçimde düşürülebiliyorsa, binlerce işçiyi sokağa atan tensikatlar kolayca gerçekleştirilebiliyorsa, sendikasılaşma sürdürülebiliyor ve böylece emekçinin eli kolu bağlanabiliyorsa, bu durumda kriz ekonomisi de iyi kötü yönetilebiliyor demektir. Çok yönlü yapısal krize rağmen Türk burjuvazisinin en önemli şansı ve başarısı, çok farklı imkanları ve etkenleri birarada kullanarak kitleleri denetim altında tutması ve böylece krizi yönetmesini bilmesidir. Kitlelerin istemleri dizginlenebildiği, bu sayede de İMF reçeteleri ve direktifleri engelsizce uygulanabildiği ölçüde, çarklar şimdilik dönmektedir. Fakat sorunlar da sürekli yeni boyutlar kazanmakta, mevcut gidişin her an rayından çıkmasına yönelik korkular ve kaygılar da günde güne büyümektedir.

2006 yılı bu açıdan ilk belirtilerin açığa çıktığı bir yıl oldu ve yeni yıla bu açıdan daha büyük kaygı ve korkularla giriliyor. Zira yeni yıl, birikmiş ekonomik ve mali sorunların ötesinde, Türkiye'yi yönetenler için büyük siyasal gerilimlere de gebe bir yıldır. Bunun AB, Kıbrıs, Güney'de Kürt devleti, Kerkük, bölgede Amerikan emperyalizmine doğrudan tetikçilik ihtiyacı ve dayatması gibi bir dizi içinden çıkılmaz sorundan oluşan dış cephesi zaten kendi başına yeterince bunalıtıcıdır. Fakat içerde de durum hiç de daha rahat değildir. Egemen sınıf bloku içinde ve devlet bünyesinde kıyasıya bir iç iktidar mücadelesi hüküm sürmektedir. Cumhurbaşkanlığı seçimi ve genel seçimler yılı olan 2007 yılı, bunlarla bağlantılı

birikmiş sorunlar çerçevesinde, düzen içi dalaşmaların sertleşmesine sahne olacaktır, bu genel bir beklentidir. Bunun borsada özünü ve özetini bulan kumarhane kapitalizmine muhtemel yıkıcı etkilerini iyi bilen işbirlikçi büyük burjuvazi çatışmayı dizginlemeye ve tarafları uzlaştırmaya şimdiden başlamış olsa bile bu çabanın öyle kolay sonuç vermeyeceği de ortadadır. Ekonomi tüm bu iç ve dış sorunlara karşı, düzen temsilcilerinin zarif ifadeleriyle, fazlasıyla “duyarlı”, aynı anlama gelmek üzere aşırı “kırılgan”dır.

Dış politikada Amerikan emperyalizmine mevcut kölece bağımlılığın ve tam uyumun gerisinde aynı zamanda dolaysız olarak ekonomik durum var. Bu tür bir uyumdan herhangi ciddi bir sapma, ekonomiyi bir anda 2001 Şubatı'ndaki türden bir çöküntü ile yüzyüze bırakabilir. Bunu en iyi bilen de yine bizzat işbirlikçi büyük burjuvazinin kendisi ve onun hesabına Türkiye'yi yönetenlerdir. Bu nedenle tümü de ABD ile ilişkiler üzerinde titremektedirler. Kendi aralarında birçok konuda görüş ayrılıklarına düşebildikleri halde bu konuda tam bir mutabakat halinde hareket etmektedirler.

Bütün bunlar Türkiye ekonomisinin, emperyalist finans kuruluşlarına ve “sıcak para” girişi sağlayan borsa spekülasyonlarına aşırı ekonomik-finansal bağımlılığının ötesinde, siyasal etkenlere aşırı bağımlılığını da gösteriyor ki, bu nokta ekonominin gidişatını anlamak bakımından özellikle önemlidir. Yakın yıllara ait bir parti metninde, kapitalist ekonominin siyasal etkenlere bu aşırı bağımlılığına ilişkin olarak bugün de tüm önemini koruyan şu değerlendirme yapılmıştı:

“Bugünün Türkiye'sinde ekonominin gidişatı ekonomik olmaktan çok siyasi nitelikteki şu iki temel etkene sıkı sıkıya bağlıdır. Bunlardan ilki, sınıf mücadelesinin seyridir. İşçi sınıfına ve emekçi katmanlara boyun eğdirmeyi ve ekonomik krizin ürettiği faturayı onlara döne döne ödetmeyi başaran burjuvazi, böylece bir parça soluklanabilmekte ve bu arada ucuz işçilik üzerinden düşük maliyete dayalı bir ihracat olanağı bulmaktadır. Özelleştirme yağması, ardı arkası kesilmeyen vergiler ve geniş çaplı sosyal harcama kısıntıları üzerinden mali kaynak sağlamakta,

eninin zor yılı

böylece borç ve borç faizi ödeme kolaylıkları elde etmektedir.

“Öteki temel etken ise, emperyalist devletler ve kuruluşlarla, özellikle de ABD emperyalizmi ve İMF ile ilişkilerin seyridir. İşbirlikçi burjuvazi içinde ve bölgede ABD emperyalizminin çıkar, ihtiyaç ve dayatmalarına yanıt veren bir politika izlediği ölçüde, karşılığını borç ödemelerinde kolaylıklar ve yeni kredi olanakları olarak almakta, bu ise bir süreliğine bir öteki rahatlatıcı etken olmaktadır.

“Fakat bu iki etken sorunları çözmemekte, sadece durumu idare etme olanağı sağlamaktadır. Bu arada ekonomide bunalım ve yıkım üreten tüm yapı, ilişki ve dinamikler yerli yerinde kalmakta, sorunlar zaman içinde daha da ağırlaşmakta, böylece yeni ekonomik çöküntülerin koşulları olgunlaşmaktadır. Dahası var. Geçici ve aldatici bir rahatlama sağlayan bu iki etken bir arada, işçi ve emekçi hareketinin bugünkü zayıflığının sonucu olarak işe yaramaktadır. Devrimci sınıf mücadelesinin belirgin zayıflığı burjuvaziye yalnızca sömürü ve yağmayı pervasızca ağırlaştırma olanağı vermekle kalmamakta, kredi olanağı ve kolaylıkları karşılığında emperyalizmin istem ve çıkarları doğrultusunda hareket etmesini de kolaylaştırmaktadır. Güçlü bir sınıf ve emekçi kitle hareketi bu iki olanağın bu denli rahatça kullanılmasının sonu olacak, böyle bir gelişme karşısında ise ekonomik bunalım ağırlaşmakla kalmayacak, ağır bir siyasal krizin de zemini haline gelecektir...” (*Yeni Bir Yılın Başında Türkiye: Güncel Durum ve Devrimci Görevler, Ekim, Sayı: 233, Ocak 2004, Başyazı*)

Türkiye ekonomisinin gidişatını ve bu çerçevede burjuvazinin ekonomik krizi idare etme başarısını ele alırken ekonomik olmaktan çok siyasal nitelikteki bu etkenleri her zaman önemle gözönünden bulundurmak gerekir. Bu, özetle bıçak sırtında bir ekonomi demektir. Burjuvazinin kendisi ve temsilcileri bu aynı olguyu sık sık ekonominin “hassas dengeleri” ya da “kırılganlığı” sözleriyle daha incelikli bir biçimde dile getirir dururlar. İşçiyi ve emekçiyi açlık sınırında tutmak, sözü edilen “hassas denge”nin en temel gereklerinden biridir. İMF, Dünya Bankası ve ikisinin gerisindeki ABD ile ilişkileri her zaman iyi tutmak, aynı “hassas denge”nin, aynı “kırılgan yapı”nın bir başka temel önemde gereğidir. Düzen içi siyasal dalaşmaları tadında tutmak, anlaşmazlıkları mümkün mertebe yatıştırmak ve uzlaştırmak, bir başka hassas denge koşuludur vb. Bunlar başarılabildiği ölçüde, ekonomide işler bir dönem için de olsa iyi kötü idare ediliyor. Tekellerin kasaları doluyor, devasa borç ve faiz yükü çevrilebiliyor, orduya ve öteki baskı aygıtlarına önemli kaynaklar ayrılabilir vb. Fakat sonuçta ekonomideki hiçbir temel ve yapısal soruna herhangi bir çözüm bulunamıyor, yalnızca işler idare ediliyor.

Bugünün ekonomik tablosu bu açıdan yeterince açıktır. Son hükümet döneminde tüm cumhuriyet döneminin en büyük borç ödemeleri yapılmıştır, fakat buna rağmen toplam dış borç yükü bugün itibariyle 210 milyar doların üstüne çıkmıştır. Bu rakam 1990’da 52 milyar ve 2000 yılında 118 milyar dolar idi. Bu, son 16 yılda dörde ve son 6 yılda neredeyse ikiye katlanan bir borç yükü demektir. Dış borç yükünün

ülkenin yıllık ulusal gelirine (kabaca 360 milyar dolar) oranı üçte iki seviyesine tırmanmış durumdadır. Bu bile başlı başına bir iflas tablosudur. Bu durum, onyıllardır süregelen ödendikçe büyüyen borç kuralının/çıkmanın ekonomide halen de aynen işlediğini gösteriyor. Bu kronik durumu büyüyen bütçe ve dış ticaret açıklarında da aynı şekilde görmek mümkün. Bu açıkların dış borçların yanısıra devasa boyutlarda iç borçlarla telafi edildiğini, bunun ise devlet bütçesinin yarısını bir kalemde yutan ağır bir faiz yükü anlamına geldiğini de ekleyelim (Toplam devlet borçlarının yıllık ulusal gelire oranı, resmi rakamlara göre, %65 seviyesine ulaşmış durumdadır).

Sosyal sorunların ise sözünü bile etmiyoruz. Ortadaki tüm başarı, sosyal sorunların her alanda ve tüm boyuları ile ağırlaştırılması pahasıdır demek, durumu anlatabilmek için bir bakıma yeterlidir. Türkiye’de kriz ancak bu sayede ve bu temelde yönetilebilmektedir. Ekonominin çarkı tam da sosyal sorunlar ağırlaştırılabildiği ölçüde döndürülebilmektedir. Daha somut ifadelerle; emekçiyi kolayca işsizler ordusunun içine savurabiliyorsanız, gerçek ücretleri sürekli olarak düşürebiliyorsanız, fiyatları kolayca artırabiliyorsanız, vergi gelirlerinin %75’ni dolaylı vergilerden, yani emekçiyi düpedüz soyarak elde ediyorsanız, çarkı zar zor da olsa döndürebiliyorsunuz demektir. Ama bütün bunlar işsizliğin büyümesi, yoksulluğun ve sefaletin artması demektir; sosyal yıkım kapsamında sağlık ve eğitim hakkının gaspedilmesi, bunlara ait fonların borç ve faiz ödemelerine ya da örneğin silahlanmaya ve baskı aygıtlarına aktarılması, böylece bu vazgeçilemez temel kamusal hizmetlerin ticari kar alanlarına dönüştürülmesi demektir. Özetle sosyal sorunların her açıdan ağırlaşması ve elbette sosyal çelişkilerin her bakımdan keskinleşmesi demektir.

Türkiye’de ekonomik cephede işler halen böyle götürülüyor. Bu ise ekonominin yapısal sorunlarına bir çare olamadığı gibi sosyal sorunları ve dolayısıyla krizi de zaman içerisinde yalnızca ağırlaştırıyor.

Çarkın bu biçimiyle iyi kötü dönmesini sağlayan, işçi sınıfı ve emekçi hareketinin bugün içinde bulunduğu durumdur, bunu önemle yineliyoruz. Sınıf ve kitle hareketindeki gerçek bir sıçrama tüm bu hassas dengeleri tepe takla etmedikçe, yapısal ekonomik krizin yıllardır bu denli kolay yönetilebilmesini olanaklı kılan bu öldürücü ve çürütücü tıkanma noktası aşılmadıkça, işbirlikçi burjuvazi işleri böyle götürme başarısını sürdürmeye devam edecektir. Bu elbette yeni dönemsel çöküntüleri engelleyemeyecek, fakat fatura her zamanki biçimde emekçilere ödetilerek çarklar dönmeye devam edecektir.

Düzen içi iktidar çatışmasında zorlu yıl

Türkiye’nin kapitalist düzeni siyasal planda da uzun yıllardan beridir aşılamayan, ancak dinamikleri ve dolayısıyla mahiyeti değişmiş bulunan bir kriz yaşıyor. Bu halen çıkarları karşıt sınıflar arasındaki zorlu sosyal mücadelelerin ürünü bir siyasal kriz değil kuşkusuz, değişen dinamikler ve muhtevadan sözederken bu önemli noktayı vurgulamış oluyoruz. Alt sınıflardaki tarihsel hareketlenmenin ürünü sosyal

mücadelelerin siyasal krizi yarattığı, beslediği ve derinleştirdiği dönemler oldu yakın zaman Türkiye’sinde. ‘60’lı, özellikle de ‘70’li yılların ikinci yarısında, Türkiye’de, yaygın sosyal mücadelelerin devrimci bir kitle hareketi biçimini aldığı, böylece rejimi zora soktuğu, devlet işleyişini zaafa uğrattığı, hükümetleri etkisiz kıldığı, dolayısıyla burjuvaziyi belli sınırlar içinde yönetemez duruma düşürdüğü dönemler yaşandı. O dönemler temel kriz etkeni, ilerici-devrimci akımların içinde önemli bir yer tuttuğu sosyal mücadelelerdi ve gerici burjuva düzeninin kendi iç çelişkileri de bunun bir yan ürünü olarak depreşiyor, krizi derinleştiren bir etkide bulunuyordu.

Fakat 12 Eylül faşist darbesi ile toplumsal muhalefete ve devrimci harekete vurulan ağır darbeden bu yana, Türkiye’deki siyasal kriz dinamikleri arasında bu etken, sözü edilemeyecek denli tali plana düşmüş durumda. ‘90’lı yıllar boyunca ve halen bunun tek istisnası, Kürt sorunu eksenli toplumsal-siyasal muhalefettir. Bugün devrimci çizgiden tümüyle kopmuş, düzen içi reformist bir çizgiye oturmuş bir siyasal akım tarafından temsil ediliyor olsa da, Kürt sorunu ve dolayısıyla hareketi, düzen için ciddi bir siyasal kriz etkeni olmayı sürdürmektedir. Fakat paradoksal bir biçimde bu aynı sorun, toplumun önemli bir kesiminin şovenizmle zehirlenmesini kolaylaştırarak, burjuva gericiliğine ekonomik ve siyasal krizi yönetme imkanı da vermektedir. 12 Eylül’ün düzlediği ekonomik, sosyal ve kültürel koşullarda serpilip palazlanan dinsel gericiliğin yanısıra, Kürt sorunu üzerinden kışkırtılan şovenizm, bugün burjuvazinin elinde, kitleleri denetim altında tutmanın, onları ilerici sosyal mücadeleden ve siyasal bilinçlenmeden alıkoymanın, böylece tüm zorluklara ve açmazlara rağmen toplumu nispeten kolay yönetebilmenin iki etkili silahı durumundadır. Dolayısıyla ilerici bir kriz dinamiği olarak Kürt sorununun/hareketinin oynadığı role buradan, bu çelişik etkileri üzerinden bakmak gerekmektedir.

Yine de, yönetmekte gösterilen başarı ne olursa olsun, düzen için siyasal boyutu ile de kriz bugünün açık bir olgusudur ve Kürt sorununun oluşturduğu ağırlığın ötesinde, bunun esas nedeni düzenin kendi bünyesinden kaynaklanan sorunlardır. Siyasal kriz dinamikleri öncelikle rejimin iç işleyişinde ve burjuvazinin farklı kesimleri arasındaki çıkar ve iktidar dalaşmalarında ifadesini bulmaktadır.

12 Eylül faşist darbesinin düzen siyasetine müdahalesinin önemli sonuçlarından biri, bunu kolaylaştıran ekonomik ve sosyal faktörlerin de etkisi altında, tüm düzen partilerinin aynı program ekseninde tekleşmesi ve böylece kitleler nezdinde inandırıcılıklarını yitirmesi oldu. Bu uzun yıllar boyunca, oy desteği zayıf partiler, parçalı bir parlamento bileşimi ve birbirini izleyen koalisyon hükümetleri şeklinde bir siyaset tablosu çıkardı ortaya. Düzen temsilcileri, özellikle de sermaye kuruluşları, aynı yıllar boyunca burjuva siyasetinin bir türlü aşmadığı bu krizden “siyasal istikrarsızlık” söylemiyle yakınıp durdular. Yakındıkları sorun, ihtiyaç duydukları politikaları seri ve eksiksiz biçimde uygulayacak uyumlu ve güçlü hükümetlerin mevcut parlamenter işleyiş içerisinde bir türlü çıkamamasıydı.

3 Kasım 2002 seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni parlamento bileşimi ve tek parti hükümeti bunun nihayet ve hiç değilse bir seçim dönemi için aşılması anlamına geliyordu. Nitekim şu son 4 yıllık hükümet icraatı boyunca burjuvazi bu anlamda bir “siyasal istikrar”ın tüm sonuçlarından en iyi biçimde yararlandı da. İstenen her şey, AKP hükümeti ve parlamento tarafından tam olarak ve gecikmeksizin yerine getirildi, emekçilere yönelik çok yönlü saldırılar pervasızca uygulandı. Mevcut hükümet, bu çerçevede işbirlikçi burjuvazinin ve uluslararası sermayenin tam desteğini aldı ve işin bu yönü bakımından bu destek halen de sürüyor.

Fakat bu aynı imkanın bir de öteki yüzü vardı. Bir yönüyle burjuvazi için adeta bir nimet olan, yılların özlemini karşılayan bu aynı parlamento bileşimi ve ona dayalı hükümet, bir başka yönden ve üstelik daha baştan, bir siyasal kriz etkeni oldu. Zira parlamentoda neredeyse anayasayı tek başına değiştirebilecek üçte ikilik bir çoğunluğa dayalı parti ile ona dayalı hükümet, gerici islamcı gelenekten geliyordu ve bu konumuyla rejimin oturmuş dengelerini zorlayacak bir ağırlık ve tehdit oluştuyordu. Geride kalan dört yıl içinde buna ilişkin bir dizi siyasal dalgalanma yaşandı. Fakat içerden işbirlikçi burjuvazinin ve dışardan Amerikan emperyalizminin dengeleyici müdahaleleri ile; bu arada AKP’nin, büyük burjuvaziye ve emperyalizme güven vermek kaygısı ve geleceğe yönelik hesapları çerçevesinde ifade uygunsu soluğunu tutması sayesinde, bunun rejimin işleyişini tıkayacak boyutlara dönüşmesi bugüne kadar engellendi.

Fakat bugüne kadar iyi kötü kontrol edilebilen bu ilişkiler, bu hassas dengeler siyaseti, geline yerde ve özellikle de girmiş bulunduğumuz yıl içinde, yerini bir çatışmaya ve belki de hesaplaşmaya bırakacak gibi görünmektedir. Cumhurbaşkanı seçimi ve yeni seçim yılı bunu belirgin bir kuvvetle zorlamaktadır. Yıllardır işbirlikçi burjuvaziye ve emperyalizme sadakatle hizmet edip güven vermeye çalışan gerici islamcı parti, geline yerde bunun karşılığını almak istemekte; oysa kendilerini geleneksel olarak devletin sahibi ve düzenin bekçileri olarak gören güçler -başta ordu olmak üzere- buna direnmekte, bunun önünü ne edip edip almak istemektedirler. Sorun ve çatışma buradan doğmakta, bunda ifadesini bulmaktadır.

Rejimin içten içe yaşadığı siyasal krizin bir yönü halen budur ve bu, 28 Şubat’a yolaçan özel evre dışta tutulursa rejim için nispeten yeni, AKP hükümeti dönemiyle ilgili bir sorundur.

Bir dizi noktada bunu da kesen ve dolaysız olarak içeren öteki yönü ise, egemen sınıfın farklı kesimleri arasındaki çıkar ve iktidar dalaşıdır. Evet bu, çıplak bir çıkar ve bu çıkarları kollamak, devlet katında kritik mevzileri elde tutmak ya da ele geçirmek çerçevesinde, bir iktidar dalaşıdır. Cumhurbaşkanlığı seçimi ile yeni parlamentoyu ve dolayısıyla hükümeti çıkaracak yeni genel seçimlerin kritik önemi de buradadır.

Daha önce başvurduğumuz parti değerlendirmesi bu konuya ilişkin olarak da halen tüm geçerliliğini koruyan özlü bir çerçeve sunmaktadır:

“Sorunların bir de öteki cephesi var. Bu ikinci cephedeki sorunlar AKP’den değil burjuvazinin kendi iç bölünmesinden doğuyor. Burjuvazinin en güçlü ve dışa en bağımlı kesimleri ile dışa bağımlılığa ilke olarak itirazı olmayan, ama emperyalist küreselleşme politikalarının ölçsüz gerekleri karşısında sıkıntıya giren, iç pazardaki ayrıcalıklarını yitiren kesimleri arasındaki bir bölünmedir bu. Bu kesimler AB sürecine uyumun sorunları, Kıbrıs ve kısmen de Güney Kürdistan sorunu üzerinden bugün kendi aralarında giderek daha çok dalaşmaktadırlar.

“Burjuvazinin en güçlü ve dışa en bağımlı kesimleri, kendi konumlarından gelen olanakların yanısıra, çatışma konusu sorunlarda emperyalist

odaklarla birlikte hareket etmenin avantajlarına da sahiptirler. Burjuvazinin iç pazara daha çok bağımlı ve küreselleşmenin gerekleri adına gündeme getirilen uygulamalara daha az dayanıklı kesimleri ise, başta ordu olmak üzere devletten, yanısıra ‘milli davalar’ ve ‘ulusal çıkarlar’ söylemiyle toplumun şovenizmle yoğrulmuş duyarlılıklarından güç almaktadırlar. Geleneksel düzen partileri ile ‘düzen bekçileri’nin aynı konulardaki duyarlılıkları, bu kesimi ayrıca güçlendirmektedir.

“Kıbrıs ve Kürt sorunu üzerinden yaşanan görüş ayrılıklarının temelinde bu var. Emperyalist burjuvaziyle daha ileri düzeyde bütünleşmeyi çıkarlarına uygun görenler, geline yerde Kıbrıs’ı bir yük saymakta ve bu yükten kurtulmak istemektedirler. Kürt sorunu ise içerde ‘uyum yasaları’ çerçevesinde belli düzenlemelerin yapılmasını istemektedirler. Bu tutumun Güney Kürtleri’yle ilişkilere yansımaları, çatışma yerine hamilik yolunun tercih edilmesi olmaktadır.

“Milli politikalar’da ısrarı savunan öteki kesim ise, bugüne kadar izlenegelen geleneksel gerici-şoven politikaların sürdürülmesini istemektedir. Kürdistan ve Kıbrıs, onlar için kolayca feda edilemeyecek kazanılmış egemenlik ve sömürü alanlarıdır. Karşılığında bir şey alamayacakları gelişmeler karşısında bu egemenlik alanlarını yitirmeyi (Kıbrıs) ya da buna yolaçacak gelişmelerin önünü açmayı (Kürt sorunu ve Güney Kürdistan’daki gelişmeler karşısında esneklik) kabul etmemekte, buna direnmektedirler. Öte yandan bu konular üzerinden direnmeyi politik alanda güç ve etkinlik kazanmanın bir basamağı olarak değerlendirmektedirler.

“Geline yerde AKP hükümeti ile ordu arasında yaşanacak sorunlara temelde buradan bakmak gerekir. AKP, emperyalist odakların, özellikle de ABD’nin desteği ile başa geldi ve bu desteği koruduğu sürece başta kalabileceğini düşünüyor. Bunu içte, büyük burjuvazinin TÜSİAD’da temsil edilen en güçlü kesimlerinin halihazırdaki desteğini korumak kaygısı tamamlıyor. Böylece, normalde geleneksel konumu ve temsil ettiği burjuva kesimlerin çıkarları bunu gerektirmediği halde, AB’ye uyum dayatmaları, Kıbrıs, kısmen Kürt sorunu vb. konularda emperyalist odakların ve TÜSİAD’ın tercihlerine uygun bir icraat izlemeye çalışıyor. Bununla konumunu korumayı, güçlendirmeyi ve orduyu dengelemeyi, giderek iktidarda daha güçlü bir yer tutmayı umuyor...” (*Yeni Bir Yılın Başında Türkiye: Güncel Durum ve Devrimci Görevler, Ekim, Sayı: 233, Ocak 2004, Başyazı*)

Görünüşe bakılırsa, daha önce sözünü ettiğimiz kriz etkeninden farklı olarak iç dalaşmaya dayalı bu ikinci sorunlar alanında belli bakımlardan farklı bir gelişme seyri yaşanıyor. AB politikasındaki iflas, buna bağlı olarak AB ile Kıbrıs konusundaki “milli” restleşme, Kürt sorunu ve Güney Kürdistan sorunu halen yaygara yapan birleşik gerici koro, bütün bu konular üzerine sürmekte olan çatışmayı hafifletmiş görünmektedir. Gerçekte ise bu ancak kısmen doğrudur, esası yönünden ise yanıltıcıdır. AB ve buna bağlı olarak halen Kıbrıs sorunu eksenindeki gelişmeler, burjuvazinin AB’yi hararetle savunan kanadının tercihleri aşmıştır. Bu konudaki katı dayatmalar AB’nin kendisinden gelmektedir ve burjuvazinin sözkonusu kanadı için fazlaca bir esneklik alanı bırakmamaktadır. Bu, seçim yılı ve dolayısıyla gerici-milliyetçi söylemlerle oy desteği kaygısı ile de birleşince, ilgili konularda görünürde benzeşen bugünkü tablo oluşmaktadır.

Fakat bu tabloya aldanmamak gerekir. İlkin, çıkarları AB ile bütünleşmeye sıkı sıkıya bağlı bulunan, ayrıca topluma başka bir gelecek ufku sunmak olanağından da yoksun olan işbirlikçi büyük burjuvazi, şu an için bu konuda geri çekilmiş görünse de, kendi yönünden AB hedefini öyle kolayca bir yana

bırakmayacaktır. İkinci ve daha da önemli olanı ise şudur: AB konusundaki umutların zayıflaması ABD’ye daha sıkı bir bağlanmayı beraberinde getirmekte ve bu ise burjuvaziye kendi içinde tam da Kürt sorunu üzerinden bölmeye devam etmektedir. Çünkü Amerikan emperyalizminin halihazırdaki Ortadoğu politikası, Türk burjuvazisi ile Kürt güçlerini aynı cephede buluşturmaya gerektirmekte ve ABD bu çerçevede, Türkiye’ye Kürt sorunuyla ılımlı ve uzlaşmaya dayalı bir çözüm empoze etmektedir. Bu, bir yandan Güney Kürdistan hükümeti ile olumlu ilişkilere girilmesini ve öteki yandan içerdeki Kürt sorununun sınırlı bazı tavizlerle yatıştırılmasını gerektirmektedir. Çelişki ve potansiyel çatışma, bu politikaya zımnen yatanlar ile ona açıktan direnenler arasındadır. Taraflar için bu aynı zamanda önemli bir iç iktidar mücadelesi alanıdır. Her iki tarafın aynı ölçüde Amerikancı olması ve onun desteğini iç dalaşmada konumunu güçlendirmek için vazgeçilmez görmesi, bu çatışmayı daha da karmaşık hale getirmektedir. Aralarındaki fark, taraflardan birinin ABD desteğini her konuda ve dolayısıyla da gerektiğinde Kürt sorunu da onunla uyumlu davranarak elde etmeye çalışması, oysa öteki tarafın gösterilecek uyum karşılığında ABD’den Kürtlerin feda edilmesini beklemesidir.

Sorunu siyasal planda daha da karmaşık hale getiren ise şudur: AKP’nin mevcut icraatlarından en iyi biçimde yararlanan işbirlikçi büyük burjuvazi, büyük bir bölümüyle onun örtülü şeriatçı özlem ve hedeflerinden rahatsızdır. Bu konuda generallerle ve CHP-MHP-DYP gibi düzen partileri ile rejimin yapısı ve oturmuş dengeleri konusunda aynı hassasiyetleri paylaşmaktadır. Fakat öte yandan bir bölümüyle, esas olarak da TÜSİAD’da temsil edilen en güçlü bölümüyle, ABD’nin Kürt politikası konusunda AKP’ye paralel bir tutum içindedir. Daha doğrusu bu doğrultuda AKP’yi bizzat teşvik etmekte ve cesaretlendirmektedir. Aynı şekilde siyasal cepheden buna son çıkışlarıyla DYP meyletmekte, bu konuda (ama yalnızca bu konuda!) düzenin kudurgan bir şovenizmi bayrak edinen gerici-faşist partiler blokundan bir ölçüde farklı davranmaktadır.

Bütün bunlar çelişki ve çatışmaların, buna dayalı saflaşmaların grift yapısını göstermektedir. Bu grift ilişki ve saflaşmayı devletin zirvesini oluşturan kurumlar üzerinden de görmek mümkün. Örneğin, irticai eğilim ve hevesler karşısında devletin ve düzenin oturmuş modern burjuva yapısının korunması konusunda ordu ile aynı cephede olduğu tartışmasız olan MİT, ABD’nin Kürt politikası konusunda AKP’ye benzer bir esneklik içindedir ve son çıkışıyla ona açıkça destek vermiş olmaktadır.

MİT’in kendi çıkışı üzerinden ortaya koyduğu yaklaşım, sorunun temel önemde bir başka boyutuna da bir kez daha ışık tutmaktadır. Bu, Kürt sorunu üzerinden yaşanan bölünmenin basitçe bir iç iktidar savaşı olmanın ötesindeki anlamıdır. Burada burjuvazinin Türkiye’deki Kürt sorununun üstesinden nasıl gelinebileceği konusundaki görüş ayrılığı çıkmaktadır karşımıza. Bir kesim bu konuda, Irak işgalinin ardından oluşan durumun artık kabul edilmesi ve sindirilmesini, bu çerçevede ABD’nin bölgesel politikalarıyla da uyumlu davranılarak Güney Kürdistan’a hamilik yapılmasını savunmakta; geline yerde tam da bu politikanın hem Türkiye Kürtleri üzerindeki kontrolü kolaylaştıracağını ve hem de bunu Güney Kürtlerine yayma olanağı sağlayacağını düşünmektedir. TÜSİAD’ın başını çektiği bu eğilime devlet katından MİT destek vermekte, düzen partileri cephesinden ise AKP ve DYP meyletmektedir.

Öteki bir kesim ise, Güney Kürdistan üzerinden Kürtlerin devletleşmesini meşrulaştırmanın Türkiye’deki Kürt sorununu daha da azdıracağını ve uzun vadede Türkiye Kürtlerinin kaybını getireceğini düşünmekte; bu nedenle içerde olduğu kadar dışarıda

da Kürtlerin her türlü kazanımına karşı savaşılmaması gerektiğini, Ortadoğu politikasındaki açmazlarından da yararlanarak ABD ile uşakça işbirliğini Kürtlerin satılması ve ezilmesi koşuluna bağlamak gerektiğini savunmaktadır. Bu politikayı burjuvazi cephesinden AB konusunda temkinli ya da ona açıkça karşıt kesimler, devlet katında ordu ve cumhurbaşkanı, düzen partileri cephesinden ise CHP-MHP temsil etmektedir. *(Bu konu hakkında bkz. **Ortadoğu’da gelişmeler ve sermaye düzeninin büyüyen açmazları, Ekim, Sayı: 243, Aralık 2005).***

Özetle, bu alanda da AB eksenli sorunlara benzer bir görüş ayrılığı ve çatışma eksenini ile yüz yüzeyiz. Ve yine bu tür bir görüş ayrılığı ve saflaşma göstermektedir ki, düzen cephesindeki iç dalaşmalar, kudurgan bir şovenizmin de bayraktarlığını yapan resmi laik cephenin genellikle sunmaya çalıştığının aksine, hiç de basitçe bir laiklik-irtica çatışmasından ibaret değildir.

Sonuçta girmiş bulunduğumuz yıl içinde bu çatışmanın önce alevlenmesi ve sonra da bir süreliğine yeni bir dengeye oturması muhtemel olduğu gibi, beklenmedik gelişmelerle kontrolden çıkması ve rejim içi hesaplaşmalara dönüşmesi de pekala olanak dahilindedir. Daha zayıf olan bu ikinci ihtimalin önünü almak için büyük burjuvazinin en kodaman kesimleri şimdiden duruma müdahale etmekte, taraflara telkinlerde bulunmakta, özellikle AKP’yi dizginleyerek cumhurbaşkanlığı sorununu yumuşak bir biçimde çözmeye çalışmaktadırlar. Bunda başarılı olurlarsa eğer bu krizi bitirmez, fakat işlerin kontrolden çıkmasına yolaçabilecek bir çatışmayı engeller veya şimdilik erteler.

Öte yandan çatışmanın nasıl bir biçim alacağı ve hangi sonuçları doğuracağı yalnızca siyasal etkenlere bağlı olmadığı gibi yalnızca iç dinamiklere de bağlı değildir. Örneğin ekonomide beklenmedik bir ağır çöküntü, bugünün etkin taraflardan biri olan AKP’nin sonunu getirebilir ve siyasal cephede işler kendiliğinden farklı bir seyre oturabilir. Aynı şey farklı bir çerçevede, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’daki macerasının alacağı yeni biçimin iç dengelere etkisi bakımından da geçerlidir. Amerikan emperyalizminin örneğin Baker-Hamilton raporu eksenindeki muhtemel bir köklü politika değişimi, beraberinde Kürtlerin feda edilmesini getirebilir ve bu da egemen sınıf bünyesinde bu konuda halen yaşanmakta olan görüş ayrılıklarını kendiliğinden ortadan kaldıracaktır. Ya da ABD’nin safında İran’a karşı bir savaşa katılmak orduya geniş bir inisiyatif ve etkili bir Amerikan desteği sağlayabilir. Bunun ise iç dengeler üzerinde önemli sonuçları olabilir.

Bütün bu konularda dayanaksız spekülasyonlara düşmeksizin şimdiden kesin şeyler söylemek kolay değildir, bunu zorlamanın anlamı da yoktur. Önemli olan sorunları, çatışma konularını, çatışan tarafların konum ve eğilimlerini bilmek ve bunların ışığında gelişmeleri dikkatlice izlemektir.

Bütün bu çatışma konuları burjuva gericiliğinin gerici bir temeldeki iç bölünmesini anlatmaktadır. Dolayısıyla ilerici-devrimci güçlerin bu çatışmanın şu veya bu boyutunda taraf olmaları, taraflardan birine yakınlık göstermeleri, hele hele destek vermeleri hiçbir biçimde düşünülemez. Düzenin bu gerici iç çatışmalarından ancak devrimci amaçlarla yararlanılabilir. Bunun içinse bağımsız devrimci bir konumda bulunmak, bunun gerektirdiği bağımsız devrimci bir inisiyatifle hareket etmek, işçilere ve emekçilere yönelerek devrimci alternatifini kitleler içinde ete kemiğe büründürmek gerekir. Ve elbette, Kürt hareketi de içinde olmak üzere burjuva gericiliğinin iç çelişki ve çekişmeleri üzerinden politika yapan, bunu yaparken de taraflardan birinin yedeğine düşmekten kurtulamayan liberal ya da milliyetçi kanatlarıyla reformist akımlara karşı sürekli

bir mücadele vermek gerekir.

Daha önce yararlandığımız parti değerlendirmesine bu açıdan da baş vurmak istiyoruz: “... düzen cephesinde büyüyen iç çatlakların iki yönlü bir sonucu olabilir. Bunlardan ilki, burjuvazinin iç bütünlüğünün zayıflaması ve böylece toplumsal muhalefetin gelişmesinin nispeten kolaylaşmasıdır. İkincisi ise, örneğin 28 Şubat sürecinde olduğu gibi, toplumsal muhalefetin bu iç çatışmada taraflarca yedeklenmesidir. AB hayranı liberal sol ile ordu yalakası devletçi sol, her biri kendi cephesinden olmak üzere, bu konuda şimdiden çatışan tarafların hizmetindedirler.”

Bu değerlendirme bugün de aynen geçerlidir. Buna belki şunu da eklemek gerekir. ABD ve AB karşıtlığını Kürt sorununda zaman zaman tüm kabalığı ile kendini dışarı vuran incelikli bir şovenizmle birleştirenler de var artık reformist solda. Bunlar da işin aslında, milliyetçi duyarlılıklar maskesini takınarak kudurgan bir şovenizmden kendi gerici burjuva çıkararı için yararlanmaya çalışan burjuva kesiminin yedeğinde hareket etmekte, onun soldaki yankıları olmaktadır. AB ve ABD karşıtlığının bu milliyetçi, sosyal-şoven yozlaştırılışına karşı mücadele de günün önemli görevleri arasındadır. ABD’nin mazlum Kürt halkı üzerindeki kirli oyunlarının teşirini, Kürt halkının tüm meşru ulusal haklarının ve bu çerçevedeki kazanımlarının açık ve kararlı bir savunusu ile birleştirmeyen her çaba, ikiyüzlü ve sinsî bir sosyal-şoven girişim olarak şiddetle mahkum edilmelidir.

Kürt sorununun/hareketinin çelişik etkisi

Düzenin yaşadığı siyasal krizin düzen dışı bir dinamiği olarak Kürt sorunu üzerinde de kısaca durmak istiyoruz.

Kürt sorunu 40 yıldır, zaman içinde artan bir güçle, kendini toplumun gündemine sokmuştur ve son 20 yıldır da çözümünü dayatmaktadır. Bu sorunun devrimci çözümünün yolu açılmadı ne yazık ki. Dünyanın ve Türkiye’nin genel atmosferi nispeten kısa bir dönem içinde devrimci bir çözüme olanak tanımadı. Bu, kendi başına bunda ısrar edecek konumdan ve güçten zaten yapısal olarak yoksun olan Kürt hareketinin devrimle her türlü bağıni kesmesine, soruna düzenle uzlaşarak bir çözüm aramasına yolaçtı. Bu sonuç bilindiği gibi İmralı teslimiyetinde ifadesini buldu.

Fakat tüm gelişmeler gösteriyor ki, özellikle de Türkiye’de Kürt sorunu, Kürt hareketi onu düzen sınırları içinde çözmeye yönelse de, bu düzenin içine bir türlü sığmıyor, sığmıyor ve dolayısıyla sınırlı bir çözüm için bile koşullar bir türlü oluşmuyor. Sorunun dört parçalı olması ve çözüm bakımından bölgesel boyutlar kazanması ise, Türkiye için sınırlı da olsa bir çözümü kolaylaştırmak bir yana daha da zorlaştırıyor. Zira “büyük Kürdistan” korkusu Türk burjuvazisinin korku ve kaygılarını büyütüyor, bu ise tarihsel inkar ve imha çizgisinden kopuşu zorlaştırıyor, reformlara dayalı kısmi bir çözüme ilişkin cesareti kırıyor. Bölgesel düzeyde işin içine Amerikan emperyalizminin girmesi de, hiç değilse halihazırda sonuçta aynı etkiyi yaratıyor. Zira bu, sırtını ABD’ye (ve İsrail’e) dayamış ve Kerkük petrolleri üzerine oturmuş bir Güney Kürt devletinin “büyük Kürdistan”ın ilk basamağı olarak anlaşılmasına yolaçıyor. (Halen güya Türkmenlerin kaderi adına Kerkük üzerinden koparılan şoven ve saldırgan yaygaranın gerisinde de gerçekte tümüyle bu, buna ilişkin korku ve kaygılar var).

Bugün çözümsüzlük günden güne derinleşerek devam ediyor. Bu çözümsüzlük bir yandan bugün için burjuva gericiliğinin en büyük açmazını oluşturuyor. İç ve dış politik yaşamda neredeyse her şey bir

biçimde buna endeksleniyor ve bu düzeni çok yönlü olarak zayıflatan bir etkide bulunuyor. Türkiye’nin Kürt sorunundan hemen her uluslararası güç bir biçimde yararlanıyor ve aynı şekilde, Kürt sorununun yarattığı ağırlığı bir parça olsun hafifletmek için Türk burjuvazisi ve devleti hemen her uluslararası güce bir biçimde tavizler veriyor.

Öte yandan, cumhuriyet tarihi boyunca değil haklarını tanımak varlığı bile inkar edilen ve sistematik bir asimilasyon politikası ile yok edilmek istenen bir mazlum halkın en haklı ve meşru taleplerini boğabilmek için burjuvazi, toplumu kudurgan bir şovenizmle zehirliyor ve tüm özgürlükleri boğuyor. Zamanında Engels’in İrlanda sorununun İngiliz gericiliğinin ana beslenme kaynağı olduğu üzerine söyledikleri, bugünün Türkiye’inde Kürt sorunu ile burjuva gericiliği üzerinden bir kez daha doğrulanıyor. Yıllardır Kürt sorunu, burjuva gericiliğinin elinde, toplumu her bakımdan zehirlemenin, tüm demokratik ve insani değerleri çiğnemenin, kurlsız bir kirli savaşı meşrulaştırmanın, devleti bir kirli savaş aygıtı olarak tahkim etmenin ve her türden özgürlüğü boğmanın bir aracına dönüşmüş durumda. Gerici burjuva düzeni bir yandan bu sorunun bunaltıcı etkisini yaşarken, öte yandan onun sağladığı imkanlarla toplumu, işçi sınıfını ve emekçileri yönetiyor (Böylece başka bir ulusu ezen bir ulusun özgür olamayacağına ilişkin veciz marksist düşünce de bugünün Türkiye’si üzerinden doğrulanmış oluyor.) Ekonomik krizin bu denli kolay yönetilebilmesinin gerisinde, Kürt sorunu üzerinden sistemli biçimde kışkırtılan ve emekçilerin bilincine zerkedilen şovenizmin bulunduğunu daha önce vurgulamış bulunuyoruz. Bu sorun, kelimenin en tam anlamıyla, sınıfsal ilişkileri ve çelişkileri örtmenin, emekçileri kendi içinde bölmenin, sosyal duyarlılıkları törpülemenin ve dolayısıyla emekçileri sınıfsal mücadelelerden uzaklaştırmanın, böylece kitlelerin ilerici-devrimci bilinçlenmesini engellemenin, toplumda, özellikle de emekçiler arasında demokratik bilinç, ilişki ve değerlerin gelişmesini engellemenin bir bulunmaz olanağına dönüşmüş durumda burjuvazinin elinde.

Özetle, daha farklı koşullarda devrimci sınıf mücadelesinin önemli bir dinamiği ve dayanağı olabilecek bir siyasal-sosyal sorun, bugün Türkiye toplumunu çürütmenin bir manivelasına dönüşmüş durumda. Sorunu çözemeyen ve bu çözümsüzlüğün ağırlığı altında bunalan burjuvazi, çareyi sorundan bu biçimde yararlanmada buluyor. Ekonomik ve sosyal yönden ciddi sorunlarla yüz yüze bulunduğu için de bir bakıma buna önemli bir olanak olarak da bakıyor.

Fakat bu politikanın bir sonu olmadığı açıktır. Burjuvazi bu yolla toplumu sersemletip çürütebilir, emekçileri bir dönem daha nispeten kolay bir biçimde denetim altında tutabilir, ekonomik-sosyal yıkım programlarını bu sayede nispeten kolay bir biçimde uygulayabilir, fakat Kürt sorununun ağırlığından kendini hiçbir biçimde kurtaramaz. Bu bir çıkmaz yoldur. Burjuvazinin bir kesiminin, çıkarları konusunda en bilinçli ve hassas kesiminin, bu çıkmazdan bir biçimde kurtulabilmek için Amerikancı Kürt politikasına eğilim göstermesi de bundandır. Fakat bu da halen düzenin önünü açmaktan çok burjuvazinin iç dalaşmalarını şiddetlendirerek yalnızca yeni bir siyasal kriz etkeni olmaktadır.

Bu çürütücü açmaz ancak dıştan, düzenin dışından, düzene karşı devrim mücadelesi üzerinden, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mecrada gerçekleşecek ve gelişecek bir kitlese çıkışıyla parçalanıp aşılabılır.

Sınıf ve kitle hareketi, devrimci ve reformist kanatlarıyla sol hareket ve Kürt hareketi üzerinde ayrıca duracağız.

*(Ekim, Sayı: 246, Şubat 2007)
(tkip.org sitesinden alınmıştır...)*

Filistin'deki çatışmanın gerisinde ABD-İsrail var

ABD yönetimi İsrail'i "eleştiriyor"!

İkiyüzlülük suç ortaklığının üstünü örtemez!

İsrail ordusunun 34 gün süren vahşi saldırısında Lübnan halkı üzerine yağdırdığı msket bombaları, aylar sonra ABD rejimi ve medyasının gündemine girebildi. ABD yönetimi, “İsrail’in Amerikan yapımı msket bombalarını geçen yaz Lübnan’da sivillerin yaşadığı meskûn alanlarda kullanarak ‘muhtemelen’ iki ülke arasındaki silah anlaşmalarını ihlal ettiğini” bildirdi.

ABD Dışişleri Bakanlığı, İsrail’in Hizbullah örgütünü hedef alan saldırılarında anlaşmanın çiğnendiğine inandıklarını duyurdu. Ancak bu görüşün nihai bir hüküm olmadığına da altını çizdi. Pentagon’un bazı orta düzeyde yetkililer de, “İsrail’in yerleşim bölgelerinde msket bombaları kullanarak ABD’nin bu konuda getirmiş olduğu yasakları ihlal ettiğini” söylüyor. Ancak farklı düşünen yetkililer de var. Sözkonusu yetkililer, “İsrail’in bu silahları, Hizbullah tarafından yapılan füze saldırılarına karşı kendini savunmak amacıyla kullandığı, bunun da ancak teknik bir ihlal olabileceği” görüşünü savunuyor.

New York Times gazetesinin konuyla ilgili haberinde ise, bu konudaki bulguların yönetim içinde ciddi tartışmalara yol açtığı belirtildi. Haberde, tartışmaların odak noktasını Amerikan rejiminin bir müttefikini, Hizbullah’a ait füze rampalarının bulunduğu kasabalara karşı düzenlediği saldırılarda msket bombalarını kullandığı gerekçesiyle cezalandırması konusunun oluşturduğuna işaret edildi.

Sorunun gündeme gelmesi üzerine açıklama yapan siyonist rejimin sözcüleri, Lübnan halkı üzerine msket bombası yağdırarak insanlığa karşı işledikleri suçu inkâr ettiler. Oysa konunun uzmanları, aylar önce yaptıkları

araştırmalarda, Lübnan’a saçılan 1 milyondan fazla patlamamış msket bombası bulunduğunu tespit etmişlerdi. Nitekim saldırı bittikten sonra, çoğunluğu çocuk onlarca insan bu bombaların patlaması sonucu hayatını kaybetmiştir.

Sağır sultanlar bile İsrail’in Lübnan’da işlediği ağır suçları biliyorken, Washington’daki görevlilerin bu suçun bulgularına yeni ulaştığı iddiasının kaba bir riyakârlık olduğu açıktır. Kaldı ki, İsrail’e her türlü desteği vererek Lübnan’da dilediği gibi yıkım ve katliam yapmasını sağlayan da ABD emperyalizmidir. Msket bombaları da Filistin, Lübnan veya diğer bölge hakları üzerine yağdırılsın diye verilmiştir İsrail’e.

Lübnan halkı şahsında insanlığa karşı işledikleri ağır suçların Pentagon görevlileri tarafından dile getirilmesi elbette Tel Aviv’deki siyonist şefleri rahatsız etti. Ancak bundan kaygılandıkları da söylenemez. Zira Washington’dan İsrail karşıtı bir karar çıkmayacağını biliyorlar.

Savaş kundakçılarının buna rağmen İsrail’in suçlarını gündeme getirmesi, Arap halklarını aldatmaya dönük çirkin bir manevradır.

Mahmut Abbas’ın geçen hafta gerçekleşen Suriye ziyareti sırasında Hamas’ın siyasi lideri Halit Meşal’le görüşmesi, Filistin’de devam eden iç çatışmaların bitebileceği beklentisi yaratmıştı. Ancak görüşme sonrası gelişmeler ters yönde oldu. Son yılların en şiddetli çatışmaları Abbas-Meşal görüşmesinin ardından gerçekleşti. Gazze Şeridi’nde günlerce süren çatışmalarda 35 kişinin öldüğü, 100’den fazla kişinin yaralandığı bildirildi.

Filistin’de gerginliğin tırmanması, kimi zaman da çatışmalara dönüşmesi emperyalist/siyonist güçlerle gerici Arap rejimlerinin Mahmut Abbas’la ekibine verdikleri desteği arttırmalarına neden oluyor. Bu durumu, denklemi tersine çevirerek de açıklamak mümkün; Abbas ve ekibine verilen destek artınca Filistin’de iç çatışmalar şiddetleniyor.

Her iki durumda da olayların aldığı vahim seyir emperyalist/siyonist güçlerin Filistin’i iç çatışmaya zorladığına işaret ediyor. Zira iktidar mücadelesi olsa da, vahşi İsrail işgali altında zulümle boğuşan Filistin’de hiçbir taraf iç savaşı kolay göze alamaz. Çatışmaların bugünkü durumu direnişi hem moral hem de fiziki açıdan kemirirken, iç savaşa dönüşmesi büsbütün yıkıcı sonuçlara yol açar.

El Fetih’le Hamas liderlerinin bu durumun farkında olmamaları mümkün değil. Nitekim her iki tarafın temsilcileri de çatışmaları sona erdirmek için çaba harcıyor. Bu çabaların göstermelik olduğu iddia edilemez. Varılan her anlaşmanın Filistin halkının önünde açıklanarak yükümlülük altına girilmesi de ciddi çaba harcadığını gösteriyor. Fakat buna rağmen hiçbir ateşkes, henüz çatışmaların bitmesini sağlayabilmiş değil. Nitekim yoğun çatışmaların ardından iki örgüt liderlerinin yaptığı toplantıda sağlanan anlaşma da işe yaramadı. Ortak basın toplantısıyla halka duyurulan anlaşmanın ömrü bir gün bile sürmedi.

Bu rahatsız edici tablo, örgütlerin iç bütünlük konusunda sorunlu olduğunu düşündürmektedir. Sanki birileri çatışmaları sona erdirmek için çaba sarfederken, başkaları çatışmaları körüklemekle meşgul. Direniş hareketleri açısından içaçıcı olmayan bu tablo, aynı zamanda emperyalist/siyonist güçlerin provokasyonları için de uygun bir iklim yaratıyor.

Çatışmaları bitirmek için arabulucu kabul edilen güçler ise ayrı bir sorun alanı. Bu misyonu çoğu zaman CIA ile işbirliği yapan Mısır istihbaratı üstleniyor. Son günlerde bu işe soyunan bir diğer güç ise Suudi Arabistan krallığıdır. Bu köhne rejimin başında bulunanlar, büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesinin mimarları olan Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin yakın müttefikleridir. Dahası Suudi Arabistan-Mısır rejimleri, ABD-İsrail-AB ile ortak hareket edip Filistin halkının açıkla terbiye edilmesi suçunun da ortaklarıdır. Buna rağmen Hamas’la El Fetih’in Filistin halkına kesinlikle dost olmayan bu güçlerin arabuluculuğunu kabul etmesi, tam bir handikaptır.

ABD’nin çizdiği çerçeveye uygun hareket eden Mısır-Suudi Arabistan ikilisi Hamas’a karşı El Fetih’i destekliyor. Oysa geçmişte tam tersi bir politika izliyor, El Fetih’e karşı Hamas’ı destekliyorlardı. Yani her iki durumda da Filistin halkına veya direnişine verilmiş bir destek yok. Tersine, emperyalist/siyonist güçlerin isteğine uyarak Filistin direnişinin gücünü zayıflatacak bir tutum içinde olmuş bu iki gerici rejim. El Fetih’in pragmatik, Hamas’ın İslamcı çizgileri, halihazırda bu Amerikancı rejimlere karşı tavrı almalarını engelliyor.

Görünen o ki, direnişçi Filistin halkı devrimci önderliğine kavuşana kadar, siyonist işgalin yanı sıra iç sorunlardan kaynaklı da çok sıkıntı çekecektir.

Emperyalist/siyonist güçlerin Lübnan halklarını birbirine kırdırma planı

Emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçileri Lübnan'da yeni bir iç savaşı kışkırtma sürecini başlatmış görünüyor. Başını Hizbullah'ın çektiği muhalefetin 23 Ocak'ta gerçekleştirdiği genel grevi provoke etmeye çalışan Amerikancı güçler, düzenledikleri saldırılarla üç kişiyi katlederek çatışmayı silahlı boyuta taşıma niyetini ortaya koydular.

Muhalefet provokasyonları önlemek amacıyla eylemlerine bir süre ara verdiği halde, çatışmalar genel grev sonrası günlerde üniversite kampusu ve mahallelere taşındı. Çatışmaların yayılması üzerine çağrıda bulunan Hizbullah yönetimi, taraftarlarının sokakları terk etmesini istedi. Bu gelişme üzerine 14 Martçıların başı Saad Hariri de kendi güçlerine sokaktan çekilme çağrısında bulundu. Ordu ve polisi Beyrut sokaklarına salan hükümet ise sokağa çıkma yasağı ilan etti.

Beyrut'tan yansıyan manzaralar, pek çok çevre tarafından iç savaşın başlangıcı olarak değerlendirildi. Amerikan işbirlikçisi güçlerin saldırıya geçmesi ise İran'a dönük saldırı hazırlığının provası kabul ediliyor. Bunun nedeni, Hizbullah-İran ilişkilerinin iyi olması ve Lübnan'da patlak verecek bir iç savaşın ancak ABD-İsrail ikilisinin işine yarayabilecek olmasıdır.

Lübnan'a yapılan "bağış" mı, iç savaşın finansı mı?

AB'den BM'ye, ABD'den İsrail'e, Amerikancı Arap rejimlerinden Türkiye'ye... Çok geniş bir yelpaze oluşturan gerici güçler Fuad Sinyora başkanlığındaki hükümeti destekliyor. Bu desteğin altında yatan esas neden, İsrail savaş makinesinin tasfiye etmeyi başaramadığı Lübnan direnişini pasifize etme hesaplarıdır. Oysa verili durumda pasifize etmek bir yana, seçim yapılırsa -ki muhalefetin temel taleplerinden biri de seçimdir- Hizbullah'la destekçilerinin zafer kazanmaları ihtimali çok yüksektir. Bu ise emperyalist/siyonist güçlerin Lübnan'a dair en büyük korkularıdır. Önemli ölçüde yıpranmasına rağmen hükümetin "milli birlik hükümeti" kurma veya erken seçime gitmekten kaçınmasının nedeni de budur.

ABD-İsrail işbirlikçisi 14 Martçıların dış destek olmadan direnişle baş etmeleri mümkün olmadığı için, Paris Konferansı'nda biraraya gelen 40 ülke temsilcisi, Lübnan hükümetine 8 milyar dolar civarında "bağış" yapma sözü verdi. Başını ABD, AB, Suudi Arabistan gibi gerici güçlerin çektiği "bağışçılar" arasında Türkiye de var. Türkiye'yi temsilen konferansa katılan Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, basın mensuplarına yaptığı açıklamada, hükümet ve sivil toplum kuruluşları olarak Lübnan'a 20 milyon doların üstünde yardım yaptıklarını söyledi ve Lübnan hükümetine "yine hibe olarak 10 milyon dolar vermeyi taahhüt ettik" dedi.

Beyrut'ta yaşanan çatışmalarla aynı gün gerçekleşen Paris Konferansı'nda en "cömert" rejimin Suudi Arabistan olması dikkat çekti. Bu kokmuş şeriatçı rejim, ABD-İsrail ikilisinin istediği yönde mezhep kampaşmalarını körükleyenlerin de başını çekiyor. Gazze Şeridi'nde 1.4 milyon "Sünni" Filistinli'nin soykırıma tabi tutulmasını izlemekle kalmayan, Filistin halkının celladı İsrail rejimiyle

işbirliği yapan da bu aynı şeriatçı rejimdir. İran'ı hedef gösterirken "Sünnilerin hamisi" pozlarına giren Suudi Krallığı, İran'la ilişkileri iyi olan ama daha önemlisi siyonizme karşı direnişin simgesi haline gelen Hizbullah'ın da tasfiye edilmesi için 14 Martçıların'a destek veriyor. Tabii Mısır ve Ürdün rejimleri de Suudi Krallığı'nın izinden gidiyor.

Hizbullah'ı iç savaşa çekme çabaları

İsrail savaş makinesinin vahşi saldırısına karşı Lübnan ordusu hiçbir şey yapamazken, Lübnan direnişi kudurgan siyonistleri püskürterek, unutamayacakları bir ders vermişti. Buna karşın Hizbullah liderleri silahlarını Lübnan'ın içine doğrultmayacaklarını defalarca dile getirmişler, bu sözlerine sadık kalmak için özen göstermişlerdi. Bu özeni kışkırtıcı ve provokatif pek çok girişime rağmen korudular.

Beyrut Arap üniversitesi öğrencilerine yapılan saldırı, son aylardaki en provokatif girişim olarak değerlendirildi. Genel grevde üç kişinin öldürülmesinden bir gün sonra gerçekleşen saldırı, belli ki, iç savaş ateşini yakacak bir kıvılcım olarak planlanmış. Nitekim çatışmalar, "Lübnan'da iç savaş bir kez daha başlıyor" değerlendirmelerine konu oldu.

Hizbullah Genel Sekreteri Hasan Nasrallah'ın olaylara dair açıklaması, kanlı oyunun Lübnanlılar için bir sır olmadığını ortaya koydu. Aşura törenleri sırasında konuşan Hizbullah lideri, Lübnan'daki bazı oluşumların İsrail'le işbirliği yaptığını ve Sünnilerle Şiiler arasında "fitne çıkarmaya" çalıştığını ifade etti.

"Kimse bizi bu olayların kendi kendine geliştiğine ikna etmeye çalışmasın" diyen Nasrallah, "Sünni ve Şiilerin ortaklaşa bulunduğu üniversitede Şii kız ve erkek öğrencilere yapılan saldırılara halkın şiddetli cevap vermesi, böylelikle Hizbullah ve Emel'in sokağın kontrolünü kaybetmesi ve Sünni Şii çatışması çıkması bekleniyordu" şeklinde konuşarak saldırıyı

teşhir etti.

"Vefakârlık direnişi ve direnişin silahını korumamızı gerektirmektedir. Bu şeytanlardan hiçbirinin bu silahı içeriye çevirmelerine izin vermeyin ki bu İsrail'e hizmet olur" dedi.

Hizbullah'ın sahip olduğu direnme kapasitesine rağmen iç çatışmadan uzak durması, yapılan açıklamaları ikna edici kılıyor. Zaten saldırılara benzer şekilde karşılık verilmiş olsaydı, büyük ihtimalle iç savaş patlak vermiş olacaktı ki, bu Lübnan'ın bir kez daha emperyalist/siyonist güçlerin iğrenç planları için harabeye çevrilmesi anlamına gelecekti. Bundan dolayı Hizbullah'ın -ciddi bir zorlanmayla karşılaşana kadar- iç savaşı engelleme yönlü tutumunu sürdürme ihtimali yüksektir.

ABD-İsrail işbirlikçisi 14 Martçılar açısından da iç savaşın çok tercih edilebilecek bir yol olduğu söylenemez. Zira böyle bir deneyiminden geçen bu güçlerin Lübnan'ı nasıl bir cehennem beklediğini bilmemeleri olası değildir. Buna rağmen iç savaşı kışkırtacak girişimlerde bulunmaları, ancak emperyalist/siyonist güçlerin direktiflerini yerine getirecek kadar soysuzlaşmış olmalarıyla açıklanabilir. Paris Konferansı'nda 14 Martçılara 8 milyar dolar civarında rüşvet vaadedilmesini de bu soysuzlaşmadan bağımsız düşünmemek gerek.

Mezhep çatışmalarını kışkırtarak Arap halklarını birbirine kırdırma planını devreye koyan emperyalist/siyonist güçler, Irak'ın ardından bu kanlı zincirin Lübnan halkasında da yangını körüklüyorlar. Maşa olarak kullanılabilecek güçler de emre amade görünüyorlar. Bu nedenle, Hizbullah'ın aksi yöndeki tutumunun, Lübnan'da iç savaşı engellemesi zor görünüyor.

Lübnan halklarının tepesinde dolaşan zehirli bulutlar, her türden emperyalist/siyonist planı bozmak için halkların devrimci birliğinin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha tüm yakıcılığıyla ortaya koymaktadır.

Suudi bakandan İran'a tehdit!

Ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan rejiminin başını çekenler, kendilerinden beklenmeyen çıkışlarda bulunuyorlar. ABD emperyalizminin İran'a karşı birleştirmeye çalıştığı "ılımlı Sünni güçler"ın başını çeken Suudi rejiminde görülen bu değişiklik, Washington'dan gelen direktiflere uygun pozisyon alma hevesinin dışavurumu olarak değerlendiriliyor.

Son zamanlara kadar dinci gericiliği yaymak için bol miktarda petro-dolar harcamak dışında pek faal görünmeyen bu köhnemiş şeriatçı rejim, savaş kundakçılarının biçtiği misyon gereği sağa sola tehditler savurmaya başladı. Kimi zaman Irak'ın kimi zaman Sünnilerin hamisi pozisyonlarına girerek, İran'a doğrudan tehditler savuran şeriatçı şefler, denetimlerindeki hacı-hoca takımını da harekete geçirip mezhep çatışmalarını körükler tarzda fetvalar yayınlıyor.

Son dönemlerde Ankara'daki Amerikancılarla da ilişkilerini pekiştiren Suudi yönetimi, üst düzey şeflerini Türkiye'ye gönderiyor. Geçtiğimiz günlerde

İstanbul'a gelen Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Emir Suud el Faysal, Tayyip Erdoğan'la iki saat süren gizli bir görüşme yapmış, ardından basına yaptığı açıklamalarda, Irak konusunda benzer yaklaşımlar içinde olduklarını dile getirmişti.

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'le de görüşen Suud el Faysal'ın, *"Türkiye ile bakış açılarımızın ortak olduğunu söyleyebilirim. Irak'ın bütünlüğünü ve bağımsızlığını istiyoruz. Irak'ın iç işlerine karışılmasını istemiyoruz. Tüm Irak vatandaşlarına görev ve sorumluluklarda eşit davranılmasını talep ediyoruz. Irak'taki sorunun bunlar gerçekleşmeden çözülebileceğini düşünmüyoruz"* şeklindeki açıklaması, gericici iki rejimin Amerikancılıkta yarıştığını gösterdi. Zira iki taraf da, Amerikan işgalinin "Irak'ın iç işlerine karışmak" olmadığı konusunda hemfikir.

Suudili bakana göre görüş birliğini somut adımlarla da pekiştirmek gerekiyor. *"Görüşmeler özellikle de Irak ve Lübnan'daki son durum ve bakışaçılarımızın birleştirilmesi noktasında*

gerçekleşti. Bu sorunlara sadece düşünsel değil pratik anlamda çözümsel olarak müdahale edebiliriz" diyen el Faysal, "pratik olarak müdahale"den neyi kastettiğine açıklık getirmedi.

Türkiye ile herhangi bir anlaşmaya varıp varmadığı bilinmiyor. Ancak Suudili bakanın ertesi gün Fransa'da yayımlanan *Le Figaro* gazetesine verdiği demeç, Türkiye'den feyz aldığına da işaret ediyor. Demecinde, "İran'ı Arap ülkelerinin işlerine karışmaması" yönünde uyarı Faysal "Bizim işlerimize karışmanın tehlikeli olduğunu düşünüyoruz" diyerek küstahça tehditler savurdu.

Şeriatçı bakana göre, emperyalist orduların Irak işgaliyle yüzbinlerce insanın katledilmesine vesile olması, Arap dünyasının iç işlerine karışmak olmuyor. Ancak, ABD-İsrail tehditlerine karşı durmaya çalışan İran Araplar'ın işlerine burnunu sokmamalı, yoksa kötü olur!

Bu tehditleri savuran Suudi bakanın, bir gün önce Tayip Erdoğan'la yaptığı gizli görüşmeden esinlenmiş olma ihtimali yüksek görünüyor.

ABD'de onbinler Bush'u protesto etti

Washington, işgalin başladığı 2003 yılından bu yana en büyük savaş karşıtı gösterilerden birine sahne oldu. Barış ve Adalet İçin Birlik adlı örgütün çağrısıyla toplanan ve aralarında ünlü sinema oyuncularının da yer aldığı yaklaşık 100 bin gösterici Irak işgalini ve Bush'un politikalarını protesto ettiler.

Vietnam Savaşı karşıtı faaliyetleriyle tanınan sinema oyuncusu Jane Fonda ve Sean Penn birer konuşma yaptılar. Sinema oyuncularından Susan Sarandon ve Tim Robbins de gösteriye katılanlar arasındaydı.

Silahlı kuvvetlerin bazı muvazzaf mensupları da sivil kıyafetlerle yürüdüler. Hava Kuvvetlerinde uzman

çavuş olan Tassi McKee, yurtseverlik duygularıyla silahlı kuvvetlere katıldığını, ancak Irak'ta görev yaptıktan sonra "söylenen yalanları anladığını" belirtti.

Gösterinin en ilgi çeken konuşmasını ise 12 yaşındaki Moriah Arnold yaparak, "Şimdi liderlerimizin bize yalan söylediğini ve gerçekleri gizlediğini biliyoruz. Eylemlerimiz yüzünden dünyanın geri kalanı bizi zorba ve yalancı olarak görüyor." Dedi.

ABD'nin batısındaki California eyaletinde San Francisco, Los Angeles ve Sacramento kentlerinde de protesto gösterileri düzenlendi.

Siyonist rejimdeki çürüme

Siyonist rejimin üst düzey şeflerinin kirli icraatları ortalığa iğrenç kokular yayıyor.

İsrail cumhurbaşkanı Moşe Katsav'ın tecavüzcü olduğu resmiyet kazandı. Soruşturma sonunda Katsav hakkında tecavüz, adalete engel olma, cinsel taciz ve görevi suistimal suçlamalarıyla dava açılmasına yetecek kanıtların elde edildiği açıklandı.

Rejimin bir diğer şefi başbakan Ehud Olmert de rüşvetçilikle suçlanıyor. Başsavcılık geçen yılın son haftalarında Ehud Olmert'in 2005'te rüşvet aldığıının ortaya çıkması üzerine soruşturma başlatmıştı. Siyonist şef Olmert'in rüşveti, maliye bakanlığını vekâleten yürüttüğü dönemde aldığı söyleniyor. Ehud Olmert'in rüşveti önde gelen bir kamu bankasının özelleştirilmesi sürecinde aldığı vurgulanıyor. Kan dökücülüğünün yanı sıra, mali konularda da sicili kirli olan siyonist başbakan hakkında başka suçlamalardan dolayı da soruşturmalar açılmış, ancak işgal ettiği mevkiden dolayı henüz resmen dava açılmış değil.

Bir diğer rüşvetçi, kasap Şaron hükümetinin çevre bakanı Zahi Hanegbi. Bu eski siyonist bakan da rüşvet, görevi suistimal ve adaleti engellemek suçlamalarıyla karşı karşıya bulunuyor.

Olmert hükümetinin önde gelen isimlerinden Haim Ramon ise, cinsel taciz suçları açığa çıkınca geçen aylarda Adalet Bakanlığı görevinden istifa etmişti.

Kirli işler içinde bulunan yönetici kesimlerin sadece bir kısmını içeren bu liste, kanla beslenen siyonist İsrail rejiminin ne ölçüde çürüdüğünü ortaya koymaya yetiyor.

İsviçre/Basel'de Davos Zirvesi'ne karşı yürüyüş

Dünya Ekonomik Forumu'nun Davos Zirvesi, yoğun güvenlik önlemleri altında başlamasıyla birlikte, toplantılar, paneller ve mitingler gibi değişik eylem ve etkinliklere konu oldu. Bunlardan biri de 27 Ocak günü İsviçreli devrimci, anti-faşist, anarşist grupların ve kitle örgütlerinin düzenlediği yürüyüş oldu. Türkiyeli devrimci grupların da katıldığı yürüyüşe iki bini aşkın bir katılım gerçekleşti.

En önde **"Emperyalist savaş çeteleri sosyal haklara saldırmak için toplanıyor! Kapitalizmi tasfiye edin!"** şiarının yer aldığı pankart ile benzer politik içerikte bir başka pankart taşındı. Tümöyle kapitalizmi hedef alan ve sosyalizmi savunan pankart ve dövizlerin taşındığı yürüyüşte atılan sloganlar da aynı içerikte ve coşkulu idi. Özellikle gençliğin yoğun katılımı dikkat çekti. Yapılan konuşmalar, taşınan dövizler ve pankartlarla devrimci atmosferin hakim olduğu bir gösteri gerçekleştirildi.

TKİP taraftarları olarak yürüyüşe **"Emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı bütün ülkelerin işçileri birleşin!/TKİP"** imzalı pankartla katıldık.

Aynı gün, tüm yasaklamalara ve yoğun önlemlere rağmen, Davos'ta da yüzlerce kişinin katıldığı bir gösteri düzenlendi.

TKİP İsviçre taraftarları

Afganistan'a ek kuvvet gönderme hazırlığı

Kapitalist/emperyalist düzenin vurucu gücü NATO, Afganistan işgalinin sorumluluğunu ABD ordusundan devralır almaz ek kuvvet talebinde bulunmuştu. O zaman Türkiye dahil birçok NATO üyesi ülke bu talebe olumlu yanıt vermekten kaçınmıştı. İşgalci güçlerle işbirlikçilerinin başkent Kabil'i bile kontrol etmekten aciz olduğu göz önüne alındığında, bu ülkeye ek asker göndermenin hiçbir cazip tarafı olmadığı kendiliğinden anlaşılır. Buna rağmen NATO'nun talep ettiği ek kuvvet, gecikmeli de olsa Afganistan'a gönderilmişti.

Aradan geçen birkaç ay NATO güçlerinin aczine derman olmadığı gibi, işgalci güçlerin kayıpları bu sürede artış gösterdi. Dahası, NATO birlikleri için durum giderek vahim bir hal alıyor. Haliyle bu durum, ek kuvvet talebinin bir kez daha gündeme gelmesini kaçınılmaz kılıyor. Nitekim geçen hafta Brüksel'de toplanan NATO üyesi ülkelerin Dışişleri Bakanları, bu kez nazlanma yoluna gitmeden talep edilen karşılama konusunda mutabakata vardı.

Üç bin askerini NATO emrinde “hazır kıta” olarak bekleten Türkiye'yi NATO toplantılarında temsil eden Dışişleri Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül, Türkiye'nin Afganistan konusunda “elinden geleni yapmaya” devam edeceğini söyledi.

Brüksel'de basın mensuplarının karşısına çıkan Abdullah Gül, şöyle konuştu:

“NATO'nun Afganistan'da yürütmekte olduğu ISAF harekâtı bütün ülkeye yayılmış durumdadır. Uluslararası toplum, Afganistan'ın yeniden terör ve aşırı ideolojiler için bir melce haline gelmesini arzu etmemektedir.

Türkiye, tarihten kaynaklanan dostane ilişkiler içinde bulunduğumuz bu ülkenin yeniden huzura kavuşması ve sürdürülebilir bir yeniden yapılanma hamlesine girişebilmesi için elinden gelen yardımı yapmaya devam etmektedir.”

Görüldüğü üzere Türkiye, Afganistan'a yapmaya devam ettiği “yardım”ı, sırası geldiğinde işgal gücü ISAF'a komuta ederek, komuta başka ülkede olduğunda emrine asker vererek sağlamaktadır. Bilindiği gibi önce Amerikan ordusu, ardından NATO komutasında devam eden Afganistan işgali 5. yılını geride bırakmış, ancak “ülkenin yeniden huzura kavuşması” mümkün olmamıştır.

Halkların, üzerlerine yağdırılan bombalarla “huzura kavuşturulacağı”nı söyleyecek kadar arsızlaşan zihniyetin temsilcileri, kavramlara ifade ettiklerinin tam tersi anlamlar yükleyerek dünyayı aldatmaya çalışıyor. Ancak Afganistan'dan yansıyan harabeye çevrilmiş ülke resmi, işsizlik, yoksulluk, ISAF komutasında bombalanmış mahalle ve köyler türünden manzaralar, medyanın katkılarıyla sürdürülen yalan seferini boşa düşürüyor.

Hal böyleyken, işgal güçlerinin Afganistan'da uğradıkları başarısızlığa buldukları “çözüm”, işgalin sona erdirilmesi değil, NATO birliklerinin takviye edilmesi oldu. Brüksel toplantısının ardından açıklama yapan savaş aygıtı NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer, Afganistan'da gelecekte daha fazla asker konuşlandırabileceği konusunda iyimser olduğunu söyleyerek bu durumdan duyduğu memnuniyeti dile getirdi.

Yeni birliklerle takviye edilecek NATO güçlerinin daha yıkıcı saldırılara girişeceğine, daha çok yıkım, daha çok katliam yapacağına kuşku yoktur. Buna karşın NATO'nun zafer kazanacağına inan yok. Örneğin, Orta ve Güney Asya'dan sorumlu ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Boucher bile, “Afganistan'da büyük bir saldırıyla yüzyüze geleceğimizi, bahar aylarının zor, kanlı ve tehlikeli

olacağını tahmin ediyorum” diyebiliyor.

Taliban tarafından yapılan açıklamalar da bu savaş kundakçısını doğrular niteliktedir. Üst düzey Taliban komutanlarından Molla Hayat Han, Reuters haber ajansına yaptığı açıklamada, “Taliban bu yaz gerilla ve intihar saldırılarını artıracak” dedi.

Toplam intihar komandosu gücünün yüzde 40'ına tekabül eden 2 bin intihar bombacısının hazır durumda olduğunu ifade eden Taliban yetkilisi,

“Hazırlıklarımız büyük ölçüde tamamlandı, şimdi harekete geçmek için yazın gelmesini bekliyoruz. Bu yabancı askerler açısından en kanlı yıl olacak” dedi.

Görünen o ki, 35 bin civarında işgalci asker, savaş uçakları, tanklar ve zırhlı araçlarla Afganistan'ı “huzura kavuşturma” seferini sürdüren zorbalara, bu “ulvi” emellerine ulaşmadan, tıpkı Irak'ta olduğu gibi bataklık içinde çırpınmaya başlayacaklar.

İngiliz polisinden seri katile 80 bin sterlinlik “ödül”

Her kapitalist devlet, aynı zamanda bir kirli savaş aygıtıdır. Bunun açığa çıkması için, kirli savaş “gerekli” kılan koşulların oluşması yeterlidir. Sözkonusu koşulların oluşması için, ya toplumsal muhalefet dalgasının kabarması (tıpkı 1970'li yıllar Türkiye'sinde olduğu gibi) ya da özgürlüğü uğruna direnen bir halkın (örneğin 1990'lı yıllarda Kürdistan'da olduğu gibi) rejimi sıkıştırmaya başlaması yeter. Bu aşamadan sonra burjuva “hukuk devleti” kendi yasalarını bir kenara iter ve esas işlerini, pekçok alanda mevzilenen tetikçileri eliyle, tabi illegal yöntemlerle halletmeye başlar.

Kapitalizmin bu iğrenç suretinin yalnızca Türkiye gibi kontralaşmış rejimlere has olduğunu düşünmek ciddi bir yanılgıdır. NATO'nun Avrupa çapında kurduğu Gladio yeraltı örgütlenmesi, bu kuralın tüm kapitalist devletler için geçerli olduğunu en naif liberallere bile göstermiştir.

Burjuva “demokrasisi”nin nispeten yerleşik olduğu İngiltere, bu açıdan çarpıcı bir örnek teşkil eder. Bu kadim sömürgeci devletin kirli savaş uzmanı olmasının temel nedeni, İrlanda sorunudur. İrlanda halkı özgürlüğü için direndikçe, İngiliz burjuvazisinin zor aygıtı, kirli savaş taktiklerine daha bir sarılmıştır.

İngiliz devletinin suçlarını ortaya çıkaran birçok belge daha önce ifşa edilmişti. Bu konuda

yeni yayınlanan resmi bir raporda, İngiliz polisine muhbirlik yapan Protestan/faşist bir çetenin üyelerinin 1990'lı yıllarda 10'dan fazla cinayet işledikleri belirtiliyor. Cinayet şebekesinin cezadan muaf tutulacağı konusunda güvence aldığı raporda, İngiliz polisinin seri bir katile cinayetleri için yaklaşık 80 bin sterlin ödediği belirtiliyor.

Kuzey İrlanda Polisi'ni denetleyen Nuala O'Loan tarafından hazırlanan raporda, İngiltere yanlısı faşist/paramiliter Ulster Gönüllüler Gücü üyelerinin polisçe korundukları da vurgulanıyor.

Üç yıl süren bir çalışmadan sonra açıklanan raporun hazırlanması sürecinde 100'den fazla emekli ya da halen görevde bulunan polisle görüşüldüğü belirtiliyor. Buna karşın açığa çıkan iğrenç cinayetlerin failleri hakkında herhangi bir soruşturma açılmayacak. Çünkü savcılar rapordaki bulgularla ilgili olarak kimseyi resmen suçlamamayı kararlaştırmış bulunuyor.

İngiltere'nin Kuzey İrlanda'dan sorumlu bakanı Peter Hein raporda aktarılanlar hakkında soruşturma açılması yönündeki çağrılarını reddetti.

Böylece İngiliz devleti, “cezadan muaf tutma güvencesi” verdiği seri katillerine sadık kaldığını göstermiş oldu. Sadakatin sırrı, deneyimli İngiliz burjuvazisinin her an yeni seri katillere ihtiyaç duyabileceğinin farkında olmasındadır.

Kadınlar mücadele ile özgürleşir!

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'ndan panel...

“Evde, işyerinde, hapishanelerde, savaşta, yaşamda, mücadelede kadın olmak!”

28 Ocak günü Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu olarak düzenlediğimiz, şair ve sanatçı dostlarımızın da katıldığı panel Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirildi.

Şair Berrin Taş ile İnsancıl Atölyesi'nden tiyatro yönetmeni Neşe Baştürk'ün katıldığı panele Bilgesu Erenus rahatsızlığından dolayı katılamadı.

Panel Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu adına yapılan konuşma ile başladı. Komisyon olarak neden bu etkinliği gerçekleştirdiğimizi anlattık. 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özü ile New Yorklu dokuma işçisi kadınların başlattığı mücadele geleneğinden bahsettik. 8 Mart'ın bu özüne uygun olarak kutlanması gerektiğini vurgulandık.

İlk olarak şair Berrin Taş mücadelenin iki yönlü olması gerektiğini ifade etti. Pratik ve teorik eğitimin kadınlar için olmazsa olmaz olduğunu, bilinçlenmeyen kadının özgürleşemeyeceğini vurguladı. Berrin Taş, aynı zamanda kadınların maruz bırakıldığı çok yönlü saldırılardan da söz ederek, kadın haklarına önce kadınların kendilerinin sahip çıkması gerektiğini dile getirdi.

Neşe Baştürk ise, tiyatronun mücadelede önemli bir iletişim aracı olduğunu dile getirerek, tiyatronun tarihsel oluşum süreci ile günümüz koşullarında taşıdığı misyona değindi. Tarihsel süreç içerisinde kadının tiyatro alanında geri planda bırakıldığını ve nadir kadın tiyatrocuların, tiyatro yazarlarının olduğunu anlattı. Amacına uygun olarak kullanıldığında tiyatronun kadınlar için bilinçlendirici ve geliştirici bir zemin olduğunu, tiyatronun esas olarak emekçi semtlerde kullanılması gerektiğini vurguladı. Kendi bulunduğu atölyeden örnekler vererek konuşmasını tamamladı.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu adına yapılan konuşmada, emekçi kadının üretim sürecine katılmasından başlayarak bugün kadar karşı karşıya kaldığı baskı ve sömürü koşulları anlatıldı. Sınıfsal, cinsel, ulusal sömürünün yüzyıllardır sürdüğü ve özünde hiçbir şeyin değişmediği, yalnızca biçim değiştirerek bugün de devam ettiği dile getirildi. İşçi kadınların kapitalizmde karşı karşıya kaldığı çifte sömürü ve baskı, ev kadınlarının geleneksel aile yapısı içerisinde yaşadığı sıkışmışlık ve kültürel dejenerasyon, Kürt, Ermeni ve diğer azınlık milliyetinden kadınların yaşadığı baskı ve ezilmişlikten söz edildi. Ayrıca savaş koşullarında en büyük yıkımları kadınların yaşadığına değinilerek, bu saldırıların göğüslenebilmesi için emekçi kadınların mücadeleden başka bir yolunun

olmadığı anlatıldı. Öte yandan 1886'dan bugüne mücadele geleneğini sürdüren kadınların Seka'da, Sümerbank'ta, gecekondu yıkımlarında ve semtlerdeki çeteleşme/yozlaşma karşıtı mücadelelerde en ön saflarda yer aldığı ve sömürü ve baskıya karşı en ön saflarda mücadele yürüttüğü vurgulandı.

Ardından katılımcılar çeşitli sorular sordular. Kadınlara pozitif ayrımcılığın uygulanması gerektiğine değinildi. Komisyon temsilcisi, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesi ile yola çıkan Sovyetler Birliği'nde, kadınlara tanınan haklardan ve uygulamalardan bahsetti. Sovyet kadınlarının 15 yıl içerisinde katettiği yolu rakamlarla ifade eden temsilci, kadınların kurtuluşunun sınıfsız bir dünya yaratmak olduğunu anlattı.

Berrin Taş, Rıfat Ilgaz'ın ve A. Kadir'in kadınlarla ilgili şiirlerini okudu. İlk kez böyle bir etkinliğe katılan emekçi kadınların da söyleşiye katılması anlamlıydı.

Son olarak kadının hem kendini, hem de çevresini dönüştürerek özgürleşebileceği, kadın-erkek omuz omuza ve tüm sorunların kaynağı olan kapitalizmi hedef alarak mücadele yürütmesi gerektiği vurgulandı.

Berrin Taş bir şiirini bizlerle paylaştı ve böyle etkinliklerin her zaman yapılması gerektiğini dile getirdi. Dünyanın yarısını oluşturan kadınların evde, sokakta, fabrikada ve yaşamın her alanında kendini ifade edebilmesinin yolunun mücadeleden geçtiği vurgulanarak mücadele çağrısı yapıldı ve Rosa Luxemburg'un “Vardık, varız, varolacağız!” sözleriyle panel bitirildi.

Panel öncesinde, hazırlanan resim sergisi ve ressam bir dostumuzun gönderdiği Fransız Devrimi'nin simgesi haline gelen “Halka Yol Gösteren Özgürlük” tablosu oldukça ilgi gördü.

Panelin bitiminde Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun Şubat ayı programı sunuldu ve katılımcılar etkinliklere davet edildi. Etkinliği yaklaşık 50 kişi katıldı.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Kapitalist toplumda kadınlar, çifte baskı, sömürü, eşitsizlik ve ezilmişlikle karşı karşıya kalmakta, kapitalizme özgü erkek egemen sistemin kadına yönelik her türlü aşağılayıcı ve baskıcı uygulamalarını yaşamaktadır. Kadının ezilmişliği sınıflı toplumun ortaya çıkışına dayanmakta, kapitalizm ise, yeni biçimlerle ve boyutta kadın üzerindeki eşitsizliği daha da ağırlaştırarak devam ettirmektedir. Dolayısıyla kadının kurtuluşu da insanlığın kuruluşundan bağımsız değildir. İnsanlığın kurtuluşunu da ancak bir toplumsal devrim ile gerçekleştirebilir.

Kadınların kurtuluşunu tanımlamak için kullandığımız “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!” sloganı da bu gerçeğe işaret etmektedir.

Bu slogan kadın sorunu konusunda çift yöne işaret etmektedir. Tüm insanlığın bir toplumsal devrime ve sosyalizme ihtiyacı olduğu gibi, kadınların da gerçek kurtuluşu için, her türlü eşitsizliğin sona ermesi için hem emekçi, hem de kadın olarak fazlasıyla devrime ihtiyaçları var. Ama bu ihtiyaç aynı zamanda devrim ve sosyalizm uğruna aktif mücadele sergilemeyi de gerektirir. İnsanlık soyunun yarısı olan kadınların katılmadığı toplumsal devrim süreçlerinin olumsuz sonuçlar ürettiği bir dizi tarihsel deneyim vardır.

Dolayısıyla kadınların bugünden mücadeleye aktif katılım sağlaması, bugünden devrim davasını omuzlaması büyük önem taşımaktadır. Kadının mücadele süreçlerine etkin katılımı mücadeleyi büyüteceği gibi, kadının mücadele içinde özgürleşmesinin önünü de açacaktır.

“Kadın bu mücadele içinde kendini bulacak, özgüven kazanacak, hükmedici erkek egemenliğinden kurtulacak, bağımsızlaşacaktır. Mücadeleye etkin ve inisiyatifli katılım kadının kendini ikinci sınıf insan olarak görmesine, böyle algılamasına etkili darbeler vuracaktır. Mücadele kadının kendisine bakışını değiştirmekle kalmayacak, erkek emekçinin kadına bakışını da değiştirecektir. Toplumsal mücadele erkek emekçiyi bir dizi başka konuda olduğu gibi kadın sorununda da yeniden eğitecek, onun gerici, ataerkil, darkafalı burjuva ve küçük-burjuva önyargılarına büyük darbeler indirecektir. İşçi ve emekçi kadını insan ve

emekçi olarak, kendi eşiti ve mücadele yoldaşı olarak algılamasını kolaylaştıracaktır.” (Kadın Sorunu Üzerine Konferanslar, H. Fırat, Bölüm. 5)

İnsanlık tarihine bakıldığında, tüm toplumsal devrim süreçlerinde kadınların aktif rol oynadığı, yılların ezilmişliği ve baskısı karşısında önleri açıldığında nasıl ileri çıktıkları görülmüştür.

Örneklersek; özellikle emekçi kadınlar Fransız devrimine aktif bir şekilde katılmışlar, yoksul kadınlar (çamaşırcı kadınlar, balıkçıların eşleri, temizlikçi kadınlar vb.) ayaklanmanın başlatıcısı olmuşlardır. Ekmek talebinin ardından erkekler için silah ve cephane talebi ile hareket etmişlerdir. Kadınlar yığınlar halinde bu sürece aktif olarak katılmışlardır.

Fransız devriminden yaklaşık 82 yıl sonra Paris’te yine kadınlar, göğü fethe çıkan komünarların içinde azımsanmayacak roller üstlendiler, fedakarlıkları ve gözüpeklikleri ile dikkat çektiler. Paris Komünü’nde “Kadınlar Birliği’ni” kurdular. Amaçlarını ise “varolan sosyal ve siyasal yapının ortadan kaldırılması, tüm sömürü biçimlerinin ve ayrıcalıkların yok edilmesi, sermayenin iktidarının yerine emeğin iktidarının kurulması” olarak tanımladılar. Komünde kadınlar, gündelik yaşamın örgütlenmesinde (eğitim reformu, seyyar mutfakların planlanması vb.) aktif rol aldıkları gibi, barikatlarda da savaştılar.

Komünün yenilgisinin ardından 956’sı işçi olmak üzere 1051 kadın savaş konseyinin önüne çıkarıldı. Bu kadınlardan biri olan Louise Michel’in son sözleri kadınların gözüpekliliğinin bir örneğidir yalnızca: *“Bana komün’ün suç ortağı olup olmadığı sorulmuştu. Kesinlikle evet. Dahası, Komün’ün kurucularından biri olmakla onurlandırıldım... Özgürlük için çarpan bir kalbi küçük bir kurşun darbesinden başka bir şey durduramaz... Ben de hakkıma düşeni istiyorum. Eğer beni sağ bırakırsanız intikam çılgılığım asla kesilmeyecek.”*

En sonu Ekim Devrimi’nde kadınların oynadıkları rolü anlamak açısından, Şubat Devrimi’nin kadın tekstil işçilerinin gösterisi ile başladığını anımsamak bile yeterlidir.

Yine farklı ülkelerdeki toplumsal devrim süreçlerinde Nikaragua’da, Küba’da, Çin’de, Vietnam’da vb. kadınların sergilediği eşsiz direngenlik, dünya emekçi halklarının belleğinde yerini hala korumaktadır.

Kadının devrimci enerjisini açığa çıkarmak için!

Yukarıdaki örneklerden de görüldüğü üzere, kadınlar birçok ülkede devrim süreçlerinde aktif olarak yer almışlar, eşsiz bir çaba sergilemişler, devrimci enerjilerini ortaya koymuşlardır. Kuşkusuz bunun gerisinde yılların ezilmişliğinin yarattığı tepki ve öfke yatmaktadır. Bugün devrimci sınıf mücadelesinde bu enerjiyi açığa çıkarmak gerekiyor. Bu ihtiyaç, bugünden emekçi kadınlar içinde yapılacak çalışmanın önemine, kadınları devrimci mücadelenin aktif bir parçası yapabilmek için sergilenmesi gereken yoğun ve sistematik bir çalışmaya işaret etmektedir.

Kadına yönelik şiddet ve devletin arsızlığı!

Kadına yönelik şiddet gün geçtikçe tırmanıyor. Töre ve namus adı altında işlenen cinayetler neredeyse meşrulaşmış durumda. Ama işin gerçeği, bu vahşet yıllardır uygulanmasına rağmen gündeme çok fazla giremiyordu. Son bir yıl içerisinde önce Malatya’da çocuk yuvasındaki şiddet, yakın zamanda yetiştirme yurtlarından kaçan kızların fuhuşa zorlanması ve bazı yerlerde tecavüze uğraması ile peş peşe patlak veren şiddet olayları devlet için bir skandala dönüşmüştü. Görüntüde şiddeti önlemek adı altında son günlerde bir dizi çalışma yapılıyordu. Ancak sözü edilen bu hazırlıklar, şiddete uğrayan kadınların evli olmaları koşuluyla korumaya alınacağı üzerineydi. Bu durum sermaye devletin kadına yönelik şiddeti ne kadar önemseydiğini bir kez daha görmemizi sağladı.

“Aile ve kadından sorumlu” devlet bakanı Nimet Çubukçu, bir soru üzerine, son beş yılda töre cinayeti ve intihar sonucu 1806 kadının öldüğünü, yabancılar da dahil 5375 kadının intihar girişiminde bulunduğunu söyledi. Yine Emniyet Genel Müdürlüğü rakamlarına göre 2001-2006 arası yıllarda 2774 kadın intihar etmiş. Çubukçu kadınlara yönelik 100 toplum merkezi kurduklarını söylüyor. Töre cinayetleriyle ilgili TCK’de yapılan düzenlemelere göre, devlet bıçki-dikiş, el işi ve benzeri kurslarla kadınların bilinçlendirilmesini sağlayacak, böylece kadınları şiddetten koruyacakmış!

Bu açıklamadan önce Diyarbakır’dan bir cinayet haberi geldi. Ayşegül Alpaslan adındaki beş çocuk annesi kadın, birlikte yaşadığı ve uyuşturucu bağımlısı olan Abdurrezak Dikici tarafından öldürülmüştü. Ayşegül öldürülmeden önce şiddet gördüğü için savcılığa suç duyurusunda bulunmuş, ancak, Ailenin Korunmasına Dair Kanun kapsamında görülmediği (yani resmi nikahlı olmadığı) için evine gönderilmiş, yani ölümüne göz yumulmuştu. Ayşegül’ün ailesi ölüsünü bile sahiplenmemiş, cenaze Diyarbakır’daki İHD ve kadın kuruluşları tarafından kaldırılmıştı.

Türkiye’de son süreçte kadın kuruluşları dernek, sığınma evi vb. adı altında yaygınlaşmaya başladı. (Bunların ve bazı ‘STK’ların bir kısmının para spekülâtörü olan George Soros tarafından finanse edildiği daha önce burjuva basına yansımıştı.) Bunlardan bir tanesi de geçtiğimiz Haziran ayında kurulan Genç Kız Sığınma Evi Derneği. Şu anda İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya gibi büyük illerde kurulmuş. Bu dernekte, 16 yıl önce Türkiye’deki ilk kadın sığınma evini açan Uğur İlhan tarafından kurulmuş. *Aktüel* dergisinin röportaj yaptığı Uğur İlhan derneğin amacını şöyle anlatıyor: *“Derneğin amacı yetiştirme yurtlarından ayrılan, aile içi şiddete maruz kalan, tacize ve tecavüze uğrayan 18 yaş üstü genç kızlara, gidecek yeri olmayanlara barınabilecekleri bir yer, mesleği olmayanlara bir*

meslek sağlamak.”

Uğur İlhan şu örnekleri veriyor: *“Beş altı yıl önce annesi babası olmayan bir kız vardı. Vasisi olarak tayin edilen dayısının tecavüzüne uğradığı için bir genç kız misafirhanesine gitmişti. Ama orada da başka tacizlere uğramıştı. Sonra kaçıp bize geldi ama 16 yaşında olduğu için onu sosyal hizmetlere teslim etmek zorunda kaldık. Sosyal hizmetler de tekrar dayısına teslim etti.”*

Bir başka örnek: 17 yaşındaki A.R abisinin tecavüzüne uğruyor. Genç kız hapiste bulunan diğer abisinin çıkıp gelmesinden korkuyor. Çünkü o da aynı şeyi yapıyor. A.R sık sık evden kaçıp o zamanki kadın sığınma evine gidiyor. İlhan A.R’nin annesine soruyor, kızının oğlundan hamile kalmasından korkmuyor musun? Annesi’ şimdiye kadar hiç kalmadı? diyor. A.R çaresiz eve dönerken, ‘bir daha kaçarsam dönmeyeceğim’ diyor, öyle de yapıyor.

Son bir örnek. Uğur İlhan hala bu olayın etkisinde olduğunu söylüyor. *“18’ine girmek üzereydi. Üniversiteye yeni başlamıştı. Yurtta kalıyordu. Gebeydi ve ısrarla kürtaj yaptırmak istiyordu. Ama bebek 3.5 aylık olmuştu. Çok tehlikeliydi. Sonunda neler yaşadığını anlattı. Kendi babasından hamileydi. Kaldıramayacağını düşündüğü için annesine söylememişti. Annesini babasını arayıp kızlarının zor durumda olduğunu söyleyerek Antalya’dan İstanbul’a çağırdım. Babasıyla yalnız konuştum. İyi eğitilmişti. Önce inkar etti. Delillerim olduğunu söyleyince itiraf etti. Bu kez, neden böyle bir şey yaptığını açıklarken sakındı... Daha da kötüsü kendinde bunu yapma hakkı görüyordu. ‘Benden çıkma, onu ben yetiştirdim, bedeni üzerinde hakkım var’ diyordu. Kızları bir daha eve dönmedi. Ve bu adam emekli albaydı.”*

Dehşet verici bu örnekler her geçen gün çoğalıyor. Fuhuş ve pornonun son derece karlı bir pazara dönüştüğü kapitalizmde bu sapkınlık görüntüleri sıra dışı sayılmamalı. Bu nedenle sermaye devleti bunları engellemek için bir şey yapmıyor, yapamıyor. Nitekim göz göre göre yaşanan cinayetlere nasıl göz yumulduğunu görüyoruz.

İnsana özgü ne varsa tüm değerlerin düşmanı olmak ve yok etmek, insani olan ne varsa çürütmek onun var olma nedeni. Yoksulluk, işsizlik ve cehaletin toplumda nasıl bir çürümeye yol açtığını, nasıl değerlerden yoksun insanlar ürettiğini, sapkınları ne düzeye vardırıldığını tüm bu olaylar üzerinden görmek hiç de zor değil.

İşte bundan dolayı bu insanlık dışı düzeni yıkıp yerine insani olan her şeyi yaşatıp geliştiren ve bunu yapmak onun biricik temel hedefi olan sosyalizmi kurmak tek çıkar yolumuzdur.

A. Arda

Petrol-İş’ten “Kadın Öyküleri” yarışması

Petrol-İş Kadın Dergisi kadın işçilerin hikayelerini açığa çıkarmak için “Kadın Öyküleri” yarışması düzenliyor. Petrol-İş yarışma ile amaçlarını; *“Kadınları yazmak konusunda yüreklendirmek ve kadın işçilerinin de edebiyata yansıtılabilecek gerçekliklerinin ve iç yaşantılarının olduğunu göstererek, tablonun eksik yönlerinin tamamlanmasına katkıda bulunmak”* şeklinde özetliyor.

Ev kadınları, fabrikada çalışan kadın işçiler, ev eksenli çalışan kadınlar, memurlar, geçici işçiler, taşeronla bağlı olarak sendikasız, güvencesiz çalışan işçiler, kısıacası evde ve dışarıda çalışan her kadın hem bu yarışmanın konusu, hem de katılımcısı olabilecekler.

Yarışmaya katılacak öykülerin daha önce yayınlanmamış olması gerekiyor.

Yarışmaya profesyonel, amatör tüm kadın öykücülerin katılabileceğini açıklayan Petrol-İş, en fazla üç öyküyle aday olunabileceğini açıkladı. Son başvuru tarihi 25 Mart.

Öyküleri değerlendirecek jüri üyeleri: Berat Günçikan, Handan Koç, Jaklin Çelik, Latife Tekin, Saliha Parker, Sennur Sezer, Yaşar Seyman.

Yarışmanın sonuçları 2 Mayıs 2007 tarihinde açıklanacak. 10 Mayıs 2007’de Sendika Genel Merkezi’nde yapılacak törenle ödülleri sahiplerine verilecek.

2007'ye girerken/4

IV.

2006'de Kürdistan'da önemli gelişmeler oldu, 2006 önemli gerçekleri açığa çıkardı. 2007 önemli gelişmelere gebe...

Öncelikle tespit edilmesi ve altı çizilmesi gereken temel gerçekler var. Kısaca özetlemek gerekirse:

Bir: İmralı Partisi Kongra-Gel / PKK'nin bir Kürt sorunu yoktur. Onların sözünde ve eyleminde dile gelen “Kürt sorunu”, basit bazı kırıntılarla Kürtleri bu düzene entegre etme sorunudur. Daha da önemlisi onların dilinde ve eyleminde tekrarlanan Kürt sorunu, PKK sorununu çözmenin bir kartı olarak kullanılmaktadır. Onların derdi, Kürt sorunu değil, kendi sorunları, yani PKK sorununu çözmektir; yani onların temel derdi, bu düzene kabul edilmektir!

İki: Öyle de olsa İmralı Partisi Kongra-Gel / PKK ile Kürt sorunu arasında paradoksal bir birlik vardır. Bu, iki boyutludur. Biri, geçmiş mücadeleden kaynaklanan ve onun değerleri, programı ve eylemiyle var olan paradoksal boyut; diğeri, hala mevcut teslimiyetçi ve tasfiyeci çizgisini yine Kürt sorunu bağlamında tanımlıyor olmasıdır! Bu iki temel paradoks, aynı zamanda var olan sorunların karmaşık, anlaşılması güç bir konuma gelmesini de sağlıyor. Aynı zamanda var olan yanılsamayı geliştiren ve derinleştiren bir etken...

Üç: İmralı Partisi Kongra-Gel / PKK'nin Kuzey Kürdistan sorunu ve hareketi üzerinde hemen hemen tam bir denetimi ve tekeli var. Bu, on yıllara uzanan bir iktidar sistemi biçiminde örgütlenmiş ve kurumlaşmıştır. Bu da paradoksun öteki bir yüzünü, çözüm dinamiklerinin gelişimi önünde önemli bir engeli oluşturmaktadır.

Dört: İmralı Partisi Kongra-Gel / PKK'nin Kuzey Kürdistan hareketi üzerindeki denetimi de kendi içinde paradoksaldır! İmralı ve onun uygulayıcıları ile tabandaki dinamikler her açıdan ve her yönüyle uyumlu değildir. Tabandaki dinamikler, yani Kürdistan sorununun asli dinamikleri kimi zaman İmralı'yı aşan patlamalar yaşamaktadır. Diyarbakır'da gerçekleşen serhildan bunun en somut göstergesi niteliğindedir. Yine taban dinamiklerinin sorunu kavrayışı, koyuşu ve çözüm beklentileri İmralı ile temelde çelişki oluşturmaktadır. Kürdistan devrimci dinamiklerindeki bu durum, İmralı'nın en zayıf noktasını, bir bakıma trajik paradoksunu anlatmaktadır. TC ve özel savaş aygıtını korkutan, daha katı bir çizgide ısrarını koşullayan temel etkenlerden biri de budur!

Beş: İmralı Partisi Kongra-Gel / PKK'nin denetimine ve tasfiyeci çizgisine, TC'nin katı inkârı ve imhacı sistemine rağmen Kürdistan sorunu, bütün objektif dinamikleriyle siyasal gündemin en önemli maddesi olmaya, TC'nin iç ve dış politika önceliklerini önemli ölçüde etkilemeye, kimi noktalarda belirlemeye devam ediyor. Güney Kürdistan'daki devletleşme ve bunun etkileri, Irak ve ABD'nin bölge politikasında ortaya çıkardığı belirsizlikler, Kürdistan sorununu TC açısından daha birincil ve güncel sorun haline getirmiştir! Sorunu bir bütün olarak değerlendiren TC, PKK bahanesi ve Kerkük üzerindeki iddialarından yola çıkarak askeri müdahale dâhil çok yoğun bir politika yürütmeye çalışmaktadır. Ne kadar sonuç alacağı veya sonuç alıp almayacağı ayrı bir konudur. Ama Kürdistan sorununu iç ve dış politikasının en temel bir önceliği olarak algıladığı ve bütün dikkatini bu nokta üzerinde yoğunlaştırdığı bir vakadır!

Altı: Kuzey Kürdistan'daki egemen sınıflar, Güneydeki gelişmelerin etkisiyle, Güneyin sunduğu

Bu topraklarda devrimci sosyalizmin bir seçenek haline getirilmesi yakıcı güncel bir ihtiyaçtır. Bunun olanakları, birikimi ve koşulları vardır. Bu noktada Kürdistan ve Türkiye'deki devrimci birikim ve güçler, taşıdıkları sayısız eksikliğe rağmen, bu ihtiyacı karşılamada önyak olabilirler! Bu başarılrırsa, bölgemizdeki gelişmelere ve geleceğe daha bir umut ve heyecanla bakabiliriz! Halkların ve emekçilerin ufkunu karartan, beyinlerini ve ruhlarını zehirleyen ırkçı milliyetçilik, mezhepçi gericilik ve Ortaçağ karanlığına karşı özgür ve aydınlık bir geleceğin yolu da buradan geçmektedir!

politik ve ekonomik avantajların da itkisiyle, Kuzeyde emperyalist sistem içinde ve onunla tam bir uyum içinde düzen içi bir çözümden yanadır, bunun için daha etkin bir politika izleme çabası içinde görünmektedir. Ş. Elçi şahsında federasyon çözüm önerisiyle partileşmeleri bu anılan gelişmenin bir ürünüdür! Aslında DTP'nin de var oluş gerekçesi düzenle barışık bir teslimiyetçi siyaseti hayata geçirmek, Kürt egemenlerini bu çatı altında toplamak ve politik temsilini sağlamaktır! Bu bir eğilim, ancak gelişme şansı son derece sınırlı bir eğilimdir! ABD'nin Ortadoğu politikası ve bunun Kürt egemenlerince yanlış okunması, Güney ve o alandaki egemen partilerin durumu ve sorunun öz dinamikleri böyle bir eğilimi teşvik ediyor. Ama öyle de olsa gelişme şansı sınırlı görünüyor.

Yedi: İmralı Partisi Kongra-Gel / PKK, Genelkurmayın iç ve dış politikası için bir bahane, önemli bir alet olmaya devam etti. İç politikada iktidar mücadelesinde, dış politikada ise Irak, Güney ve ABD ile ilişkiler konusunda hep kullanılan bir bahane oldu. Gelinek noktada ABD'nin bu konuda verdiği sözlerle, “Koordinatörlük” uygulamasına rağmen bu konuda tatmin olmaktan uzak görünüyor. Kerkük ve Kandil bahanesiyle Güneye müdahale tartışmaları, Meclis gizli oturumları TC'nin gerçek niyetlerini ele veriyor: Güneye ve Kerkük'e müdahale etmek! TC'nin PKK sorununu çözmeye yanaşmamasının en önemli nedenlerinden biri, elindeki bu bahaneyi bırakmak istememesidir! Bu çizgisi ve konumuyla İmralı Partisi Kongra-Gel / PKK'ye ihtiyacı var...

Sekiz: 2006 yılı boyunca Kuzeyde yeni bir siyasal seçenek oluşturma iddia ve çabaları sürdü. Demokratik Çalışma Grubu adı altında yürütülen bu çalışmaların politik bir seçenek üretmekten uzak olduğu görüldü. Çizgi olarak devrimcilikten uzak, kadro yapısı olarak “yorgunlara” dayanan bu çabanın sonuç vermesi mümkün değildir. Farklı çevre ve kişilerin içinde yer aldığı bu çaba içinde bulunduğumuz yıl içinde de yeni toplantılarla varlığını devam ettirecek gibidir. Ancak unutmamak gerekiyor ki, Kürdistan'da siyaset yapmak, otellerin lüks salonlarında toplantılar yapmak, bol bol nutuk çektikten sonra günlük yaşamın hay huyuna karışmak değildir. Kürdistan'da siyaset yapmak, her şeyden önce ciddiyet, samimiyet ve tutarlık ister. Bunların yokluğu

veya eksikliği siyasal iddianın da laf düzeyinde kalmasını sağlar.

Dokuz: Kürdistan halkı ekonomik yıkım, göçertmenin getirdiği işsizlik, yoksulluk, konutsuzluk, hastalık ve açlık gibi temel sorunlarla boğuşmayı sürdürdü. Politik baskı ve özel savaş uygulamalarının yanında ekonomik ve toplumsal sorunların ağırlığı ülkemizde yaşamı çekilmez kılmaktadır. Sömürgeci sistem ve özel savaş ile ekonomik ve toplumsal yıkım, yoksulluk ve açlık birbirini besleyen bir bütündür. Bu bütün, politik olarak Kürdistan sorununu canlı tutmakta ve kendisini patlamalı olarak dışa vurmasını koşullamaktadır. Başka bir ifadeyle, ülkemizde bütün sorunların kaynağı ve nedeni sömürgeci sistem ve egemenliğin kendisidir! Bu sistem ve egemenlik hedeflenmeden hiçbir sorunu doğru anlamak, ortaya koymak ve çözmek mümkün değildir. Toplumsal yıkım, açlık, yoksulluk ve sefalet altında inleyen Kürdistan emekçileri sömürgeci sistemi ve egemenliği hedefleyen bir mücadele perspektifine sahip bir çizgide kendilerini eylemli olarak ortaya koyduklarında her sorunu doğru anlama ve çözme şansına ve gücüne ulaşabilirler.

Ulusal kurtuluş ve toplumsal kurtuluş, ikincisi birincisine bağlı olmak üzere iç içedir! Bunu kavrayacak ve bu kavrayışı çözüm perspektifine bağlayacak toplumsal güç, emekçi sınıf ve katmanlardır. O nedenle hep tekrarlayageldiğimiz gibi, Kürdistan sorunu bir emekçiler sorunudur! Bu kadar ağır ve karmaşık sorunun çözümü ise devrimden başka bir yolla çözülemez! Yılların kanıtladığı, son bir yılın gelişmelerinin döne döne doğruladığı gerçeklik budur! Kürdistan davasında samimi ve tutarlı olanların ciddiyeti bu gerçekliği kavramakta ve bunu bir yaşam biçimine ve konumlanışına dönüştürmekte düğümlenmektedir!

On: 2006 yılının gelişmeleri, özellikle Diyarbakır serhildanı bir kez daha gösterdi ki, Kürdistan halkının devrimci dinamikleri her şeye rağmen canlıdır, diridir! Kongra-Gel / PKK'nin yaptığı bu ateşi söndürmek, kontrol altında tutarak sıçramalı gelişimini önlemektir. Kürdistan'da devrimci bir siyasetin yokluğu kendisini çok yakıcı bir tarzda hissettirmektedir. Şu anda temel sorunumuz budur! Devrimci olan bir sorunun devrimci çizgisini bir seçenek haline getirmek, en temel görevimiz ve sorumluluğumuzdur! Bu doğrultuda

yürütülen çalışmalar yetersizdir, boğuşulması ve aşılması gereken sayısız handikabın ancak devrimci sabır ve inatla aşılabileceğini de biliyoruz. Hep denir: Siyaset de doğa gibi boşluk kabul etmez! Ülkemizde devrimci siyasal bir boşluk var, sisteme cepheden duran bir devrimci seçenek boşluğudur bu. Bu boşluğun gün geçtikçe büyüme eğiliminde olduğu bir olgudur! Beliren işaretler göstermektedir ki ne yazık, bu boşluk politik İslam tarafından doldurulmaya çalışılmaktadır. Bu, ülkemiz için olduğu kadar Ortadoğu için çok önemli bir paradokstur, gelecek açısından ciddi sorunlar bağrında taşıyan bir paradoks...

V.

Dört bölüm biçiminde kısaca özetlediğimiz gelişmeler ve gelişme eğilimlerinin öğrettiği en temel gerçeklik, buna ders de denilebilir, şudur:

Ortadoğu’ya yeni bir biçim vermek isteyen ABD emperyalizmi bir çıkmazın içine girmiştir. Karşısında belli bir düzeyde direnç noktaları da var. Ancak bu direnç noktaları kendi içinde zaafı, tutarsız, geçmişleri ile kirli ve şaibeli ve mevcut çizgileriyle halklara güven ve umut vermekten uzaktır!

Bölge çapında devrimci bir seçenek, belki de hiçbir zaman bu kadar yakıcı bir ihtiyaç haline gelmemiştir. Ancak özellikle ‘70’li yıllardan sonraki uygulamalar solu ve sosyalizmi bölge düzeyinde gözden düşürmüştür. Ortaya çıkan boşluk, İran İslam Devriminin etkisiyle politik İslam tarafından doldurmuştur. Şu anda “muhalefete” damgasını vuran eğilim de budur! Ama bu eğilimin geleceği ve haklara verebileceği bir toplum projesi yoktur. Tersine El Kaide türünden ABD’nin koynunda ortaya çıkan ve gelişen eğilimler, karanlık ve şaibelidir! Bu özelliklerinin yanı sıra Ortaçağ karanlığını temsil eden eğilimlerdir. Direnmekten yana olan halkların bu gerici ve şaibeli grupların insafına ve “kurtuluş umutlarına” kalmaları tarihin garip ve anlaşılmasız cilvesidir...

Dolayısıyla bu topraklarda devrimci sosyalizmin bir seçenek haline getirilmesi yakıcı güncel bir ihtiyaçtır. Bunun olanakları, birikimi ve koşulları vardır. Bu noktada Kürdistan ve Türkiye’deki devrimci birikim ve güçler, taşıdıkları sayısız eksikliğe rağmen, bu ihtiyacı karşılamada önayak olabilirler! Bu başarılırsa, bölgemizdeki gelişmelere ve geleceğe daha bir umut ve heyecanla bakabiliriz! Halkların ve emekçilerin ufkunu karartan, beyinlerini ve ruhlarını zehirleyen ırkçı milliyetçilik, mezhepçi gericilik ve Ortaçağ karanlığına karşı özgür ve aydınlık bir geleceğin yolu da buradan geçmektedir!

Bu seçeneğin somut bir gerçek haline gelebilmesi için devrimci ve sosyalist grupların anılan tarihsel ve güncel sorumlulukla hareket etmeleri, bunu her türlü grupçu mülhazanının üstünde tutmaları gerekmektedir!

Her şeye rağmen 2007’ye ve geleceğe umutla bakıyoruz, devrimci iyimserliğimizi güncel somut görevlerimizle birleştirmeye çalışıyoruz...

30 Ocak 2007
SOSYALİST-ŞOREŞGER
(Kürdistan Devrimci
Sosyalistleri)

Programlanmış felaket!

Mumia Abu-Jamal

Bush’un Irak savaşı ile ilgili “yeni stratejisi” neden eskisi gibi başarısızlığa mahkumdur?

“Yeni strateji’ye” ilişkin uzun süredir beklenen konuşmasında ABD Başkanı George W. Bush, Irak savaşına ilişkin ne değişik ne de “yeni” bir strateji sundu. Kısa süre önce “Ulusa sesleniş” konuşmasında da konuya ilişkin açıklık getirmedi. Savaş bölgesine ek güçler göndermek mevcut sayıyı artırmaktan başka bir anlam taşıyor. Aslında “teröre karşı savaş”, “misyon yerine getirildi”, “zaferin eşiğindeyiz” gibi söylemlerin doğruluk payı herkes tarafından anlaşıldıktan sonra, başkanın boş laflar etmekten başka bir yetenek sergileyemeyeceği açıktı.

Savaşlar laflarla kazanılmaz, laflar sadece kamuoyuna savaşı daha iyi satmaya, pasif gözlemcilerin ve kendi birliklerinin moralini yüksek tutmaya hizmet eder.

Bush, “aşırıları” sorumlu tuttuğu 11 Eylül 2001 olaylarını da hatırlattı. Sanki Irak’a saldırının 11 Eylül olayları ile zerre kadar alakasının olmadığını bütün dünya bilmiyormuş gibi. Ve doğal olarak konuşmasını “Özgürlük için mücadele” çağrısı ile süsledi. Ama sonunda sorunu, Irak’ta şimdiye kadar “ABD askerinin az” olmasına ve kendi hükümetinin politikalarına “haddinden fazla sınırlamalar” getirilmesine bağlayarak toplardı. Muhteşem “çözüm”: 21000 ek asker!

Ama bu “yeni strateji” de başarısızlığa mahkumdur. Neden? Çünkü ABD’nin yeni kurulan Irak ordusuna zerre kadar güveni yoktur. Olamaz da, çünkü isyancılar -aşırıcılar- ABD tarafından kurulan Irak içişleri bakanlığına, polis teşkilatına ve orduya sızdılar. ABD’nin, kendi ordusunun denetlemekte olduğu bu birliklere silah nakliyatı yapması durumunda, bu

silahlar birkaç saat sonra isyancılar denilenlerin elinde olacaktır.

ABD aslında “aşırıcılara” kızacak en son ülke olmalı, çünkü bu ülke silahlı isyancılar ve “aşırıcılar” tarafından kuruldu. 1776 yılında Britanya kralına karşı başkaldıran güçler o dönemin en korkunç süper gücüne karşı çıktılar. Britanya tacı kudretin merkeziydi, yasa ve düzeni belirlemekteydi. Ona karşı koymak ve kutsal Britanya’ya karşı savaşmak son derece “aşırıydı”.

Ama ABD’nin bağımsızlığı için çabalayan güçler her şeye rağmen denediler; “kurucularından” köleliğe karşı olan ve yeni ulusa “Amerika Birleşik Devletleri” ismini de bulan Thomas Paine, hakkında “ihamet” suçunda dava açıldığı için, Londra kulesinde kale hapsinden, belki de darağacından kurtulmak için İngiltere’yi alelacele terk etmek durumunda kaldı.

Bu ne demektir? “Aşırıcılara” (ya da teröristlere) karşı bir savaş kazanılamaz, çünkü bir düşünceye inandığı için savaşan bir düşmana karşı yürütülen bir savaştır. Şimdi, Mart 2007’de dördüncü yılına girecek olan bu korkunç ve haksız savaş için “yeni (askeri) strateji” zamanı değil. Başarısızlığı yeni bir başarısızlık izler, felaketi felaket izler. Bu “yeni strateji” veba ve kolerayı ruj dağıtarak önlemeye çalışmaya benzer.

George W. Bush yönetimindeki ABD rejiminin savaşın başlamasından bu yana “ABD’nin güvenliğini artırmak için” aldığı önlemler ülkeye yeni düşmanlar/karşıtlar kazandırdı. “ABD’ye yönelik tehdit” azalmadı, tersine fazlalaştı. Böyle yapmaya devam et Başkomutan George W. Bush!

Çeviri J. Özgür

(Junge Welt’in 27/28 tarihli sayısından alınmıştır...)

Giessen’de ATİK 20. yıl şöleni!

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyon’u (ATİK) 28 Ocak günü Almanya’nın Giessen kentinde düzenlediği bir şölenle 20. yılını kutladı.

ATİK’in 20. yıl Şöleni, ATİK adına yapılan kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada kısaca, ATİK’in 20 yıllık yoğun bir emeğin ve oldukça zorlu bir mücadelenin ürünü olduğu belirtildi, onu bugünlere taşıyanlar selamlandı. Açılış konuşmasını devrimci aydın Haluk Gerger, avukat Eren Keskin ve Rosa Lüksemburg Vakfı üyesi Murat Çakır’ın konuşmacı olarak katıldığı bir sempozyum izledi.

Sempozyumda Murat Çakır, Avrup Birliği’nin göçmenler politikası, Eren Keskin, Türkiye’de düşünce ve ifade özgürlüğü ve Haluk Gerger ise, asıl konusu olan emperyalist saldırganlık ve halkların demokrasi mücadelesi yerine, Türkiye’deki güncel gelişmelere ilişkin düşüncelerini açıkladılar. Katılımcılar özellikle Haluk Gerger ve Eren Keskin’i dikkatle dinledi ve ardından da yer yer tartışmalara yol açan sorular sordular.

Her üç konuşmacı da sözlerine, Hrant Dink katlimına değinerek başladı. Katliamın asıl failinin sermaye devleti olduğunu belirttiler ve katliamı lanetlediler.

Türkiye’nin çok kritik bir süreçten geçtiğini, tam bir çıkişsızlık ve çaresizlik içinde debelendiğini, bu kritik süreçte devrimci güçlere çok önemli sorumlulukların düştüğünü belirtip, akılcı ve sonuç alıcı birleşik bir müdahalenin yakıcılığına değinmeleri, oldukça dikkat çekiciydi.

Sempozyumun ardından, şölenin kültürel bölümüne geçildi.

Kültürel bölüm, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşu ile başladı. Tiyatrocu Yiğit Tuncay’ın oldukça etkileyici sesi ile okuduğu şiirler eşliğinde devam eden şölene, MLPD, İLPS ve ATİK 18. dönem YK. adına konuşmalar yapıldı. Ayrıca yurtdışındaki beş göçmen demokratik kitle örgütünün imza attığı, son sürece ilişkin olarak oluşturulan ortak platform adına kısa bir açıklama okundu. ATİK 20. yıl şöleninin kültürel bölümünde Hilmi Yarayıcı, Grup Şiar, Grup Haykırış, Grup Serzeniş, Ozan Siyamend, Derman Bulut, Hareket Tiyatrosu Juniors, Grup Kalamu (İtalya), Sub Terra (İran) sahne aldılar. ATİK’in 20.yılına ilişkin bir de sinevizyon gösterimi yapıldı.

Şölene katılımın ağırlıklı kesimini gençlerin oluşturması dikkat çekti. Dikkate değer olan bir başka husus ise, enternasyonal müzik grupları hariç, kültürel programın ağırlıklı kısmının ATİK’in kendi ürünlerinden oluşmasıydı. Bu da ATİK’in 20 yıllık birikiminin bir yansımasıydı. Şölende Hrant Dink katliamına ilişkin de, Ermeni derneğinden bir arkadaş bir konuşma yaptı. Sunumu ve içeriği ile oldukça doyurucu olan konuşma “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarıyla karşılandı.

Gece geç saatlere kadar devam eden ve oldukça coşkulu olan şölen, Hilmi Yarayıcı’nın söylediği türküler ve halaylarla sona erdi.

Şölene 500’ü aşkın kişi katıldı.

Bir-Kar/Köln

Bir emperyalist yeniden yapılandırma projesi: Geniş Ortadoğu İnisiyatifi/3

GOİ, NATO ve Türkiye

A. H. Yalaz

GOİ ve NATO

Kapitalist sistemin asıl olarak 1980’li yıllarla birlikte başlayan ve hem uluslararası büyük şirketler ve sermaye grupları arası hem de devletlerarası güç ilişkilerinin yeniden kurulmasını içeren küresel yeniden yapılandırılması, 21. yüzyılın başından bu yana hız kazandı. Emperyalist paylaşım savaşımının olduğu gibi, küresel yeniden yapılandırmanın da temel alanı Avrasya’dır. İstatistiklere kısa bir göz atış gösteriyor ki, Avrasya’da, özellikle Asya’da, 2050 yılına kadar dünya nüfusunun üçte ikisi yaşıyor olacaktır. (19) Küresel üretimin ve ticaretin önemli bir bölümü bu coğrafyada gerçekleşecek ve dünya enerji gereksiniminin önemli bir bölümü buradan karşılanacaktır. Kuzey Afrika’dan Pakistan’a kadar uzanan geniş bir coğrafyanın yeniden yapılandırılması bu sürecin bir aşamasıdır ve dünya petrol ve doğalgaz rezervlerinin yaklaşık %70’i GOİ’nin kapsadığı ülkelerde bulunmaktadır (Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, “*ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi ve Türkiye-AB İlişkilerine Etkileri*”, Mart 2004, www.turksae.com).

Söz konusu bölgeyi yeniden yapılandırmanın temel amacı bu coğrafyadaki ülkelerin dünya kapitalist sistemine bütünleşmelerini hızlandırmak ve/veya en üst düzeye çıkarmaktır. Bu devasa bir girişimdir ve çok büyük ve çeşitli güç ve olanakların harekete geçirilmelerini gerektirir. Böylesi bir girişimi, ekonomik ve askeri olarak ne denli güçlü ve politik olarak ne denli etkili olursa olsun, tek bir devlet ve onun temsil ettiği sermaye grupları gerçekleştiremez.

Kapitalist-emperyalist sistemin küresel yeniden yapılandırılması sürecinin baş mimarı olarak en büyük emperyalist güç ABD, bu sürecin bir aşaması olan “Geniş Ortadoğu İnisiyatifi” gerçekleştirmek için, “Genişletilmiş NATO Projesi”nin uygulanmasında ve NATO’nun yeniden yapılandırılmasında baş rolü oynuyor. Yeni üyelerinin birçoğunu ABD dış politikasını destekleyen devletlerin oluşturduğu 26 üyeli emperyalist bir örgüt durumuna gelen NATO, genel olarak küresel yeniden yapılandırma sürecinde, özel olarak da GOİ’nin gerçekleştirilmesi sürecinde ABD’nin kullanmak istediği en önemli politik-askeri araçlarından biri durumundadır. Küresel ekonomik, politik ve askeri güç ilişkilerinin yeniden yapılandırılmasında ABD NATO’ya özel bir önem ve rol veriyor. Transatlantik ittifak içinde baş oyuncu olarak ABD, NATO’yu küresel bir ittifaka dönüştürmek istiyor. Marc Grossman, Washington ve New York’ta saldırıların gerçekleştirildiği 11 Eylül 2001’i kastederek “Acaba o gün NATO’nun geleceğini belirleyen gün olmuş olabilir mi?” diye soruyor (a.g.y.). 11 Eylül saldırılarından sonra, NATO’nun tarihinde ilk kez, Antlaşmanın 5. Maddesi (20) uygulamaya konuldu. NATO’nun operasyon ve kullanım alanı genişledi. ABD, böylece, hem başka devletlerin, bu arada emperyalist rakiplerinin de, askeri güçlerini kendi yayılmacı politikaları için kullanıyor, hem de uyguladığı saldırgan dış politikaya uluslararası bir örgütü kullanarak uluslararası meşruiyet kazandırmaya çalışıyor.

11 Eylül 2001 saldırıları ABD için bu bağlamda

bulunmaz bir fırsat yarattı. ABD emperyalizmi bu saldırıları da gerekçe olarak kullanarak ulusal güvenlik kavramını değiştirdi ve ulusal güvenlik stratejisi belgesini yeniledi. Yeni stratejisine bağlı olarak dünyadaki tüm askeri kapasitesini yeniden yapılandırdığı Global Defense Posture (Küresel Savunma Duruşu) programını uygulamaya koydu. ABD’nin yeni güvenlik kavramına göre, yeni tehditlerin önemli bir bölümü GOİ’ye konu olan coğrafyadan kaynaklanmaktadır. Dünya ölçeğinde yedi bölgesel merkezi komutanlık kurmakta olan ABD emperyalizmi, GOİ’nin konusu olan bölgede askeri birlikler konuşlandırmayı ve varolanları genişletmeyi hedeflemektedir. Fas, Katar, Bahreyn, Irak, Gürcistan, Azerbaycan, Kırgızistan ve Afganistan birliklerin konuşlandırılacağı ülkeler arasındadır. Marc Grossman, NATO’nun geçmişte ve bugün oynadığı rolü değerlendirirken, NATO’nun, üyesi devletlerle Kafkaslar, Orta Asya, Rusya ve Ukrayna ile işbirliği bağını oluşturduğunu yazmaktadır (a.g.y.) (21)

Askeri ve politik bir örgüt olarak transatlantik emperyalist ittifakının en önemli örgütlenme biçimi olan ve savunucuları tarafından Avrupa-Atlantik bölgesinin istikrar ve güvenliğinin temel güvencesi olarak görülen NATO’nun temel işlevi, kapitalist-emperyalist sistemin, özellikle Batı Avrupa’daki kapitalist-emperyalist devletlerin, devrim ve sosyalizm tehlikesine ve dünya egemenliği için savaşımında rakip olan “Sovyet bloğuna” karşı varlıklarını sürdürmeyi güvence altına almak olmuştur. “Sovyet” bloğunun çöküşünden sonra kapitalist-emperyalist sistemi sosyalizm tehlikesine karşı koruma temel görevi değişmedi; ama, yukarıda ele alındığı gibi, NATO stratejisi önemli değişikliklere uğradı. NATO, kuruluş antlaşmasına göre, kendini belirli coğrafi sınırlarla ve üyelerine yönelebilecek askeri saldırılara karşı koymakla sınırlayan eski NATO değildir artık. “Soğuk Savaş” (22) döneminin NATO’su geçmişte kaldı. “Sınır tanıyan” NATO “sınır tanımayan” NATO’ya dönüştü.

ABD’nin kapitalist-emperyalist küresel yeniden yapılandırma stratejisi, NATO’nun ABD’yle yakın işbirliği yapan ya da yapmaya eğilimli devletlerle genişletilmesini ve yeniden yapılandırılmasını gerektiriyor. ABD, NATO’yu, küresel yeniden yapılandırma sürecinin müdahale edici ve istikrarı sağlayıcı ek gücü olarak kullanma politikası izliyor. Balkanlar’da gerçekleştirilen askeri müdahaleler ve

Avrupa coğrafyası dışındaki ilk askeri hareketin gerçekleştirildiği Afganistan’da NATO’nun oynadığı rol bu politikanın uygulanma örnekleri. (23) ABD, ekonomik, askeri ve politik etkisi bakımından dünyanın en büyük emperyalist devleti olmasına rağmen, tartışma konusu olan devasa bölgenin yeniden yapılandırılması ve denetim altında tutulması için gerekli güce sahip değildir. Bu nedenledir ki, bölgesel işbirlikleri ve ortaklıkların yanı sıra, NATO’ya da gereksinim duyuyor. Afganistan ve Irak’ta ABD’nin NATO’ya, “istikrar gücü” olarak, duyduğu gereksinim ortadadır.

28-29 Haziran tarihlerinde gerçekleşen İstanbul zirvesinde NATO’nun siyasi kanadı, Kafkasya ve Orta Asya ülkeleriyle diyalogu geliştirme yönünde yeni adımlar attı ve “ilgi yoğunlaştırdıkları” bu bölgelere özel temsilciler atandı. Askeri alanda alınan kararlardan biri de, “yeni tehditlere karşı koyabilmek, savunma alanının küresel boyuta taşınmasının gereklerini yerine getirebilmek” amacıyla NATO’nun askeri yeteneklerinin geliştirilmesi yönünde alınan karar oldu. Bu çerçevede daha esnek, süratli, yetenekli askeri birlikler kurulması gibi kararlar alındı.

NATO’nun İstanbul zirvesinde, “isteklilerin” Irak güvenlik güçlerinin eğitime katkıda bulunmasına yeşil ışık yakıldı. Bu, İstanbul zirvesine kadar Polonya’ya “lojistik destek” veren NATO’nun “bir biçimde” Irak’a doğrudan girmesi anlamına geliyor. NATO’nun “küresel boyutunu ve hedeflerini” yansıtan konu olarak Afganistan zirveye damgasını vurdu.

GOİ ve Türkiye

Sosyal-emperyalist bloğun çöküşü, genel olarak uluslararası durumda, özel olarak da Avrasya’daki güç ilişkilerinde köklü değişimlerin yaşanmasına neden oldu. Türkiye, bu bloğun çöküşünden sonra yeniden yapılanan geniş bir coğrafyada son derece önemli jeopolitik bir konuma sahiptir. Türkiye, batısında, kuzeyinde, doğusunda ve güneyinde ani, büyük ve köklü değişimler yaşanan ve bu değişimlerden oldukça etkilenen bir ülkedir. 1945-1989 arası dönemdeki uluslararası durumdan (“Soğuk Savaş” dönemi) kaynaklanan önemi azalmakla birlikte bölgede yaşanan altüst oluş ve ABD’nin, Türkiye’nin de içinde bulunduğu, geniş bir coğrafyayı politik-ekonomik olarak yeniden yapılandırma politikası çerçevesinde Türkiye’nin stratejik önemi artmaktadır. Uluslararası politikada daha kapsamlı, çok yönlü ve aktif bir rol oynamaya başlayan TC, potansiyel olarak, daha büyük bir rol oynayabilecek büyük bir bölgesel güçtür. Türkiye’nin birçok bölge ülkesiyle etnik, tarihsel ve ortak dini inançları da içeren geniş anlamda kültürel bağlara sahip olması, oldukça uzun sürebilecek olan bölgesel yeniden yapılandırma sürecinde, TC’nin, şimdi oynamakta olduğu rolden çok daha önemli bir rol üstlenebileceğine işaret ediyor.

AB ile kurumsal ilişkiler kurma ve geliştirme varolan durumda öncelik taşınmasına karşın, TC’nin dış politikası, uzun erimde, Balkanlar, Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya üzerinde odaklanacaktır. Batı Avrupa’yla, AB üyeliği dahil, yakın politik ilişkiler geliştirmek isteyen TC’nin, her şeyden önce, üzerinde örgütlendiği coğrafyasını değiştirme olanağının olmaması onu buna zorlamaktadır ve zorlayacaktır.

Yukarıda işaret edilen değişimler, coğrafi konumu ve büyük bir bölgesel güç olması, GOİ’nin yaşama geçirilmesi sürecinde, Türkiye’ye son derece önemli bir

rol verilmesini gerektiriyor. TC Başbakanı Erdoğan, Ocak 2004'te gerçekleştirdiği ABD gezisi sırasında, ABD'nin GOİ'yi Türkiye aracılığıyla gerçekleştirmesi gerektiği mesajını verdi. ABD, gerek Küresel Savunma Duruşu programıyla ilişkili olarak gerekse GOİ çerçevesinde TC'den, ek ve yeni üsler kurulması, boğazların güvenliğinin ortak sağlanması, sınır ötesi askeri hareketlar için birlik verilmesi gibi politik ve askeri istemlerde bulunmaktadır. Veriler, Erdoğan hükümetinin ABD'nin istemlerine sıcak baktığını, askeri otoritenin ise temkinli ve mesafeli yaklaştığını göstermektedir.

Yukarıda, NATO'nun ilgi ve etki alanının daha doğuya kayması nedeniyle NATO'nun askeri caydırıcılık rolünde ve hareketlerinde da buna koşut değişiklikler yapıldığına değinilmişti. ABD, AB ve NATO'nun değişen güvenlik yaklaşımları ve uygulamaları Türkiye'nin NATO içindeki konumunu yakından etkiliyor. Emperyalist devletlerin, özellikle ABD'nin, Ortadoğu, Orta Asya ve Kafkasya'yı yeni tehditler coğrafyası olarak tanımlamaları ve diğer şeyler bir yana, NATO'nun yeniden yapılandırılması ve onun GOİ'nin bir aleti olarak kullanılmak istenmesi ve kullanılıyor olması, Türkiye'yi, “eski” NATO'nun bir kanat ülkesi olma konumundan “yeni” NATO'nun bir ön cephe ülkesi konumuna getirdi. TC'ye verilen, askeri terimlerle, “ileri karakol” rolüdür. “NATO içinde yapılan birçok çalışma, Avrupa-Asya bölgesinde yer alan 22 sıcak noktanın 19'unun Türkiye'yi doğrudan ya da dolaylı ilgilendirdiğini gösteriyor. Bu durum hem Türkiye'ye yeni güvenlik riskleri sunuyor hem de ABD ve NATO ile stratejik bağların güçlenmesine neden oluyor.” (Serkan Demirtaş, *Büyük NATO Projesi*, Cumhuriyet Strateji, 5 Temmuz 2004).

Haziran 2003 tarihli NATO Savunma Planı Komitesi kararlarına göre, NATO acil müdahale kuvvetlerinin planlanan üç merkezinden biri İstanbul'dadır. İstanbul'daki 3. Kolordu , NATO görevlerinde sevk edilmeye hazır olma derecesi yüksek karargah olarak hazırlanmaktadır. (24) NATO Güney Saha Komutanlığı'nın yeniden yapılanması çerçevesinde Güney Bölge Hava Kuvvetleri komutanlığı İzmir'e taşınmaktadır. “Mükemmeliyet Merkezi” olarak adlandırılan uluslararası terörle mücadele birimlerinden biri Türkiye'de kurulacaktır. (Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, *NATO'nun Tarihi İstanbul Zirvesi ve Muhtemel Sonuçları*, www.turksae.com)

Görülüyor ki, TC, yeniden yapılandırılan NATO'da artan bir rol üstlenmektedir. NATO'ya ve ABD'ye

bağımlılığı ve işbirliği yapma gereksinimi artacak olan TC'nin dış politikası saldırgan ve daha yayılmacı bir nitelik kazanacaktır. Bu demektir ki, Türkiye ve Kuzey Kürdistan işçi sınıfı, Kürt ve Türk halkları ve diğer etnik gruplardan emekçiler emperyalist ve işbirlikçi yayılmacı dış politikaların artan derecede getirdiği risklerle karşı karşıya kalacaklardır.

Bazı Sonuçlar

1.Emperyalist devletler ve uluslararası ve küresel kapitalist şirketler arasındaki emperyalist rekabetin ve küresel yeniden yapılandırmanın bugünkü temel alanı Avrasya'dır.

2.Avrasya, aynı zamanda, kapitalist-emperyalist sisteme karşı sosyalizm savaşımının da temel alanıdır.

3.Dünya ölçeğinde ekonomik güce sahip olan tek emperyalist devlet olarak ABD, dünya çapında askeri bir strateji oluşturmak zorundadır.

4.ABD'nin GOİ coğrafyasındaki petrol kaynaklarına bağımlılığı azalırken, Avrupa, Japonya ve Çin'in artmaktadır. ABD, emperyalist rakiplerinin bağımlı oldukları enerji kaynaklarının denetimini eline geçirmek, varolduğu kadarıyla da bu denetimi güçlendirmek istiyor.

5.Küresel politik-ekonomik ve askeri yapılandırma sürecinde ve bunun bir parçası olan GOİ aşamasında emperyalistler arası çelişkiler sertleşecektir. Devletlerin dış politikaları daha saldırgan bir karakter kazanacaktır. Emperyalist küresel ve bölgesel rekabette, rakip emperyalist bağlaşıkları ve bağlaştığı olmayan emperyalist rakipleriyle ilişkilerinde ABD emperyalizminin ve küresel ve bölgesel işbirlikçilerinin konumları güçlenecektir.

6.Yeniden yapılandırma sürecinde, bugünkü olguların da gösterdikleri gibi, devletlerin iç politikaları da sertleşecektir. Sermaye birikim süreçleri için engel olarak görülen işçi sınıfı hareketinin ve özel olarak da sendikal hareketin gücü kırılmaya çalışılacaktır. Emperyalist devletlerde, örgütlü komünist güçlerin yanı sıra, kapitalist-emperyalist sisteme karşı şu ya da bu derece de karşı çıkan diğer politik güçler ezilecek veya bu güçlerin etkisi en aza indirilmeye çalışılacaktır. Tekil ülkelerde ve genel olarak GOİ coğrafyasında yakın bir devrim ve sosyalizm tehlikesi yok; ama ülkesel ve bölgesel toplumsal krizlere yol açabilecek ülkesel, bölgesel ve uluslararası bir ortam var. İç muhalefet bastırılmadan, işçi ve genel halk hareketleri denetim altına alınmadan, demokrat-devrimci ve komünist devrimci politik güçler politik ve askeri olarak

ezilmeden GOİ'nin ABD'nin istediği sonuçları vermesi olanaklı değildir.

7.NATO'ya yeni görevler verilmemiş ve örgütsel yeniden yapılandırılma yapılmamış olsaydı bu, etkili bir askeri örgüt olarak, NATO'nun sonu olurdu. Bu tehlike, özellikle ABD tarafından, NATO'ya küresel bir örgüt karakteri kazandırma politikası izlenmesinin nedenlerinden biridir.

8.NATO, küresel kapitalist birikim süreçlerine yönelik tehdit ve tehlikeleri önlemek veya ortadan kaldırmak için daha saldırgan olarak kullanılacaktır.

9.Yeniden yapılandırılan NATO, ABD'nin bağlaşıklarını denetim altında tutmasının da bir aracıdır. ABD, NATO içindeki bağlaşıklarının merkezkaç eğilimlerini ve askeri yeteneklerini denetim altında tutmaya çalışırken, kendi küresel askeri yeteneklerini ve olanaklarını olabildiğince genişletmeye çalışıyor. AB'nin küresel ölçekte bağımsız bir askeri rol oynayabilecek bağımsız askeri yeteneklere sahip olmasını istemeyen ABD, eğer böyle bir rol oynayacaksa, AB'nin bu rolü NATO çerçevesinde oynaması politikasını izlemektedir. Böylece, karar alma süreçlerinde ve silahlı güçlerin kullanımında belirleyici söz sahibi olarak kalabilsin. ABD açısından AB'nin ya da Batı Avrupa Birliği (BAB)'nin NATO'nun seçeneği olması kabul edilemez.

10.ABD'nin GOİ coğrafyasına ilişkin dış politikası, bu bölgedeki devletlerde burjuva anlamda politik olarak demokratikleşmeyi değil, kontrollü bir biçimde politik liberalizmi gerçekleştirmeyi ya da belirli bir ölçüde politik çoğulculuğa geçişi amaçlıyor. ABD, bölge halklarında, kendisiyle işbirliği yapan egemen politik güçlere karşı başkaldırı arzusu ve eğiliminin ortadan kalktığı ya da kendi çıkarları ve işbirlikçilerinin politik iktidarları için en az tehlike oluşturabilecek politik bir ortamı yaratmak istiyor. ABD, kısa ve orta erimde bu politikasını gerçekleştiremez.

11.TC'nin dış politikası, uzun erimde, AB'yle ilişkiler üzerinde değil, Balkanlar, Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya üzerinde odaklanacaktır.

12.TC Avrasya'nın genel olarak yeniden yapılandırılmasında, özel olarak da GOİ coğrafyasında bugün oynadığından çok daha önemli bir rol oynayacaktır. O, bölgesel bir baş oyuncudur.

Şubat 2005

Notlar:

(19) Çin ve Hindistan'ın bugünkü nüfuslarının toplamı 2 milyar 300 milyon dolayındadır.

(20) Kuzey Atlantik Antlaşması'nın 5. Maddesine göre, taraflar, Kuzey Amerika'da veya Avrupa'da içlerinden bir veya daha çoğuna yöneltilecek silahlı bir saldırıyı hepsine yöneltilmiş bir saldırı olarak değerlendirecekler ve saldırıya uğrayan taraf ya da taraflara yardımcı olacaklardır.

(21) “Yeni NATO” ve GOİ, diğer şeylerin yanı sıra, Rusya'yı kuşatma ve Çin devletini frenleme amaçlarını taşıyor.

(22) “Soğuk Savaş” kavramı son derece aldatıcı bir kavram. Büyük emperyalist devletler arasında dolaysız savaş olmaması anlamında bir “barış”tan söz edilebilir. Ancak, bu durum 1945 sonrası dönemin barış dönemi olduğu saptamasını haklı çıkarmaz. İkinci Dünya Savaşı sonrası yaşanan yerel, bölgesel ve iç savaşların büyük bir çoğunluğu ya dolaysız olarak ya da dolaylı olarak dünyanın emperyalist yeniden paylaşımı için yürütülen savaşımın biçimleri oldu. Emperyalist güçler, gerek kendi silahlı kuvvetlerini kullanarak gerekse işbirlikçi sınıf ve sınıf katmaların yönettikleri işbirlikçi devletler ve politik-askeri güçler aracılığıyla emperyalist rekabet savaşımını sürdürme gelmişlerdir.

(23) Afganistan örneği, diğer şeylerin yanı sıra, Alman emperyalizminin uluslararası düzlemde açık askeri rol üstlenmesinin de örneği oldu. Aynı durum Japonya için Irak'a askeri müdahalede çerçevesinde görülüyor.

(24) Diğer iki merkez İtalya ve İspanya'da kurulacaktır.

Partizan Parti şehitlerini andı

Partizan tarafından her yıl Ocak ayının son haftasında gerçekleştirilen “Parti ve komünizm şehitlerini anma etkinliği” bu yıl da 28 Ocak günü Tohum Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Etkinlik devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında devrim mücadelesinin önemi ve yaşamını bu uğurda tereddütsüzce feda eden devrim şehitlerinin bu mücadele içerisindeki yeri vurgulandı. Açılış konuşmasının ardından “Umudun ateş toplarına 3” isimli sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyon gösteriminde Rusya'da, Çin'de, Küba'da ve dünyanın birçok yerinde gelişen devrimci süreçlerin ardından tüm bunların Türkiye'ye yansımaları ve Türkiye devrimci hareketinin gelişim seyri kısaca özetlendi. ‘60'lardan günümüze devrim şehitleriyle gerilla görüntülerinin yoğunlaştığı sinevizyon kitle tarafından sık sık alkışlandı.

Daha sonra Partizan adına Bayram Kama, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına Semiha Köz'ün katıldığı bir söyleşi gerçekleştirildi. Konuşmalarda parti şehitlerinin birçoğunun taşıdığı

belirgin özelliklerle şehit ailelerinin önemi vurgulandı. Devrim mücadelesini geliştirmenin, şehitlerin anısına duygusal bir bağlılıkla değil, ancak onların savunduğu değerlerin algılanması ve savunulması ile mümkün olacağıın altı çizildi. Söyleşinin ardından kürsüye çıkan şehit aileleri duygu ve düşüncelerini anlatan konuşmalar yaptılar. Şehitlere saygı duyduklarını ve mücadelelerini sahiplendiklerini ifade ettiler. Ailelerin konuşmaları kitle tarafından yer yer “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganları ile kesildi.

Aranın ardından Grup Göç sahne aldı, halk türkülerinden oluşan bir program sundu. Daha sonra bir halk ozanı bağlama eşliğinde türkülerini söyledi. Sahneye son olarak Grup Munzur çıktı. Munzur'un seslendirdiği türkü ve marşlar kitle tarafından coşkuyla söylendi.

300'ün üzerinde kişinin katıldığı etkinlikte çeşitli semtlerden İşçi-Köylü ve Partizan okurlarının mesajlarının yanı sıra DHP ve BDSP'nin etkinliği selamlayan mesajları da okundu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mamak İKE bahara hazırlanıyor!

Mamak İşçi Kültür Evleri olarak gerek kurumsal, gerekse de işçi ve emekçilere yönelik politik faaliyetlerimiz ekseninde bahar sürecine hazırlanıyoruz.

Bu çerçevede, 8 Mart ve bahar döneminin toplam gündemleri üzerinden bir planlama yaptık.

İlk olarak Mamak İKE çocuk tiyatrosu ailelere yönelik bir çalışma başlattı. Geçtiğimiz hafta kursiyerlerin ailelerine “Kadınlarımızın Yüzleri” adlı bir belgesel gösterildi. Ayrıca üç haftadır çocuklara yönelik çizgi film gösterimleri yapılıyor. Çocuk tiyatrosu 8 Mart etkinliği için bir oyun hazırlığını sürdürüyor.

Yanı sıra Emekçi Kadın Komisyonu 8 Mart gündemli bir çalışma programı hazırladı. Kadının tarihsel ezilmişliği, kadın sağlığı ve sosyal güvenlik

vb. konularda seminerler gerçekleştirilecek. Ayrıca ev toplantıları, anket ve imza vb. çeşitli araçlar etkin olarak kullanılacak.

Bahar çalışması kapsamında bir başka hedefimiz

ise, Mamak İşçi-Emekçi Komisyonu’nu oluşturmaktır. Bahar kampanyası çerçevesinde işçi ve emekçileri harekete geçirecek, planlanan çalışmayı sahiplenecek bir işçi-emekçi komisyonu için ilk adımlar atıldı. Bu hedefe uygun bir şekilde geçtiğimiz hafta binlerce emekçiye toplantı çağrısı yapıldı. “*Sosyal yıkım saldırılarına, sefalet koşullarına ve yozlaşmaya karşı baharı kazanmak için toplanıyoruz!*” şiarıyla başlattığımız çalışmada binlerce el ilanı ve yüzlerce afiş kullandık. Bu çağrıya yanıt veren emekçilerle bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantıda festival ve asgari ücret çalışmalarının deneyimlerinin yanı sıra, 2007 yılının temel gündemleri tartışıldı. Aynı şekilde bahar kampanyasından festivale, 1 Mayıs’tan seçimlere kadar uzanacak bir süreçte birlikte neler yapılabileceği tartışıldı. Bu süreci birlikte örgütlemenin bir zemini olarak işçi-emekçi komisyonunun kurulması kararlaştırıldı.

Mamak İşçi Kültür Evleri olarak başta bahar dönemi olmak üzere ortaya koyduğumuz hedefleri kazanma doğrultusunda çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Mamak İşçi Kültür Evleri çalışanları

Yapı Yol-Sen üyeleri eylem yaptı

25 Ocak günü işyerlerinde topladıkları dilekçeleri Maliye Bakanlığı’na vermek üzere eylem yapan Yapı Yol-Sen üyeleri polis engeliyle karşılaştı.

Bayındırlık ve İskan Bakanlığı önünde toplanan emekçiler buradan Maliye Bakanlığı’na yürümek istedi. Kolluk güçlerinin pankart açılmasına ve slogan atılmasına izin vermemesi üzerine eylemcilerle polis arasında gerginlik yaşandı.

Emekçiler “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!” sloganları attı. Yapılan pazarlık sonucu kitle pankartsız ve slogansız bir şekilde Maliye Bakanlığı’na yürüdü. Burada Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Bedri Tekin açıklama yaptı. Tekin, polisin Sahil Güvenlik Komutanlığı’na kadar slogan ve pankartsız yürümelerini istediğini belirterek, “Biz bugün burada bir ilki gerçekleştireceğiz. Biz susarak da, slogansız da kendimizi ifade edebiliriz. Emniyet güçlerini protesto için bugün burada slogan atılmayacak,

pankart açılmayacak. Ülke kurtulacak” dedi. Emekçiler polisin tutumunu alkışlarla protesto etti.

Yeni ücretlerin düzenlenmesi ile ilgili taslağın Maliye Bakanlığı’nda olduğunu ifade eden Tekin, sözkonusu taslağın olumlu görüşlerle birlikte Başbakanlığa iletileceğini ifade etti. 2007 bütçesinin kamu çalışanlarına kaynak ayrılmadığını belirten Tekin, “Maliye Bakanlığı bilsin de ‘Kaynak yok’ yalanlarına inanmamız mümkün değil” dedi. Ek ödeme yapılan birçok kurumda kurum gelirlerinin yüzde 50’sinin ek ödeme olarak çalışanlara dağıtıldığını belirten Tekin, Yapı-Yol Sen olarak kurum gelirlerinin sadece yüzde 7’sini istediklerini söyledi. 19-24 Şubat tarihleri arasında 5 koldan Ankara yürüyüşü yapacaklarını belirten Tekin, 12 Nisan’da da otoyol ve köprülerde iş yavaşlatma, diğer işyerlerinde de iş bırakma eylemi yapacaklarını bildirdi.

Eylemin ardından hazırlanan dilekçeler bakanlığa iletili.

Başaran Gençlik Birliği’nden film gösterimi

Sultanbeyli’nin Başaran Mahallesi’nde bir süre öncesinde Gençlik Birliği kurulmuştu. Yozlaşmaya ve emekçilerin yaşadıkları sorunlara karşı mücadele etmek amacıyla kurulan Başaran Gençlik Birliği bir süredir çalışmalarını yoğunlaştırarak sürdürüyor. Birlik en son 27 Ocak günü bir film gösterimi gerçekleştirdi.

Film gösteriminden önce yapılan açılış konuşmasında birliğin kuruluş amacı ve bugüne kadar yürüttüğü çalışmalar anlatıldı. Önümüzdeki dönemde mahallede bir dernek açılmasının düşünüldüğü ifade edildi. Aynı zamanda mahalle halkının katılabileceği sosyal etkinlikler düzenleneceği, bu tür etkinliklerin yozlaşmaya karşı mücadelenin bir parçası olacağı vurgulandı. Bundan sonra film gösterimi vb. etkinliklerin yapılacağı ifade edildi. Ardından “Babam ve Oğlum” filminin gösterimi gerçekleştirildi. 40 kişinin katıldığı ve coşkulu bir atmosferde geçen etkinlik ilkökul öğrencilerinin okuduğu Nazım Hikmet şiirleri ile sona erdi.

Birlik bileşenleri bundan sonra da çalışmalarına tüm güçleri ile devam edeceklerini, mahallede yozlaşmaya ve çeteleşmeye geçit vermeyeceklerini ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Eğitim-Sen’den baskılara karşı eylem...

KESK Bursa Şubeler Platformu 30 Ocak günü İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yaptığı eylemle Eğitim-Sen üyesi kamu emekçilerine yönelik baskı ve soruşturmaları protesto etti.

Yapılan açıklamada okul müdürü tarafından sendikal faaliyette bulunduğu için Bursa Eğitim-Sen Şube Başkanı hakkında açılan soruşturmanın Osmangazi İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü’nce işleminden kaldırıldığı belirtildi. Okul müdürünün istifası istendi. Eğitim-Sen’lilere açılan soruşturmaların kamu emekçilerinin mücadelesini engellemeye yönelik olduğu belirtildi. KESK’in saldırılara karşı mücadele edeceği vurgulandı. Eylemin ardından okul müdürü hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunuldu. “Baskı, sürgün, cezalara son!”, “Baskılar bizi yıldırmasın!” sloganlarının atıldığı eylem 30 kamu emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Mücadele Postası

Maltepe PSAKD'da müzik dinletisi

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Maltepe Şubesi 28 Ocak Pazar akşamı dernek binasında bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. Nurettin Güleç ve Grup Fırtına'nın katıldığı dinletiyeye 100'ü aşkın kişi izledi.

Programın ilk bölümünde Nurettin Güleç sahneye çıktı. Nurettin Güleç, Türkçe, Kürtçe ve Zazaca türküler söyleyerek dinleyenlerin beğenisini kazandı.

Güleç'in ardından sahneye çıkan Grup Fırtına'nın söylediği türküler ve çekilen halaylarla etkinlik son buldu.

Kızıl Bayrak/Kartal

Gülsuyu'nda yıkım ekiplerine tepki

30 Ocak günü sabah saatlerinde TOKİ ve Maltepe Belediyesi ekipleri yıkım keşfi için girdikleri Başbüyük Mahallesi'nde emekçi halkın direnişi ile karşılaştı. Yıkıma karşı toplanan mahallenin emekçi halkına saldıran kolluk güçleri kitleyi gaz bombaları ile dağıtmak istedi. Saldırıya karşılık veren halk tepkisini mahalle muhtarına yöneltti ve muhtarlık binasını taşladı. Kolluk güçleri muhtarı kaçırarak olay yerinden uzaklaştırdı. Bu olaylar sırasında mahalle halkından iki kişi gözaltına alındı. Mahalledeki gerginlik saat 21:30'a kadar sürdü.

BDSP Gülsuyu

Limter-İş Genel Kurulu sonuçlandı!

Limter- İş Sendikası 11. Olağan Genel Kurulu 27-28 Ocak tarihlerinde gerçekleşti. Genel kurulda delegeler söz alarak, mücadele ve tutuklu sendikacılara destek çağrısı yaptılar. Yaşadıkları sorunları dile getiren işçiler, genel kurula sunulan önergeler üzerine tartışmalar gerçekleştirdiler. TMY gibi baskıcı yasalara karşı mücadele, 2821-22 kölelik yasalarına karşı mücadele, 1 Mayıs ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ücretli izin günü olması talepleriyle mücadele yürütme başlıkları altında sunulan önergeler oylamaya sunuldu ve oy birliği ile kabul edildi.

Genel Kurul'a iki ayrı yönetim aday listesi sunuldu. Her iki listede Cem Dinç, Genel Başkan aday olurlken en gergin tartışmalar genel sekreter aday üzerine yapıldı. Listelerden

ilkinde genel sekreterliğe Zafer Tektaş, yönetim kuruluna ise Kamber Saygılı, Hakkı Demiral ve Hakan Erdeğin aday gösterilirken, diğer listede genel sekreterliğe Ali Doğan, yönetim kuruluna ise Önder Çağlar, Fedai Yelli, Yusuf Ertuğrul ve Ozan Çelik aday oldu.

28 Ocak günü seçim sandıkları sabah saatlerinde kuruldu. 111 delegenin oy kullandığı seçimlerde ilk liste kazandı. Seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından söz alan Kamber Saygılı, havzada "işçi meclisleri" kuracaklarını ve yeni mücadele yöntemleri geliştirdiklerini açıkladı. İkinci listenin genel sekreter aday Ali Doğan ise, "Eksik bıraktığımız tüm noktaları hep birlikte doldurma dileğiyle. Bundan sonrada birlikte mücadele edeceğiz" dedi.

Kızıl Bayrak/Kartal

İLKSAN genel kurulunda protesto

27 Ocak günü Eğitim-Sen'li delegelerin protestosuna sahne olan İlkSan Genel Kurul toplantısında arbeye yaşandı. Kurulda Eğitim-Sen'li delegelerin salonu terk etmesinin kınanmasını isteyen bir önerge verilmesi ve önergenin kabul edilmesi üzerine Eğitim-Sen'lilerle kontra sendika Türk Eğitim-Sen'li delegeler arasında tartışma çıktı.

Gergin başlayan İlkSan'ın "5. Dönem 2. Olağanüstü Temsilciler (Genel) Kurul Toplantısı'nda, "İlkSan'ın fesh edilmesi"ne ilişkin önergenin oylanması sırasında tartışma çıktı. Eğitim-Sen'lilerin verdiği fesih önergesi 62 kabul oya karşın 95 oyla reddedildi. Önergenin

ardından söz alan Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Yurt, iki yıldır bu görevde "dik durduk"larını belirtti ve Eğitim-Sen'lilerin salonu terk etmesini eleştirdi. Ardından Eğitim-Sen'li üyelerin dışarı çıkarılmasının kınanması için bir önerge verildi. Önergenin 105 oyla kabul edilmesi Eğitim-Sen'lilerin tepkisini çekti. "İlkSan'da soyguna son!" sloganlarıyla ayağa kalkan Eğitim-Sen'li delegeler, faaliyet raporunu okumak için kürsüde bekleyen Mehmet Yurt'a tepki gösterdiler.

Divan Başkanı, "gerginlik" nedeniyle kolluk güçlerini salona çağırdı. Ardından genel kurul devam etti.

İHD'den Halil Savda açıklaması

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Çorlu Askeri Mahkemesi tarafından 7 Aralık 2006'da tutuklanan vicdani retçi Halil Savda'nın serbest bırakılması için 29 Ocak günü saat 19:00'da İHD İstanbul Şube önünde mum yakarak oturma eylemi yaptı. İHD İstanbul Şube önünde yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"Halil Savda insanları Türk, Kürt, Ermeni, Çerkez diye ayırmadığı için tutuklandı. Militarizmi reddettiği için tutuklandı. Vicdani retçi olduğu için tutuklandı. Askeri Mahkeme vicdani retti normalde suç olarak saymamasına rağmen, asker kaçağı muamelesi yapıyor. Halil Savda çıkarıldığı mahkemece serbest bırakılacağı yerde tekrar askeri kışlaya gönderilmiştir. Bizler Halil Savda'nın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz."

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekteidir.

CMYK

**Kapitalizm ifte sömürü,
baskı ve eşitsizlik demektir!**

**Eşitlik ve özgürlük için
8 Mart'ta
alanlara!**

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu **BDSP****